

Giới thiệu Trường Ninh

Truyện Trường Ninh của tác giả Tiêu Mang là một truyện ngôn tình hiện đại, gương vỡ lại lành. Quý Trường Ninh ngoài việc từng yêu Diệp Tư Nguyên, cũng đã từng hận anh.

Anh cho cô hiểu được cảm giác khi yêu một người, cũng cho cô nếm trải nỗi sợ hãi khi cận kề cái chết. Tóm tắt một câu: đây là câu chuyện về một người phụ nữ đã ly hôn, một mình vất vả nuôi dưỡng, dạy dỗ con, sau đó được chồng cũ nhớ thương, lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Thành phố C mùa hạ mưa nhiều.

Tan sở, Quý Trường Ninh nhận được điện thoại của người giúp việc nhà họ Diệp: “Hình như tiểu thiếu gia bị ốm, cứ nặng nề đòi đi về.”

“Cháu sẽ đến đó.” Cúp điện thoại, cô vội vàng giương ô, đi tới ven đường bắt xe. Có lẽ vào một ngày mưa như thế này thì bắt xe không phải là chuyện dễ dàng, đèn xe lập lờ trong màn mưa, hơi lóa mắt.

Sân lớn nhà họ Diệp lạnh lẽo vắng lặng, người giúp việc giúp cô cất ô, sau đó chỉ về hướng phòng khách nhỏ, khẽ giọng nói: “Tiểu thiếu gia đang xem tivi.”

Quý Trường Ninh rất quen thuộc với nhà họ Diệp, Diệp Hồng Đào yêu thương cháu trai, bắt đầu từ khi Diệp Duệ An cứ hai ngày ba bữa lại được đón về, cô dường như cũng trở thành khách quen ở đây. Thay giày xong, cô đi thẳng vào phòng khách, vừa tới cửa đã nghe thấy tiếng cười sảng khoái của Diệp Hồng Đào, cô dừng bước, nhìn thấy trên tivi đang chiếu “Cừu vui vẻ và Sói xám”, trên ghế sofa phòng khách bày đầy đồ chơi, trên chiếc kỷ trà cạnh đó cũng bày rất nhiều quả vật. Còn Diệp Hồng Đào đang bế Diệp Duệ An ngồi trên đùi, vô cùng hào hứng cùng cháu trai xem tivi.

Đôi lúc, Quý Trường Ninh cảm giác cô chăm sóc Diệp Duệ An bốn năm cũng không bằng một năm nó ở với nhà họ Diệp.

“An An.”

Cậu bé quay về phía phát ra tiếng nói, nét mặt thanh tú đáng yêu: “Mẹ.” Diệp Duệ An có cái miệng và đôi mắt cực kỳ giống ba, lúc Quý Trường Ninh nhìn nó cảm giác như có thể xuyên qua đó mà thấy Diệp Tư Nguyên.

Diệp Hồng Đào chậm rãi xoay người, híp mắt nhìn cô, cười ha ha nói: “Trường Ninh đến rồi à.”

“Bác trai.”

Diệp Hồng Đào vẫy tay, ôn hòa nói: “Lại đây ngồi đi.”

“Không cần đâu ạ, con tới đón An An về.”

“Ừ.” Diệp Hồng Đào cúi đầu nhìn Diệp Duệ An, như vô tình buột miệng, “Tư Nguyên vẫn chưa về.”

Quý Trường Ninh vẫn đứng yên ở cửa ra vào, không nói gì.

Diệp Hồng Đào ngược mắt quan sát cô, sau đó ôm Diệp Duệ An để cậu bé đứng trên mặt đất: “Nhóc con này thật là, chơi cùng nó cả một ngày, thế mà trời vừa tối nó đã loạn lên đòi mẹ.” Diệp Hồng Đào híp mắt nhìn về phía cô, bỗng chốc chuyển đề tài, “Con có muốn ăn tối xong rồi về không?”

“Taxi vẫn đang đợi bên ngoài.” Cô ngồi xổm xuống ôm Diệp Duệ An vừa chạy tới trước mặt, sờ lên trán nó, “Nghe nói con bị ốm, khó chịu chỗ nào?”

Diệp Duệ An nghiêng người dựa vào lòng Quý Trường Ninh, cầm tay cô đặt lên ngực mình, nghiêm trang nói: “Ông nội nói con bị bệnh tương tư.”

Cô thở một hơi dài nhẹ nhõm, giả vờ giận dỗi nheo nheo mắt nó: “Về sau không được hù dọa mẹ nữa, biết chưa?”

Diệp Duệ An sợ nhất là mẹ tức giận, lúc đó mẹ không khóc, không gây sự, lại càng không biết cười, chính vì thế nên nó mới càng sợ hơn. Lúc này, nó đứng cảm nhận lỗi, cúi đầu khe khẽ nói: “Biết rồi ạ.”

Quý Trường Ninh nắm tay nó đi tới gần Diệp Hồng Đào, lễ phép mà khách sáo nói: “Vay con đưa cháu về trước đây ạ.”

Diệp Hồng Đào biết không giữ được, bèn thoái mái khoát tay: “Về đến nhà thì gọi điện cho ông.”

Lúc Quý Trường Ninh dắt tay Diệp Duệ An đi tới cửa thì vừa vặn gặp Diệp Tư Nguyên đang đi vào, cô hạ mí mắt, nghiêng người để anh đi qua. Diệp Duệ An ngửa đầu nhìn họ, ánh mắt đảo qua thoáng thấy vết máu trên mu bàn tay Diệp Tư Nguyên, nó sợ hãi mở miệng nói: “Ba, tay của ba chảy máu.”

Diệp Tư Nguyên đã đi vượt qua chợt dừng lại, hít sâu vài lần rồi xoay người nhìn nó, trên gương mặt băng giá thấp thoáng nét dịu dàng: “Không sao.”

“An An, chúng ta đi thôi.” Vào lúc Diệp Tư Nguyên đang định sờ đầu con trai, Quý Trường Ninh lạnh lùng bế Diệp Duệ An lên, không hề nhìn Diệp Tư Nguyên mà cầm ô đi thẳng ra ngoài.

Diệp Tư Nguyên nhìn bàn tay mình khựng lại giữa không trung, cười châm biếm, anh hí hóp mắt nhìn người phụ nữ đang đi xa dần, trong đáy mắt hàm chứa sự tối tăm, rét lạnh.

“Ôi chà, vẫn còn sống mà về cơ đây.” Diệp Hồng Đào bưng ấm trà tử sa [1] xuất hiện ở cạnh cửa, ghé miệng hóp một hóp trà rồi lại tiếp tục khiêu khích, “Tôi còn tưởng bệnh viện phải gọi điện báo tôi đến nhà xác nhận điện tử thi chứ.”

[1] Tử sa là một loại đất sét rất mịn, hàm lượng sắt cao, nung lên có màu nâu đỏ, tím đen, thường dùng làm đồ trà.

Diệp Tư Nguyên bỏ ngoài tai, vén tay áo sơ mi trắng xem vết thương trên cánh tay, dưới ánh đèn, gương mặt anh tuấn của anh chẳng hề gọn chút sợ hãi, không một cảm xúc, hoàn toàn coi Diệp Hồng Đào như không tồn tại.

Diệp Hồng Đào liếc anh hồi lâu, lẩm bẩm nói: “Vừa nãy đã gặp Trường Ninh chưa?”

Diệp Tư Nguyên nhàu mày nhìn ông, nhàn nhạt nói: “Ba thấy rồi còn gì? Có phải lớn tuổi đầu óc có vấn đề rồi không?”

Một câu rất nhẹ nhàng của anh đã thành công làm cho Diệp Hồng Đào nổi trận lôi đình, Diệp Hồng Đào đã hơn bảy mươi nhưng vẫn giáo huấn Diệp Tư Nguyên rất nhiệt tình, đôi khi nóng nảy còn dùng gậy vọt anh, lần duy nhất Diệp Tư Nguyên không né tránh đó là khi anh ly hôn với Quý Trường Ninh. Anh quỳ gối trong thư phòng, thẳng lưng chịu đựng những nhát roi của Diệp Hồng Đào, cuối cùng đánh xong, Diệp Hồng Đào bị tăng huyết áp phải vào bệnh viện.

Lúc này, Diệp Hồng Đào vừa đầm ngực vừa chỉ vào mũi anh, quát mắng: “Đáng đời mày, vợ thì ly hôn, con thì không thèm ở cùng, mày chuẩn bị sống độc thân suốt đời đi.” Ông cảm phần hạ tay xuống, bất mãn lườm anh, “Tao tìm đủ mọi cách gọi mày về để làm gì? Mày để con bé cứ thế mà đi à?”

“Chẳng lẽ bắt con giữ cô ấy lại qua đêm?” Anh bật cười khế, trong đầu lại hiện lên khuôn mặt lạnh lùng trước đó của Quý Trường Ninh, chợt bắt đầu cảm thấy bức bối, giật cả vạt quần lên nóc tủ, “Con về phòng đây.”

Diệp Hồng Đào há hốc miệng sững sờ nhìn anh quay lưng bỏ đi, thờ dài một tiếng rồi thì thào tự nói: “Không cần anh giữ con bé lại qua đêm, đưa hai mẹ con nó về là được rồi. Thật sự không để cho tôi sống thanh thản đây mà.”

Sau khi Diệp Tư Nguyên về phòng, Diệp Hồng Đào vội vã gọi quản gia lên: “Tay nó bị thương, đi lên xem thế nào.”

“Vâng.”

Quý Trường Ninh sống ở khu Vườn hoa Tử Đông, căn nhà này là Quý Triều Dương để lại cho cô.

Diệp Duệ An về đến nhà là vào phòng khách xem hoạt hình, Quý Trường Ninh hâm nóng lại thức ăn, vừa cời tạp dề vừa đi ra phòng khách, cúi người cầm điều khiển từ xa tắt tivi: “Mau đi ăn cơm.”

Diệp Duệ An ngửa đầu nhìn cô, chớp chớp mắt ra vẻ tội nghiệp: “Con muốn xem tivi, ở nhà ông ăn rồi.”

“Ăn lúc nào?”

Diệp Duệ An nghĩ nghĩ, nói: “Lúc bốn giờ, con với ông nội đã ăn cháo nấu tuyết đường phèn.”

Quý Trường Ninh chớp mắt rồi ngồi xuống cạnh nó, nhần nại nói: “Mẹ đã hấp cho con quả trứng rồi, con ăn một chút đi, không thì đến đêm lại đói.”

“Đói thì dậy ăn là được.” Diệp Duệ An nói như lễ dĩ nhiên, lúc nhìn thấy Quý Trường Ninh nghiêm mặt, nó mới nhỏ giọng líu ríu, “Ở nhà ông đều như vậy.”

Quý Trường Ninh không biết Diệp Duệ An sống ở nhà họ Diệp như thế nào, nhưng ít nhiều có thể đoán được Diệp Hồng Đào rất cưng chiều cháu trai, còn về phần Diệp Tư Nguyên, cô không muốn biết.

Cô nắm cổ tay Diệp Duệ An, kéo nó đứng dậy, không nói lời nào đi thẳng vào bếp.

Diệp Duệ An xoa xoa cổ tay bị nắm đau, tủi thân trề miệng. Quý Trường Ninh nhìn nó, bày bát đĩa rồi ngồi xuống: “Ăn cơm, không ăn không được xem tivi.”

Diệp Duệ An bướng bỉnh ngẩng đầu nhìn cô, hai mắt dần dần đỏ lên nhưng không hề có ý định thỏa hiệp, nó đưa tay dụi dụi mắt, lồng ngực nhỏ phập phồng, gào lên với cô: “Không xem thì không xem.”

Tay Quý Trường Ninh cầm đĩa hơi khựng lại, nhưng sau đó cô làm như không có việc gì, đưa đĩa gấp rau bỏ vào miệng: “Không ăn thì thôi.”

Diệp Duệ An cố nén nước mắt, lúc đi qua phòng khách, nó cầm máy con ở cạnh ghế, thực ra nó rất sợ Quý Trường Ninh đột nhiên đuổi theo xách nó vào phòng ăn, ôm chặt điện thoại vào ngực, nó chột dạ liếc nhìn về phía phòng ăn rồi nhanh chân chạy về phòng mình. Tìm được chiếc máy bay giấy, nó vừa lau nước mắt vừa bấm số điện thoại của Diệp Hồng Đào ghi trên đó.

Điện thoại do người giúp việc nhận được chuyển cho Diệp Hồng Đào, Diệp Duệ An liền khoanh chân ngồi trên giường, vừa đợi vừa nghe ngóng động tĩnh ngoài cửa. Mãi đến khi Diệp Hồng Đào gọi một tiếng “cháu ngoan của ông”, nó mới không nghe nữa, giọng nói hiền từ của Diệp Hồng Đào lập tức khiến cho nước mắt đang kìm nén của nó tuôn rơi.

Đầu bên kia, Diệp Hồng Đào sột ruột lo lắng, dỗ dành nó: “Đừng khóc, đừng khóc, nói cho ông nghe có chuyện gì nào.”

Diệp Duệ An thút tha thút thít, cuối cùng khóc hết nước mắt, nó ho khan vài tiếng rồi báo cáo với Diệp Hồng Đào: “Mẹ không cho con xem tivi, mẹ còn không cho con ăn cơm.”

Diệp Hồng Đào nghe thấy không phải chuyện gì to tát nên thờ phào nhẹ nhõm, ông giả vờ giả vịt nói với Diệp Duệ An: “Bảo mẹ con nghe máy, để ông nói mẹ mấy câu.”

Diệp Duệ An nghe vậy chợt quay đầu nhìn ra cửa phòng, nó đấu tranh hồi lâu rồi nhỏ giọng nói: “Con không dám.”

Diệp Hồng Đào nhìn thấy Diệp Tư Nguyên từ trên lầu đi xuống, vội vàng hô: “An An gọi điện thoại này, anh có muốn nói vài câu không?”

Diệp Tư Nguyên vào bếp lấy một lon bia trong tủ lạnh, mở ra, lười nhác đứng tựa vào cửa, nhìn lướt qua đồ ăn trên bàn, hơi miễn cưỡng đi tới: “Có cái gì để nói.” Vết thương trên tay trái của anh đã được băng bó cẩn thận, phiền phức đổi sang tay phải, vừa đặt ống nghe bên tai đã nghe thấy tiếng khóc thút thít, mãi một lúc sau mới lên tiếng: “An An.”

Diệp Duệ An ngẩn người, trong lòng bỗng cảm thấy ấm áp, nó nghĩ mẹ không để ý đến nó cũng không sao, vẫn còn có ông nội và ba quan tâm nó.

Diệp Tư Nguyên không thấy nó nói gì, lại gọi một lần nữa, liếc mắt qua Diệp Hồng Đào đang uống rượu, bèn hỏi: “Ăn cơm chưa?”

Diệp Duệ An sờ lên bụng, lắc đầu nói: “Chưa ạ.”

Diệp Tư Nguyên cố ý tránh Diệp Hồng Đào, cầm điện thoại đi ra phòng khách, Diệp Hồng Đào lại trừng mắt nhìn bóng lưng anh, tức giận đến vênh cựa rìa nếp.

Diệp Tư Nguyên hỏi Diệp Duệ An vì sao chưa ăn cơm, Diệp Duệ An kể lại đầu đuôi, anh đứng bên cửa sổ nhìn ánh đèn ngoài sân, nói: “Đi ăn cơm đi, không ăn đến đêm sẽ đói bụng.” Dừng lại một chút, anh nói tiếp: “Nếu đói bụng không có ai nửa đêm đang ngủ còn dậy nấu bữa khuya cho con đâu.” Trước khi ly hôn với Quý Trường Ninh, anh nửa đêm đói bụng toàn phải tự dậy tìm thứ gì đó ăn tạm.

Trái tim bị tổn thương của Diệp Duệ An như được vỗ về, nó liên tục tự nói với mình không được cãi Quý Trường Ninh, nó mở cửa thò đầu ra ngoài ngó mấy lần, sau đó mới từ từ bước đi đến phòng ăn.

Quý Trường Ninh đang thu dọn bát đĩa, dường như không hề ngạc nhiên trước sự xuất hiện của nó. Diệp Duệ An chạy đến trước mặt cô, hai bàn tay nhỏ đan sau lưng, nó ngửa đầu nhìn cô, ngập ngừng nói: “Con muốn ăn cơm.”

Diệp Tư Nguyên đứng bên cửa sổ một lúc lâu, Diệp Hồng Đào ăn no rồi vỗ bụng đi ra thì đúng lúc anh quay người, anh nhếch miệng ném điện thoại lên ghế sofa, đang định rời đi thì bên tai vang lên tiếng nói treu tức của Diệp Hồng Đào: “Con của anh không ăn cơm, anh có muốn đi đón nó về không?”

Anh nhếch môi cười nhàn nhạt: “Không ăn một bữa không chết được, cho dù có chết đói cũng không phải trách nhiệm của con.”

“Anh...” Diệp Hồng Đào tức giận giậm chân, cắn hận trừng anh rồi quay vào phòng bếp thét lớn: “Đổ hết đồ ăn thừa đi cho tôi, hôm nay tôi phải cho nó chết đói!”

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Diệp Duệ An ngoan ngoãn ăn cơm, trong lúc đó, Quý Trường Ninh vẫn luôn ngồi đối diện quan sát, đợi đến khi cậu bé đặt đĩa xuống, cô mới rút một tờ giấy ăn đưa cho nó.

Diệp Duệ An lau miệng rồi vo viên tờ giấy trong tay, vụng trộm nhìn Quý Trường Ninh, gương mặt nhỏ nhắn vẫn mang vẻ bướng bỉnh như ban nãy, có lẽ

vẫn còn không vui nên nó không muốn chủ động nói chuyện với Quý Trường Ninh.

“Ăn no chưa?”

Diệp Duệ An nhìn cô một cái rồi lại nhanh chóng cúi xuống, cắn môi khẽ gật đầu.

“Ở nhà ông nội, lúc đói bụng ai nấu cơm cho con ăn?”

“Bác Trương.”

“Con không ăn cơm đúng giờ, bác Trương đã đi ngủ rồi mà còn phải dậy nấu ăn cho con, con cho rằng như vậy là đúng hay sai?”

Diệp Duệ An trề môi không nói gì, nó cúi đầu xé tờ giấy trong tay, xé vụn ra rồi nhưng không dám vứt xuống đất. Chợt nhớ không phải chỉ mình nó không ăn cơm đúng giờ, nó ngẩng đầu cầu nhàu với Quý Trường Ninh: “Nhưng mà ba cũng không ăn cơm đúng giờ.”

Quý Trường Ninh hơi nhức đầu nhìn nó, nếu có thể, cô không muốn Diệp Tư Nguyên xuất hiện trong câu chuyện giữa mình và con trai. Thấy Diệp Duệ An mang Diệp Tư Nguyên ra để so sánh, cô cảm thấy rất không vui, bụng lý trả uống một ngụm: “Ba của con không cần lớn nữa, còn con vẫn đang phát triển, không ăn cơm làm sao mà lớn được?”

Diệp Duệ An lắc đầu, vào lúc Quý Trường Ninh tưởng rằng nó đã hiểu được thì nó lại hỏi: “Vậy ba không ăn cơm vì sao có thể lớn như vậy?”

“Đi hỏi ba con ấy.” Cô cầm cái bát trước mặt nó rồi đứng bật dậy, chợt nhận ra phản ứng của mình hơi thái quá, cô bèn cố gắng thả chậm động tác, “An An, con không thể so sánh mình với ba, con là con, ba là ba. Nếu mẹ mà biết được con ở nhà ông nội không ăn cơm ngoan, sau này mẹ không cho con đến nhà ông nữa.”

Diệp Duệ An nghe thế chỉ hiểu mơ hồ, nhưng câu cuối cùng thì nó hiểu rõ, nó vịn mép bàn trượt xuống khỏi ghế, ngẩng đầu cam đoan: “Con sẽ ăn cơm ngoan là được rồi.”

“Đi xem tivi một lúc đi, chờ mẹ dọn dẹp xong sẽ tắm cho con.”

Lúc tắm cho Diệp Duệ An, Quý Trường Ninh phát hiện nó không còn nói nhiều như trước, cũng không còn cố tình đập cho bọt nước bắn lên người cô. Cô cho rằng nó vẫn còn giận vì chuyện cơm tối, bèn xoa đầu nó, mỉm cười dịu dàng: “Nếu con có gì không vừa lòng với mẹ thì cứ nói ra, mẹ sẽ khiêm tốn tiếp thu.”

Thực ra Diệp Duệ An đã quên đi chuyện giận dỗi ban nãy, lúc này nó yên lặng chẳng qua là đang suy nghĩ, hết nhìn cô rồi lại nhìn con vịt nhỏ trên mặt nước, nó chần chờ hồi lâu mới mở miệng: “Vì sao chúng ta không thể ở cùng với ông nội và ba? Nếu ở cùng nhau, khi nào con nhớ họ là có thể gặp, thật tốt.”

Cô vắt khô khăn lông rồi lau nước trên mặt nó, khẽ khàng nói: “Ai dạy con như thế?”

Diệp Duệ An nhanh chóng ngẩng đầu, bắt gặp ánh mắt cô, nó lại chợt dạ cúi xuống, cảm con vịt nhỏ đẩy đẩy trên mặt nước, giả bộ như không nghe thấy. Quý Trường Ninh thoa sữa tắm lên khắp người nó, Diệp Duệ An đợi mãi không thấy mẹ hỏi tiếp, nó dần dần thả lỏng sự căng thẳng, buồn chán nghịch ngợm bọt xà phòng.

“Mẹ và ba con không thể ở cùng nhau. Nếu sau này ông nội còn nói với con như vậy, con cứ nói thế với ông.”

“Vì sao ạ?”

“Không vì sao cả.”

Diệp Duệ An hơi thất vọng nhìn cô, thấy cô nhàn nhạt cười, nó lại cúi đầu, quay trở lại lặng yên như lúc trước.

Quý Trường Ninh tắm rửa sạch sẽ xong, cầm khăn lông lớn quấn quanh người nó rồi bế vào giường, trong lúc cô lấy bộ đồ ngủ ở đầu giường mặc vào cho nó, Diệp Duệ An đột nhiên nói: “Mẹ, ba chưa bao giờ bế con.”

“Mẹ bế con là được rồi.” Cô vừa nói vừa giúp nó mặc quần áo, sau khi cài xong chiếc cúc cuối cùng, cô cười vỗ vỗ ngực nó, “Sau này lớn rồi cũng không cần mẹ bế nữa.”

Diệp Duệ An có thói quen nghe kể chuyện trước khi đi ngủ, lúc ở nhà họ Diệp, Diệp Hồng Đào còn cố ý bảo Diệp Tư Nguyên đi mua một cuốn truyện, ban ngày ông đọc một lần, đến tối lúc Diệp Duệ An đi ngủ, ông nhớ bao nhiêu thì kể lại bấy nhiêu, nhưng đôi khi kể mãi mà cháu trai vẫn chưa ngủ, ông bèn gọi Diệp Tư Nguyên tới kể.

Diệp Tư Nguyên không giống Quý Trường Ninh, lúc anh kể chuyện, giọng nói rất cứng nhắc, chẳng có chút diễn cảm nào, có một lần Diệp Duệ An không ngần ngại nói với anh: “Ba kể chuyện nghe không hay bằng mẹ con.” Kết quả, Diệp Tư Nguyên quăng cuốn truyện lên tủ đầu giường, bắt nó lập tức đi ngủ. Diệp Duệ An tui thân trùm chăn không lên tiếng, hai người cầm cự một lúc, đến khi tiếng nói trầm thấp của Diệp Tư Nguyên vang lên, nó mới thò đầu ra.

Quý Trường Ninh đắp kín chăn cho Diệp Duệ An, vào lúc cô cầm cuốn truyện định ngồi xuống giường, cậu bé bỗng duỗi tay ra khỏi chăn: “Mẹ, con

muốn đi ngủ.”

“Hôm nay muốn nghe chuyện gì nào?”

Diệp Duệ An nhìn cô rất chăm chú, do góc độ nên dưới ánh đèn mờ mờ, nó chỉ có thể nhìn thấy hình dáng của cô.

Quý Trường Ninh cũng nhìn nó, cúi người vuốt ve trán nó, hỏi lại: “Hôm nay An An muốn nghe chuyện gì?”

Diệp Duệ An đặt bàn tay nhỏ bé của mình lên mu bàn tay cô, nó cảm giác tay của mẹ man mát rất dễ chịu, không như ba, tay của ba rất lớn, nhưng lúc sờ vào mặt nó chẳng hề mịn màng chút nào. Diệp Duệ An nâng bàn tay Quý Trường Ninh áp vào một bên má, giọng mềm mại: “Ba nói sẽ kể chuyện cho con nghe, con không cần mẹ kể đâu.”

Quý Trường Ninh nhẹ nhàng vỗ vỗ đôi má non nớt, con trai cô không còn là của một mình cô nữa rồi: “Mẹ kể chuyện cho con nghe không hay sao?”

“Không phải.” Diệp Duệ An lắc đầu, chớp chớp mắt nghĩ ngợi một lát mới nói: “Vậy ngày mai mẹ có phải đi làm không? Nếu mẹ phải đi làm thì con không nghe chuyện nữa.”

Quý Trường Ninh cảm giác khoe mát nong nóng, cô chớp mắt, cúi đầu chạm trán mình vào trán con: “Ngày mai là cuối tuần, mẹ không cần đi làm.” Dừng một chút, lại nói: “Cho dù phải đi làm, mẹ vẫn có thể kể chuyện cho con nghe.”

Diệp Duệ An tự cảm thấy mình rất ngoan, hơn nữa, mẹ cũng không nói là không có thời gian kể chuyện cho nó như Diệp Tư Nguyên.

Đợi đến khi Diệp Duệ An ngủ say, Quý Trường Ninh mới trở về phòng mình, cầm áo ngủ đặt ở cuối giường đi vào nhà tắm. Cố Hiểu Vi là đồng nghiệp của Quý Trường Ninh, Quý Trường Ninh tắm rửa xong đi ra thấy điện thoại có hai cuộc gọi nhỡ, đều là của cô ấy. Cô khoanh một chân ngồi xuống giường, vừa lau sạch tóc vừa gọi điện lại cho Cố Hiểu Vi: “Alô.”

“Trường Ninh, tớ muốn ly hôn!” Giọng nói thản thức của Cố Hiểu Vi truyền tới, “Liều Phong có người khác ở bên ngoài!”

Quý Trường Ninh sang phòng Diệp Duệ An nhìn qua rồi mới xuống lầu, Cố Hiểu Vi vừa xuống taxi đã ghé vào vai cô khóc nức nở, tài xế hạ cửa sổ, tò mò quan sát các cô: “Cô gái, tiền xe vẫn chưa trả đâu?”

“Bao nhiêu ạ?”

“Ba sáu đồng.”

Quý Trường Ninh sờ túi mới phát hiện không mang theo tiền, áy náy cười với tài xế: “Phiền anh chờ cho một lát.”

Cô đỡ Cố Hiểu Vi để cô ấy đứng vững, hỏi: “Có mang tiền không?”

Cố Hiểu Vi vừa khóc vừa giơ chiếc túi trong tay: “Cậu lấy đi.”

Quý Trường Ninh lấy tiền trả cho tài xế.

Dọc đường đi, Cố Hiểu Vi khóc suốt đến nỗi giọng khản đặc, sau khi theo Quý Trường Ninh về nhà, cô ấy lau mặt, giận dữ nói: “Tớ không thể dễ yên cho đôi nam nữ chết tiết đó. Dựa vào đâu mà tớ lại là người trồng cây để cho cô ta hái quả? Tớ vất vả bao nhiêu năm, suốt ngày phải tính toán mắm muối củi gạo, cuối cùng để cho người khác hưởng, cậu nói xem tại sao lúc đầu tớ lại có thể nhìn lầm người như thế, hu hu...”

Quý Trường Ninh không biết phải an ủi Cố Hiểu Vi như thế nào, về phương diện hôn nhân, cô cũng là một người thất bại, nếu bắt cô phải nói thì có lẽ là, phụ nữ ly hôn rồi có thể sống tốt hơn. Cô vỗ vỗ lưng bạn, trấn an: “Đừng suy nghĩ nhiều nữa, hôm nay hãy ngủ một giấc thật ngon, có chuyện gì ngày mai lại nói.”

Cố Hiểu Vi thút thít cầm khăn tay lau nước mắt, lúc điện thoại reo lên, cô ấy chỉ nhìn qua rồi tắt máy.

Quý Trường Ninh tìm cho cô ấy một bộ đồ ngủ sạch sẽ, nhìn cô ấy đi vào nhà tắm rồi mới ôm gối sang phòng của Diệp Duệ An.

Sáng hôm sau, Diệp Duệ An vừa mở mắt đã nhìn thấy mẹ, nó ngây ngốc mỉm cười, dịch người chui vào trong lòng mẹ. Mặc dù động tác của nó rất khê nhưng Quý Trường Ninh vẫn tỉnh. Cô cười, đưa tay vuốt ve mặt nó, ngẩng đầu hôn một cái lên gương mặt tròn xoe của nó: “Tỉnh ngủ rồi à?”

“Vâng.” Diệp Duệ An nín áo ngủ Quý Trường Ninh, tò mò nhìn cô, “Mẹ, sao mẹ lại ở phòng của con?”

“Phòng của mẹ nhường cho người khác rồi.”

“Ai ạ?” Lúc hỏi câu này, Diệp Duệ An hơi thất vọng, hóa ra là mẹ không có chỗ ngủ nên mới ngủ cùng nó.

Quý Trường Ninh sờ sờ tai nó, nói: “Cố Hiểu Vi.”

Lúc Cố Hiểu Vi thức dậy, Quý Trường Ninh đã làm xong bữa sáng, Diệp Duệ An đặt ly sữa bò xuống, ngoan ngoãn chào to, “Con chào cô.”

Cố Hiểu Vi xoa mặt nó, đùa nghịch một lát mới đi vào phòng bếp, qua một đêm, dường như cô ấy đã không sao nữa, không hề nhìn ra chút bi thương nào của tối hôm qua.

“Trường Ninh, đột nhiên tớ phát hiện ra một chuyện.” Cố Hiểu Vi vừa xắn tay áo vừa nói, “Trong tủ quần áo của cậu không hề có một chiếc váy nào, ngay cả váy ngủ cũng không. Bây giờ ngắm lại, hình như đúng là tớ chưa bao giờ thấy cậu mặc váy.”

“Lúc tớ mặc váy vẫn còn chưa quen cậu.” Quý Trường Ninh cười, cầm miếng bánh mì đã nướng đưa cho cô ấy, sau đó đẩy cô ấy ra ngoài, “Đi ăn đi, tớ múc cháo.”

Diệp Duệ An rất ngạc nhiên khi cô Hiểu Vi lại ở trong nhà nó, mặc dù hiểu kỳ nhưng nó không hỏi, lúc nào nó cũng nhớ lời mẹ dạy: chuyện của người lớn, trẻ con không cần biết. Uống xong ly sữa bò, ăn một quả trứng chiên, nó ngồi ngay ngắn trên ghế nhìn hai người đối diện, vô tình bắt gặp ánh mắt Cố Hiểu Vi, gương mặt xinh xắn hé ra nụ cười hồn nhiên.

Cố Hiểu Vi thờ dài, đặt đĩa xuống rồi chống cằm nhìn Diệp Duệ An: “An An, cô Hiểu Vi sống cùng con, có được không?”

Diệp Duệ An khó xử nhìn sang Quý Trường Ninh, thấy cô không có phản ứng gì, nó lại nhìn Cố Hiểu Vi, nghĩ nghĩ, nói: “Con muốn sống cùng mẹ.”

“Sau này mẹ con lấy một người đàn ông khác, con sẽ do cô nuôi.”

Đáy mắt Diệp Duệ An hiện lên nét bối rối, nó nhìn Cố Hiểu Vi, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng: “Nhưng mà con có ba, mẹ không thể lấy người khác.”

“Không phải ba con ly hôn với mẹ rồi sao, mẹ con có thể lấy người khác.”

Diệp Duệ An đột nhiên rất không vui, hơn nữa nó còn cảm thấy hơi hơi không thích cô Hiểu Vi.

Cố Hiểu Vi ăn sáng xong rồi đi, nói là phải quay về thu dọn cuộc hôn nhân đổ vỡ của mình.

Quý Trường Ninh tìm thấy Diệp Duệ An trong phòng chứa đồ, lúc cô mở cửa đi vào, nó đang ngồi trên một chiếc ván trượt đẩy qua đẩy lại. Chiếc ván trượt này là quà Diệp Hồng Đào tặng, cô cảm thấy Diệp Duệ An vẫn chưa đến tuổi chơi nên đã cất vào phòng chứa đồ.

Trong phòng chứa đồ có rất nhiều đồ chơi chất đống, cô tìm mấy thứ có thể chơi được, mở ra đưa đến trước mặt Diệp Duệ An: “Chơi cái này đi, con còn nhỏ, cái đó chưa chơi được.”

“Mẹ.” Diệp Duệ An nhẹ giọng gọi cô, “Ba không tốt sao ạ?”

Quý Trường Ninh nhìn vẻ buồn bã của nó, đau xót ôm nó vào lòng, đáp lảng đi: “Cô Hiểu Vi yêu con thôi, có con rồi mẹ cần gì phải lấy người khác? Mẹ nuôi con trước, sau này mẹ già rồi đến lượt con nuôi mẹ.”

Diệp Duệ An nghe vậy như được uống một viên thuốc an thần.

Sáng thứ Hai, Quý Trường Ninh nhận được điện thoại của Diệp Hồng Đào: “Hôm nay con phải đi làm à? Ta bảo lái xe đến đón An An.” Ngủ điệu khi Diệp Hồng Đào nói những lời này tuyệt đối không cho phép thương lượng, Quý Trường Ninh còn chưa kịp trả lời, ông đã cúp điện thoại.

Cô gọi điện cho người giúp việc để cô ấy không cần đến nữa, tự vào bếp làm đồ ăn sáng, ăn xong mới đưa Diệp Duệ An ra ngoài: “Đến nhà ông nội không được nghịch ngợm, phải ăn cơm đúng giờ, uống nhiều nước, hết giờ làm mẹ sẽ đến đón con.”

Diệp Duệ An đội mũ lưỡi trai trông rất bảnh, vì vành nón che mất tầm mắt nên khi nhìn Quý Trường Ninh, cái đầu nhỏ phải ngửa ra rất nhiều. Nghe thấy chuẩn bị sang nhà ông nội, nó không nói gì, chỉ cầm ngón tay Quý Trường Ninh, nhảy xuống khỏi bậc thang cuối cùng.

Từ đây đến cổng khu còn một đoạn đường ngắn, Quý Trường Ninh nhẫn nại dặn dò một lần nữa, cuối cùng cô kéo tay Diệp Duệ An bắt nó đứng yên, ngồi xổm xuống, về mặt nghiêm nghị: “Nhớ kỹ lời mẹ nói chưa?”

Diệp Duệ An khẽ đảo mắt bỗng thấy một chiếc xe việt dã màu đen đỗ cách đó không xa, nó nhanh chóng gật gật đầu, sau đó giơ tay chỉ về phía kia, mừng rỡ reo lên như chim sẻ: “Mẹ, ba đến đón con!”

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Quý Trường Ninh nhìn theo hướng Diệp Duệ An chỉ, cô hơi nhếch môi nhưng không nói gì, giúp cậu bé bê lại cái áo rồi đứng dậy, vỗ đầu ý bảo nó đi qua đó: “Đi đi.”

Diệp Duệ An bối rối nhìn cô, khó hiểu hỏi: “Mẹ không đi cùng con à?”

Cô lắc đầu, nói: “Mẹ nhìn con đi là được rồi.” Nghĩ lại vẫn thấy hơi lo, cô bổ sung một câu, “Đến nhà ông thì gọi điện cho mẹ.”

Diệp Duệ An vẫn cảm thấy kỳ lạ, trước kia mỗi lần có người đến đón nó, mẹ đều đưa nó vào tận trong xe, nó đi vài bước rồi dừng lại, quay người vẫy vẫy tay với cô: “Mẹ ơi, tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Diệp Tư Nguyên ngồi trong xe nhìn người phụ nữ đằng xa qua một lớp kính, điều thuốc đã cháy đến tận ngón tay, anh ném nó ra ngoài cửa sổ, hít sâu một hơi rồi mới mở cửa xuống xe, nét mặt dịu dàng nhìn cậu bé đang đi tới, trái tim loạn nhịp dần dần bình tĩnh lại.

“Ba ơi.” Diệp Duệ An đi tới trước mặt Diệp Tư Nguyên, bởi vì đứng quá gần nên nó nghiêng cổ hết cỡ mà vẫn không nhìn thấy được mặt anh. Không thấy Diệp Tư Nguyên đáp lại, nó phồng má, quay đầu nhìn Quý Trường Ninh vẫn đứng yên ở đó, lại một lần nữa vẫy tay với cô.

“Đi thôi.” Diệp Tư Nguyên dẫn Diệp Duệ An sang bên kia xe, mở cửa để nó vào.

Diệp Duệ An cẩn thận nhìn chỗ ngồi bên trong, lại quay đầu nhìn Diệp Tư Nguyên đứng bên cạnh không hề có ý định bế nó lên, nó cảm thấy hơi buồn. Đang chần chừ không biết có phải dùng cả tay cả chân để leo lên hay không thì một đôi tay lớn mạnh mẽ chọt vòng dưới nách bế nó lên, nó mừng rỡ cười toét miệng.

“Rầm” một tiếng, nó còn chưa kịp nói gì với Diệp Tư Nguyên thì cửa xe đã bị đóng lại, nó ngẩng đầu nhìn qua cửa sổ, ba đi mất rồi.

Lúc thắt dây an toàn, Diệp Tư Nguyên không kìm nén được lại liếc qua chỗ Quý Trường Ninh, thấy cô vẫn đứng đó, anh nhếch môi hừ một tiếng rất khê, sau đó cài dây an toàn giúp Diệp Duệ An.

Lúc anh nổ máy, Quý Trường Ninh đột nhiên chạy tới, đập đập vào cửa sổ xe bên chỗ Diệp Duệ An.

Anh hạ cửa sổ, mím môi nhìn cô.

Ánh mắt né tránh của Quý Trường Ninh cuối cùng cũng nhìn thẳng vào anh, giọng nói cô vẫn lạnh lùng như trước: “Anh lái xe chậm một chút.”

Diệp Tư Nguyên sẽ không tự đa tình mà cho rằng cô đang quan tâm anh, cô chỉ bảo anh lái xe chậm một chút để bảo đảm sự an toàn của con trai cô, anh thu hồi tầm mắt, không nói câu nào, đóng cửa sổ.

Thấy thế, Diệp Duệ An vội vàng bám vào cửa kính vẫy tay với Quý Trường Ninh, cho đến khi xe lăn bánh không nhìn thấy cô nữa, nó mới lại ngồi xuống.

Dọc đường rất yên tĩnh, Diệp Duệ An muốn trò chuyện với Diệp Tư Nguyên nhưng lại không biết nói gì cho phải. Sau khi Diệp Tư Nguyên đưa nó đến nhà họ Diệp, nó đứng dưới đất ngửa đầu nhìn người trong xe, không hiểu sao lại nói một câu thế này: “Mẹ con nói mẹ sẽ không lấy chồng nữa.”

Diệp Tư Nguyên nhìn nó, nhìn rất kỹ, dường như muốn tìm ra điểm giống Quý Trường Ninh trên khuôn mặt nó.

Diệp Duệ An bẽn lẽn nở nụ cười.

Diệp Tư Nguyên phát hiện nó cười lên trông rất giống Quý Trường Ninh, khi cười có má lúm đồng tiền, coi như đó là điểm giống nhau đi.

Khi Diệp Tư Nguyên tới công ty, trợ lý đang chờ trước cửa phòng làm việc, anh vừa cởi cúc áo âu phục vừa đi thẳng vào trong, tới bàn làm việc ngồi phịch xuống ghế, nhướn mày nhìn trợ lý: “Có chuyện gì?”

Trợ lý phỏng đoán tâm trạng của anh, dè dặt nói: “Tối qua Văn Từ gây rối ở quán bar, bị bắt rồi ạ.”

Diệp Tư Nguyên xòe tay, ngoắc ngoắc: “Cô gọi điện cho cục trưởng Trương, nhờ ông ta xem giải quyết thế nào.”

“Đã gọi rồi ạ.” Ngập ngừng giây lát, người trợ lý nói tiếp, “Có một đám người đến làm loạn lên rất gay gắt, họ nói con trai bí thư Trần bị đánh gãy một chân.”

Diệp Tư Nguyên châm một điếu thuốc, híp mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Tối nay hẹn phó bí thư Lý ăn cơm, nói là tôi có một đôi binh sứ Thanh Hoa xuất xứ từ thời Minh muốn mời ông ta thưởng thức.”

Sau khi kết thúc bữa tiệc, Diệp Tư Nguyên đến cục cảnh sát đón Văn Từ ra.

Văn Từ lại ồn ào kêu cần gì phải tốn công như thế: “Em không giết người cũng chẳng phóng hỏa, bọn họ bắt giam cũng không làm gì được, vài ngày nữa ắt sẽ phải thả ra thôi?”

Anh tựa nửa người vào xe, tay kẹp điếu thuốc, chờ đến khi bên tai yên tĩnh trở lại mới mở miệng nói: “Không còn sớm nữa, anh đưa cậu về.”

Tính cách Văn Từ mạnh mẽ, dễ nóng nảy, song đứng trước Diệp Tư Nguyên, cậu ta giống như một con sư tử bị thuần phục.

Sau khi đưa Văn Từ về, Diệp Tư Nguyên cũng về thẳng nhà, vừa vào cửa, người giúp việc nói cho anh biết hôm nay tiểu thiếu gia ở lại qua đêm.

Anh hơi ngạc nhiên, nghi hoặc hỏi: “Quý Trường Ninh không tới đón?”

“Cô ấy gọi điện nói là phải tăng ca, tạm thời để tiểu thiếu gia ở lại bên này một đêm.”

Anh khẽ gật đầu, cời âu phục rồi đi về phía phòng khách nhỏ.

Diệp Hồng Đào đang cùng Diệp Duệ An xem hoạt hình, thấy Diệp Tư Nguyên xuất hiện, nụ cười trên mặt ông thoát cái biến mất, ông lườm xéo anh, bắt năn hừ giọng: “Lại đi lêu lổng ở đâu? Bận đến nỗi thời gian dành cho con trai cũng không có?”

Diệp Tư Nguyên xắn tay áo, ngồi xuống ghế sô-pha bên trái Diệp Hồng Đào, tầm mắt anh lướt qua ông rồi nhìn vào Diệp Duệ An: “An An, đã buồn ngủ chưa?”

Diệp Duệ An dụi đôi mắt mệt mỏi: “Con đang đợi ba về kể chuyện cho con nghe.”

Diệp Hồng Đào nghe thấy thế, ánh mắt sắc bén trừng Diệp Tư Nguyên: “Con trai chờ anh đến tận bây giờ, anh về sớm một chút không được à?”

Diệp Tư Nguyên không để ý tới ông, dẫn Diệp Duệ An ra khỏi phòng.

“An An.” Diệp Tư Nguyên đứng dựa vào cửa nhìn Diệp Duệ An đi đến bên giường, khẽ gọi một tiếng.

Diệp Duệ An xoay người, vẻ mặt khó hiểu, nó thận trọng quan sát sắc mặt Diệp Tư Nguyên, sau đó chậm rãi đi về phía anh, khi còn cách anh một mét, nó dừng lại ngửa đầu lên nhìn, trong mắt nó, ba rất cao lớn, cũng rất mạnh mẽ, không hiểu sao nó luôn luôn muốn đến gần ba.

Trái tim Diệp Tư Nguyên không không chế được đập “thình thịch” trong lồng ngực, trong đầu anh văng vẳng câu nói buổi sáng của Diệp Duệ An, anh cố nhếch khóe môi để trông mình thật thản nhiên, “Mẹ con vì sao sẽ không lấy chồng nữa?”

“Con không biết.” Diệp Duệ An trả lời rất nhanh, bàn tay nhỏ bé nắm gấu áo ngủ, “Mẹ nói với con như thế.”

Diệp Tư Nguyên kể cho Diệp Duệ An nghe câu chuyện Con cáo và con quạ, khi Diệp Duệ An đã ngủ, anh vẫn ngồi bên giường một lát, lúc ra ngoài thấy Diệp Hồng Đào đứng ở cửa chấp tay sau lưng, anh lướt qua ông, đi về phía phòng bếp.

Diệp Hồng Đào đi theo anh đến phòng bếp, cất giọng nhàn nhạt: “Anh định cứ tiếp tục như thế này sao? Tôi đã nghĩ kỹ rồi, nếu anh và Trường Ninh đều kết hôn, tôi sẽ nuôi An An, dù sao cũng không thể để cháu tôi bị cha dượng mẹ kế ngược đãi.”

Diệp Tư Nguyên hiếm khi tâm tình tốt không cãi vã với ông như thế này, anh mở lon bia uống một ngụm, lười nhác vịn một tay vào tủ lạnh, bắt chéo chân: “Con vẫn chưa chết, không cần ba phải bận tâm. Cho dù con có chết thì vẫn còn mẹ thẳng bé, không đến lượt ba đâu.”

Diệp Hồng Đào không nổi giận, đảo mắt qua cánh tay vẫn còn băng bó của anh, cười lạnh nói: “Anh cứ giãy vò như thế, chắc cũng chẳng mấy mà chết đâu. Còn Trường Ninh, nếu nó tái hôn mà mang theo thẳng bé có lẽ sẽ bất tiện, ông nội chăm sóc còn tốt hơn cha dượng, có gì phải lo?”

“Quý Trường Ninh nói, cô ấy sẽ không tái hôn.”

Diệp Hồng Đào sững người, nụ cười trên mặt lập tức cứng đờ, nhưng chỉ trong giây lát, ánh mắt ông toát lên niềm vui từ tận đáy lòng: “Trường Ninh thật sự nói như vậy?” Ông vuốt râu cười ha ha hai tiếng: “Nếu như thế thật thì tôi không cần lo lắng một ngày nào đó con bé đột nhiên lập gia đình nữa.”

Diệp Tư Nguyên không muốn nói nhiều với ông, đứng thẳng dậy định đi ra ngoài, không ngờ Diệp Hồng Đào bỗng chặn đường anh. Anh không vui nhàu mày, bắt đầu nhìn ông rồi nghiêng người dựa vào vách tường, trên môi là nụ cười trào phúng, dường như đoán được ông đang muốn nói gì.

“Anh tích cực lên một chút, nhân lúc tôi còn có tiếng nói thì hãy nói lại đi, coi như hiểu cho nỗi lòng của tôi.”

Qua một lúc lâu, anh vẫn không nói gì, chỉ cúi đầu nhìn bóng hình dưới chân, bất giác nhớ tới lời mà Quý Trường Ninh đã nói với anh rất lâu trước kia, cô nói: “Xin anh hãy cách xa con tôi ra một chút.”

Anh cười cười, gương mặt anh dần để lộ vẻ bất kham: “Con thấy ba già quá nên mất mồm rồi, hơn một năm nay, ba có thấy cô ấy nói với con câu nào chưa?” Khóe môi anh nhếch lên, như cười tự giễu, “Ngay cả nói chuyện với con cô ấy còn không muốn, ba còn trông chờ con và cô ấy nói lại? Đừng nằm mơ nữa. Nếu ba muốn có người gọi mình một tiếng ‘ba’ thì ngày mai con dẫn về cho ba chọn, ba vừa ý cô nào con lập tức đưa đi đăng ký.”

Ngừng một lát, không để ý đến dáng vẻ tức giận của Diệp Hồng Đào, anh nói tiếp: “An An là cốt nhục của Quý Trường Ninh, ba cũng đừng suốt ngày nhớ thương nó nữa. Muốn bế cháu trai, con tìm người sinh mấy đứa cho ba bế...”

Diệp Hồng Đào bất ngờ gơ tay hất đồ lon bia trên tay anh, tức giận đến đỏ mặt tía tai: “Tao muốn Trường Ninh sinh cháu trai cho nhà họ Diệp, ngoài ra tao sẽ không nhận đứa nào hết!”

Bia lạnh buốt chảy trên mu bàn tay anh, từng giọt từng giọt rơi xuống đất, anh không biết anh đang nói cho Diệp Hồng Đào nghe, hay là nói cho chính mình nghe, đá vò lon rỗng dưới chân, lòng anh như ao tù nước đọng, không gọn nổi lấy một ngọn sóng. Diệp Hồng Đào thấy dáng vẻ đó của anh, hàm

hừm há hai câu rồi quay vào phòng khách.

Mãi đến thứ Tư, Quý Trường Ninh mới tới nhà họ Diệp.

Diệp Hồng Đào đang hái rau trong khu vườn nhỏ sau nhà, Diệp Duệ An xách một chiếc giỏ nhỏ đi phía sau ông hái cà chua, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng nhể nhại mở hôi, nhìn thấy Quý Trường Ninh, nó mừng rỡ cười: “Mẹ, hôm qua mẹ cũng không đến đón con, con quyết định không về nữa.”

“Hôm qua và hôm kia mẹ đều phải tăng ca.” Quý Trường Ninh vẫy vẫy tay với nó, vô tình chạm phải ánh mắt Diệp Hồng Đào, cô lễ phép cười: “Con đến đón An An.”

“Thật đúng lúc, mang một ít cà chua về ăn, An An thích lắm.”

“Không cần đâu ạ, bác cứ giữ lại mà ăn.”

“Có phải người ngoài đâu mà khách sáo cái gì, chín rồi không hái cũng bị chim mổ mất, Tư Nguyên không thích ăn chua, một mình ta cũng không ăn hết nhiều như thế.” Ông xách chiếc giỏ nhỏ trong tay Diệp Duệ An, hái đầy giỏ mới dắt tay nó đi tới chỗ Quý Trường Ninh.

Diệp Duệ An rửa chân tay mặt mũi xong, trở về phòng lấy quần áo và cặp sách mới, nó phấn khích khoe với Quý Trường Ninh: “Mẹ, đây là quà sinh nhật của ông nội tặng con.” Nó thích thú mở khóa kéo, lấy ra một cuốn truyện thiếu nhi dày gấp đôi, “Đây là của ba cho con, ba còn bảo ngày mai đưa con đi công viên chơi trò chơi.”

Quý Trường Ninh nhìn cuốn truyện, sau đó kéo nó đứng bên cạnh mình: “Chào ông đi con.”

“Tạm biệt ông nội.”

Diệp Hồng Đào đưa cho cô một túi cà chua, có quả chín, có quả chưa chín hẳn, lúc về đến nhà thì cô giúp việc đã về rồi, đồ ăn đã làm xong, cô rửa sạch chỗ cà chua, tráng một quả trứng, sau đó gọi Duệ An ra ăn cơm.

Diệp Duệ An mới học mẫu giáo bé, chưa biết nhiều mặt chữ, xem truyện cũng chỉ nhìn hình mà thôi, nghe mẹ gọi, nó mang cả sách sang phòng ăn, trước tiên đặt sách lên bàn, sau đó dùng cả tay cả chân để leo lên ghế: “Mẹ, ông nội bảo ngày mai là sinh nhật con.”

“Ừ.” Quý Trường Ninh đưa đĩa cho nó, “Mẹ xin nghỉ phép một ngày, mai mừng sinh nhật với con.”

Diệp Duệ An nhìn cô hơi khó xử: “Ngày mai ba muốn đưa con đi chơi.” Lúc nói câu này nó cực kỳ phấn khởi, nhưng nếu nó biết được đó là do Diệp Hồng Đào cưỡng ép Diệp Tư Nguyên, chắc sẽ không thể nào vui nổi.

“Ba con bận lắm, muốn đi công viên trò chơi thì mẹ có thể đưa con đi.”

“Không cần.” Diệp Duệ An trề môi không vui, hờn dỗi nhìn cô, “Con muốn ba đi với con.”

Cô gấp một miếng trứng chiên vào bát nó, làm như không nghe thấy: “Ăn nhanh lên nào, ngày mai mẹ đưa con đi.”

Diệp Duệ An đang rầu rĩ ăn cơm, không hiểu sao đột nhiên mỉm cười.

Quý Trường Ninh ngẩng đầu, ngạc nhiên nhìn nó, hỏi: “Cười cái gì?”

Diệp Duệ An nuốt hết thức ăn trong miệng, ánh mắt sáng hơn bình thường: “Mẹ, mẹ có thể cùng ba đưa con đi.”

Quý Trường Ninh không để ý đến lời nó, cúi đầu tiếp tục ăn cơm, Diệp Duệ An mắt kiên nhẫn, sốt ruột nằm bò ra bàn: “Mẹ, có được không?”

Quý Trường Ninh nhúc nhích nhìn nó, đáp qua loa: “Ngày mai nói sau.”

Diệp Duệ An rất vui, bỗng nhiên muốn ngày mai đến thật nhanh: “Mẹ, mẹ bảo ngày mai con mặc quần áo gì được?”

“Không phải ông nội mua quần áo mới cho con sao? Con có thể mặc bộ đó.”

“Vâng.” Diệp Duệ An ậm ờ đáp, không biết nhớ ra cái gì lại trở nên phấn khích, “Mẹ ơi, chúng ta mặc quần áo giống nhau đi, mẹ, ba và cả con nữa, được không ạ?”

Quý Trường Ninh gấp một miếng cà chua bỏ vào miệng, chua đến mức nhăn mặt: “Chúng ta không có đồng phục gia đình.”

Diệp Duệ An tức thì giống như một quả cà chua bị sương giá, bỗng chốc héo rũ.

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Sáng hôm sau, Diệp Duệ An dậy rất sớm, vẫn còn mặc đồ ngủ đi sang gõ cửa phòng Quý Trường Ninh, mới gõ hai cái thì cửa bỗng mở ra, nó nhìn người đứng ở cửa, túm ống quần cô nhìn nọt: “Mẹ ơi, khi nào thì ba đến đón con?”

Quý Trường Ninh đã thay quần áo, có chút bất đắc dĩ nhìn con trai, cô tưởng nó ngủ một giấc rồi sẽ quên, ai ngờ vẫn nhớ rõ, hơn nữa còn vì thế mà dậy rất sớm. Cô cầm dây buộc tóc tùy ý túm gọn lại mái tóc đằng sau, sau đó nắm tay nó đi sang phòng đối diện: “Đi đánh răng rửa mặt trước, thay quần áo rồi mẹ đi làm bữa sáng cho.”

Mặc dù hôm nay là sinh nhật của Diệp Duệ An nhưng bữa sáng rất đơn giản, cô dùng cơm còn thừa tối hôm qua để nấu cháo, tráng thêm một đĩa trứng.

Diệp Duệ An vừa ăn vừa nhìn ra phòng khách, luôn luôn chú ý để xem khi nào thì điện thoại reo. Cô vờ như không thấy, tập trung ăn bữa sáng của mình.

Lúc chuông điện thoại vang lên, Diệp Duệ An kích động bỏ thìa xuống, vội vàng trượt xuống khỏi ghế rồi chạy sang phòng khách, cô ngồi im không nhúc nhích, cho đến khi Diệp Duệ An mang về mặt thất vọng cầm điện thoại đi tới, cô mới buông đũa: “Sao vậy?”

“Cô Hiền Vi tìm mẹ.”

Cô cười xoa đầu nó, nhận lấy điện thoại, Diệp Duệ An lại buồn bã leo lên ghế, cầm thìa chậm rãi quấy cháo trong bát.

Lúc Quý Trường Ninh cúp điện thoại, Diệp Duệ An bỗng nhiên lo lắng ngẩng đầu nhìn cô: “Mẹ ơi, ba sẽ đưa con đi công viên trò chơi chứ?”

“Mẹ không biết.” Trong lòng, Quý Trường Ninh hi vọng Diệp Tư Nguyên chỉ thuận miệng nói thế mà thôi, “Nếu ba không đến thì mẹ đưa con đi.”

Diệp Duệ An xì mặt nói: “Như thế không giống.”

Tâm tư Diệp Duệ An để cả vào chiếc điện thoại, nhiều lần thậm chí nó muốn gọi điện cho Diệp Tư Nguyên, nhưng nó sợ làm ảnh hưởng đến việc nghỉ ngơi của ba, lúc ở nhà họ Diệp, nó phát hiện Diệp Tư Nguyên đều ngủ dậy rất muộn, sau đó không ăn sáng mà đi làm luôn.

Để ba không cảm thấy mình là một đứa bé không hiểu chuyện, trong lòng nó rõ ràng rất sốt ruột, nhưng chỉ có thể ngồi đợi.

Quý Trường Ninh rửa bát xong ra khỏi phòng bếp, chống một tay sau lưng đứng nhìn nó, cô cảm thấy trong lòng khó chịu bèn về phòng, điện thoại trên giường đột nhiên reo lên, cô bước nhanh tới cầm lên xem, nhìn dãy số không có tên nhưng lại vô cùng quen thuộc, cô hít sâu một hơi rồi đi đến bên cửa sổ nhận điện.

Vào lúc cô đang do dự không biết có nên lên tiếng, đầu dây bên kia bỗng truyền đến một giọng nam trầm thấp: “Anh là Diệp Tư Nguyên.”

“Vâng.” Cô nhẹ nhàng đáp, đổi điện thoại sang tai kia, “Có chuyện gì sao?”

“Xin lỗi An An giúp anh, anh phải rời khỏi thành phố một chuyến, không thể đưa nó đi chơi.”

Quý Trường Ninh dường như không muốn nói chuyện với anh, cầm điện thoại vội vã đi ra ngoài: “Tôi gọi nó cho anh.”

“Không cần.” Thanh âm Diệp Tư Nguyên chột lạnh hẳn, “Cứ như vậy đi.”

Sau đó, bên tai cô chỉ còn lại tiếng “tút tut”, bàn tay cô đặt trên nắm cửa dừng lại hồi lâu, một lúc sau mới buông thông xuống.

Diệp Duệ An rất buồn khi biết ba không thể đưa nó đi chơi, nhưng chỉ cần nghĩ đó là vì ba có việc thì nó cảm thấy mình phải thông cảm, có lẽ đúng như lời mẹ nói, ba rất bận. Khi đã lấy lại tâm tình không còn khó chịu nữa, nó mới đi tìm Quý Trường Ninh, Quý Trường Ninh đang phơi quần áo ngoài ban công, nó ù ử dựa vào cửa kéo ngăn cách phòng khách và ban công: “Mẹ ơi, có phải ba bận lắm không?”

Quý Trường Ninh ngồi xồm xuống, đặt tay lên hai vai nó, dịu dàng nói: “An An, mẹ có thể đưa con đi, con muốn chơi cái gì mẹ cũng có thể chơi cùng con.”

Diệp Duệ An ôm cổ cô rồi dựa vào vai cô, rầu rĩ nói: “Nhưng mà ba đã bảo sẽ đưa con đi, ba nói mà không giữ lời.”

Cô cười vỗ vỗ mông nó an ủi: “Không phải hôm qua ba đã tặng quà cho con đấy thôi? Con xem xét món quà đó rồi tha thứ cho ba là được.”

Diệp Duệ An sụt sịt, miễn cưỡng đáp: “Vâng ạ.”

Tháng Tám, mặt trời rực rỡ chiếu rọi.

Diệp Duệ An mặc áo phông cộc tay màu trắng và quần soóc bò, đầu đội mũ đi theo mẹ ra cửa, vừa nghe nói sẽ được đi Thủy cung, nó phấn chấn hẳn lên.

Bên cạnh Thủy cung có một công viên, hai người đi Thủy cung xong lại sang công viên đó. Quý Trường Ninh mang theo máy ảnh chụp ảnh cho nó giống như những năm trước, cô và Diệp Tư Nguyên đều không thích chụp ảnh, nhưng Diệp Duệ An lại cực kỳ thích, hồi bé mỗi lần nó khóc rồi cáu gắt, Quý Trường Ninh lại lấy máy ảnh ra dỗ, chụp vài tấm xong nó liền ngoan ngoãn trở lại.

Sau khi chơi một vòng, Diệp Duệ An hoàn toàn quên khuấy chuyện bị ba cho leo cây, nhìn thấy một bạn nhỏ khác đang chụp ảnh cùng ba mẹ, cậu bé cũng kéo Quý Trường Ninh đòi chụp ảnh chung, nó nghĩ lần này chụp với mẹ trước, lần sau có cơ hội lại chụp chung một bức với cả ba và mẹ.

“Lát nữa mẹ dẫn con đi ăn trưa, muốn ăn gì nào?”

“Gà rán ạ.” Nó ôm cánh tay cô nũng nịu: “Mẹ, mẹ nói là khi nào sinh nhật sẽ được ăn.” Hơn nữa còn là chỉ sinh nhật thì mới được.

Trái tim bị tổn thương của Diệp Duệ An đã hoàn toàn được vỗ về sau một bữa gà rán, lúc ra khỏi nhà hàng KFC, nó một tay cầm kem, tay kia nắm tay Quý Trường Ninh: “Mẹ, bây giờ chúng ta đi đâu?”

“Đưa con đi mua quần áo, được không?”

“Nhưng mà ông nội đã mua cho con rồi.”

“Đó là ông nội mua.”

Quý Trường Ninh đưa Diệp Duệ An đến bách hóa, mua cho nó một bộ quần áo ở cửa hàng đồ trẻ em, sau đó sang cửa hàng đồ chơi. Diệp Duệ An thích một chiếc xe điều khiển từ xa nhập khẩu, cô nhìn bảng giá, cần môi quyết tâm mua cho con.

“Trường Ninh.” Cô quay người về phía phát ra tiếng nói, trông thấy Văn Từ hai tay đút túi quần, đáng vẻ lưu manh huyết sáo với cô.

Cô mỉm cười, dắt tay Diệp Duệ An đi về phía đó: “Trùng hợp quá.”

“Đúng vậy.”

Văn Từ ăn mặc rất kỳ quái, ít nhất Quý Trường Ninh cảm thấy như vậy. Áo ba lỗ màu đen và quần bò, ánh mắt cô rơi vào hình xăm trên cánh tay cậu ta, một mảnh hồ gương nanh múa vuốt, cô bất giác sờ lên cánh tay mình, thu hồi tầm mắt, cúi xuống nhìn Diệp Duệ An, nhắc nhở: “An An, chào đi con?”

Diệp Duệ An giang tay cười với Văn Từ: “Chào chú ạ.”

“An An ngoan lắm” Văn Từ cúi người bế nó lên, cung chiêu vuốt ve khuôn mặt mũm mĩm, “An An thích cái nào, chú mua cho con.”

Diệp Duệ An ngó nghiêng nhìn cái túi trong tay Quý Trường Ninh, vui vẻ nói: “Mẹ mua cho con rồi.”

“Vậy sao.” Văn Từ ra vẻ thất vọng, “Vậy lần sau thích cái gì chú sẽ mua cho con.”

“Vâng.” Diệp Duệ An không hề khách khí nhận lời, nói xong nó quay sang nhìn Quý Trường Ninh đứng bên cạnh, nghiêng người dựa vào người cô rồi ôm cổ cô.

Văn Từ vỗ vào hông nó, mắng: “Nhóc con đáng ghét này, bế một tí cũng không cho, uổng công chú yêu con.”

Diệp Duệ An cũng không bắt Quý Trường Ninh bế, nó đứng giữa hai người xoa xoa cái hông của mình, đỏ mặt: “Con muốn đi tè.”

Quý Trường Ninh đứng chờ bên ngoài, chỉ một lát sau Văn Từ đã dẫn Diệp Duệ An ra khỏi toilet nam, chẳng biết Văn Từ nói gì mà nó đỏ mặt chạy tới nhào vào lòng cô. Cô cười vuốt ve tóc nó, hai tay nâng mặt nó lên: “An An, xấu hổ gì vậy?”

Diệp Duệ An cắn môi nhất định không chịu nói, cứ rúc vào lòng cô.

Văn Từ đứng bên cạnh nhìn họ, niềm vui trong đáy mắt dần dần tan biến, cậu ta ngồi xuống, như vô tình mở miệng: “Anh em định nhượng lại quán rượu, có một chỗ đang thương lượng, nếu được giá thì sẽ bán.”

Quý Trường Ninh xoa tóc Diệp Duệ An không nói gì, trên mặt vẫn là nụ cười nhàn nhạt, ngược lại, Diệp Duệ An hiếu kỳ thò đầu ra, thấy cô không có phản ứng gì bên giặt nhẹ tay áo cô.

Một khoảng lặng kéo dài giữa hai người, Quý Trường Ninh nhếch môi, nhìn cậu ta rồi chần chừ lên tiếng: “Văn Từ, cậu có từng nghĩ đến việc đi làm từ té không?”

“Em có công việc mà.”

“Chị muốn nói đến một công việc đứng đắn, giống những người công nhân viên bình thường...”

Văn Từ cười ngắt lời cô, ngại ngần gãi đầu: “Chị đừng nói đùa, em chỉ tốt nghiệp trung học, không làm được những việc mà chị nói” Cậu ta đưa tay vuốt ve má Diệp Duệ An, bỗng nhiên trầm giọng, “Em biết chị muốn nói gì, em như bây giờ rất tốt. Anh em bắt em thi đại học trường thành [1], nếu thi đậu, có lẽ sẽ có thể mặc đồ tây thật cả vạt làm văn phòng như chị nói.”

[1] Thành nhân cao khảo: kỳ thi dành cho những người không có cơ hội vào đại học, đã đi làm nhưng muốn nâng cao văn hóa, đơn giản hơn so với kỳ thi đại học thông thường. Không rõ ở Việt Nam có kỳ thi nào tương đương?

“Vậy cậu hãy cố gắng lên.”

Văn Từ kéo kéo áo, lời muốn nói đã đến bên miệng nhưng không biết làm sao để nói ra, cậu ta hí hóp mắt nhìn quỳ thu ngân đằng xa, do dự nói: “Chị với anh em... Hai người cứ như vậy sao?”

“Ừm.” Quý Trường Ninh khẽ gật đầu, nét mặt bình thản, “Bọn chị như vậy đã nhiều năm, cũng rất ổn.”

“Vậy An An...”

“An An cũng rất tốt, lúc nào thích thì đến nhà ông nội, muốn về thì chị lại đón nó về.” Cô vỗ nhẹ vào hông Diệp Duệ An ý bảo nó đứng vững, sau đó cô cũng đứng dậy, thong dong nhìn Văn Từ, “An An muốn xem phim, cậu có muốn cùng đi không?”

“Phim hoạt hình à, em không ngại thơ đến mức đấy đâu.”

Diệp Duệ An nghe Văn Từ nói nó ngại thơ bèn lập tức làm mặt quỷ phản kích, sau đó cầm tay Quý Trường Ninh kéo đi.

Lần tiếp theo Diệp Tư Nguyên xuất hiện là vào một tuần sau sinh nhật của Diệp Duệ An, lúc nhìn thấy anh, Quý Trường Ninh rất bất ngờ, bọn họ chạm mặt nhau ở cổng khách sạn theo hai hướng ngược lại, dưới ánh đèn sáng ngời, cô nhìn rất rõ trên mặt anh cũng là vẻ kinh ngạc giống cô.

Họ đã không còn qua lại với nhau kể từ ngày Diệp Duệ An sinh ra, trước đây cũng từng xảy ra tình huống gặp gỡ bất ngờ, những lần đó họ đều vờ như chẳng hề quen biết.

Cô dừng chân, cúi đầu tránh ánh mắt dò xét của anh, bên tai chợt văng đến tiếng gọi của Triệu Hạ Minh: “Trường Ninh, nhanh lên một chút, Trương tiên sinh đang chờ rồi.”

“Vâng.” Cô cúi đầu, hoảng hốt đi lướt qua anh.

Quý Trường Ninh làm việc trong một công ty quảng cáo nhỏ, trước đó cô từng làm việc hai năm ở một công ty lớn, sau đó từ chức rồi vào công ty hiện giờ, vất vả năm năm mới lên một chức tổ trưởng nho nhỏ, còn Triệu Hạ Minh là Giám đốc Sáng tạo, cũng là cấp trên trực tiếp của cô, một người đàn ông trung niên rất hiền lành, hòa nhã.

Hai người đi vào phòng, Trương Chính cười hí hóp mắt đứng dậy: “Giám đốc Triệu với Quý tiểu thư bắt tôi đợi lâu quá.”

“Trương tổng lại nói đùa rồi, ngoài kia tắc đường dữ quá.”

Như thể nghe được câu chuyện cười, Trương Chính cười lớn, quay đầu nhìn thư ký sau lưng, không hề để mắt mũi cho Triệu Hạ Minh: “Lấy cái có này thì phải nói là quá vụng.” Ông ta quay đầu, ánh mắt nhằm thẳng vào Quý Trường Ninh, “Nếu đó mà là Quý tiểu thư nói thì Trương mổ nhất định sẽ tin tưởng không nghi ngờ.”

Quý Trường Ninh cười gượng đứng dậy bên cạnh giám đốc Triệu: “Trương tổng, nếu ngài không tin thì mời cùng tôi đi xem, đường Trung Nam bây giờ vẫn còn tắc lắm.”

Quý Trường Ninh không giỏi uống rượu nhưng vẫn phải uống một hai chén theo phép tắc, Trương Chính bung chén rượu muốn mời cô, cô không từ chối, vừa uống vào, không chỉ mặt nóng bừng mà ngực cũng bông rất.

Trương Chính thấy cô hạ chén xuống mới đứng dậy đi tới bên cạnh cô, nhân lúc tay cô vẫn chưa rời khỏi chén, ông ta liền giữ chặt, giờ bình rượu làm bộ muốn rót thêm cho cô: “Từ lượng của Quý tiểu thư cao thật đấy, thêm một chén nữa nhé?”

Cô cười nhẹ nhàng, không có ý kháng cự: “Tôi uống nhiều rượu vào không ổn lắm, sợ làm Trương tổng mất hứng. Hơn nữa còn có giám đốc của chúng tôi ở đây, đâu đến phiên tôi uống cùng ngài.”

Trương Chính cười ha hả, liếc cô một cái đầy ý tứ rồi quay trở về chỗ của mình. Lúc cạn chén với Triệu Hạ Minh, cô lấy khăn ướt trong túi ra lau tay, thoáng thấy thư ký của Trương Chính nhìn mình với vẻ khinh miệt, cô chỉ cúi đầu cười.

Trong phòng toàn mùi rượu, Quý Trường Ninh lấy cớ đi vệ sinh đi ra ngoài, tới một góc khuất đằng xa, cô gọi điện cho Diệp Duệ An: “Lát nữa mẹ mới về, con bảo bác giúp việc tắm cho trước đi, không cần chờ mẹ, sau đấy thì tự đi ngủ...”

Cô ngẩng đầu nhìn đèn tường, ánh đèn êm dịu đổ xuống hành lang rải một lớp vàng óng ánh. Đi dọc theo vách tường, đầu óc cô choáng váng, mắt mũi hoa lên, đột nhiên có tiếng mở cửa khiến cô sực tỉnh, lúc này cô mới phát hiện mình đang đứng trước cửa một căn phòng.

Người phụ nữ bị cô chặn đường hơi mất hứng lên giọng: “Có đi hay không đây?”

Căn phòng ồn ào náo động bỗng chốc trở nên yên tĩnh, tất cả mọi người đều nhìn ra cửa, trong số những người đó, có cả Diệp Tư Nguyên.

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Quý Trường Ninh không nhìn kỹ những người bên trong, nhưng lại liếc thấy anh, cô nhếch môi né tránh tầm mắt anh, cúi đầu nói “Xin lỗi” với người nọ rồi rời đi.

Người phụ nữ kia phẩy tay, bật mũi ra về yếu đuối, quay đầu lại nói với người trong phòng: “Người toàn mùi rượu, đúng là thần kinh.”

Lúc bữa tiệc kết thúc, Trương Chính được thư ký của ông ta dìu đi, Quý Trường Ninh không hiểu cô đắc tội với vị thư ký kia ở chỗ nào, từ đầu đến cuối người đó chưa từng nhìn cô một cách thiện cảm. Triệu Hạ Minh cũng uống nhiều rượu, chân ông ta run rẩy, bước đi loạng choạng, mặc dù lúc đến đây ông ta đã nói cứ đẩy hết rượu cho ông ta, nhưng Quý Trường Ninh vẫn cảm thấy hơi áy náy, cô dìu ông ta ra khỏi khách sạn, sau đó gọi cho ông ta một chiếc taxi, lúc đóng cửa xe, cô phát hiện đồ trang trí treo trên túi xách đã biến mất, bèn vội vàng quay trở vào trong khách sạn.

Trong phòng đã có nhân viên đang dọn dẹp, thấy cô ngồi chồm hổm trên mặt đất, một người hỏi: “Tiểu thư, cô đang tìm gì vậy?”

Cô ngồi thẳng dậy, khoa tay múa chân miêu tả: “Một thứ đồ trang trí, to bằng từng này, các anh có nhìn thấy không?”

“Không ạ, chúng tôi cũng vừa mới tới, cô cứ tìm tiếp thử xem.”

Cuối cùng cũng nhìn thấy vật đó ở dưới bàn, không để ý đến ánh mắt người khác, cô chặt vật chui vào gầm nhặt ra.

“Cô vội vàng như thế, chắc hẳn là của bạn trai tặng nhì.”

Cô cười cắt đồ vào trong túi, vén sợi tóc lộn xộn trước trán ra sau tai: “Là của con trai tôi tặng.”

Lần đó Diệp Duệ An được đưa đến công viên chơi, cậu bé đứng trước quầy bán đồ trang trí, nhìn cô bằng ánh mắt trong veo: “Mẹ, con mua cho mẹ một cái.” Thực ra nó chỉ giúp cô chọn, cuối cùng vẫn là cô trả tiền.

Khi một lần nữa ra khỏi phòng bao, có người từ phòng bên cạnh đứng lúc đi vượt qua Quý Trường Ninh, cô dừng bước đứng yên nhìn đám người kia tiến vào thang máy, cho đến khi cửa thang máy đóng lại, cô mới từ từ đi về phía đó.

“Diệp thiếu gia, có cần em đưa anh về không ạ?” Một giọng nữ rất dịu dàng, mềm mại, còn có vài phần mê hoặc, “Hay là để em giúp anh thuê một phòng?”

Diệp Tư Nguyên tựa vào vách tường lạnh buốt, hai tay bỏ trong túi quần, vừa rồi anh hơi giật mình khi thấy Quý Trường Ninh xuất hiện trước cửa thang máy, nhưng chỉ một giây, khóe môi anh nhếch lên vô cùng đẹp mắt, anh chậm rãi vươn tay, ngả ngón vuốt ve đôi má cô gái kia, cười cực kỳ quyến rũ: “Em ở lại cùng anh, hử?”

“Đáng ghét.” Cô gái then thùng cúi đầu, hai tay ôm eo anh, như thể vô tình dán sát bộ ngực của mình vào người anh, nhẹ nhàng ép xuống. Anh yên lặng liếc nhìn người đang đứng yên không nhúc nhích trước thang máy, khẽ cười ôm vòng eo mảnh khảnh của cô gái kia, thấp giọng nói: “Miệng của em thật đẹp.”

Cô gái mừng rỡ ngẩng đầu, trong đáy mắt ẩn chứa vẻ chờ mong, ý cười càng ngày càng đậm trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ta.

Diệp Tư Nguyên chậm rãi cúi đầu, ngay vào lúc cô gái kia nhắm mắt chuẩn bị đón nhận một nụ hôn thì anh bỗng nghiêng đầu tựa vào vai cô ta, nét dịu dàng trên khuôn mặt lập tức biến mất, hơi thở ấm áp phả bên tai cô ta, giọng nói lười nhác: “Cô gái người toàn mùi rượu lại đến nữa rồi.”

Anh nói rất khẽ, Quý Trường Ninh không nghe thấy, cô chăm chú nhìn con số trên bảng điện tử cho đến khi nó dừng lại, cửa thang máy mở ra, cô cúi đầu đi vào.

Cô gái bị Diệp Tư Nguyên đẩy ra đột nhiên quay người, vào giây cuối cùng trước khi cửa thang máy đóng lại, cô ta hung dữ trừng mắt lườm Quý Trường Ninh.

“Diệp thiếu gia.” Cô ta lại nhiệt tình sán đến, ngẩng đầu ra vẻ ngây thơ, “Người ta đi rồi.”

Diệp Tư Nguyên chán ghét đẩy cô ta ra xa, rút điện thoại trong túi gọi điện cho Văn Từ: “Anh uống chút rượu, cậu đến đây đón anh.” Lúc anh ra khỏi khách sạn, Quý Trường Ninh vừa lên một chiếc taxi, anh vuốt mặt, dựa nửa người vào cột trụ trước cửa khách sạn nhìn chiếc xe dần dần chạy xa. Bầu trời đêm lấp lánh ánh sao, anh ngẩng đầu nhìn trời thờ một hơi dài, gió mát phẩy qua, chiếc cà vạt trên cánh tay đang đưa theo gió, rất nhẹ nhàng.

Chưa đến mười lăm phút sau, Văn Từ lái chiếc xe mui trần mới tậu đến. Diệp Tư Nguyên đi chậm như rùa, ném áo khoác và cà vạt vào trong xe, vỗ vỗ chỗ ngồi: “Chuẩn bị ăn mấy tháng mì tôm?”

Văn Từ cười khà khà, thoải mái phát tay: “Cần gì, em đem...” Cậu ta đột nhiên dừng lại, cẩn thận liếc nhìn người vừa ngồi vào trong xe, nịnh nọt giúp anh kéo dây an toàn, “Em nói nhưng anh không được nổi giận nhé.”

“Nói xem nào.”

Văn Từ nuốt nước bọt, hít sâu vài cái rồi nhỏ giọng: “Em đã bán chiếc xe mà anh cho...” Trông thấy tay Diệp Tư Nguyên sắp sửa vung tới, cậu ta vội vàng ôm đầu, “Trường Ninh cũng ủng hộ em.”

Bàn tay anh chợt khựng lại.

Văn Từ sợ anh không tin, nhấn mạnh lần nữa: “Thật đấy, chị ấy bảo em lái chiếc xe kia quá huênh hoang, bán đi cũng tốt.”

Khóe môi Diệp Tư Nguyên hơi giãn giãn, anh đánh bốp một cái vào đầu cậu ta: “Trường Ninh là để cho cậu gọi đấy à?”

Văn Từ xoa xoa trán, hùng hồn nói: “Chị ấy cho em gọi như thế.”

Diệp Tư Nguyên bỗng nhiên cảm thấy gọi Văn Từ đến đón là một sai lầm, bây giờ anh cực kỳ không muốn nhìn thấy gương mặt vô si cười cợt đắc ý của cậu ta.

Thứ Sáu sau khi tan ca, Quý Trường Ninh cố ý đến tiệm bánh ngọt mua một chiếc Napoleon mà Diệp Duệ An thích nhất. Lúc cô mang theo chiếc hộp nhỏ về nhà, Diệp Duệ An đang ngồi trên sàn nhà phòng khách chơi xe điều khiển, nó nhìn thấy cô mà chẳng buồn để ý, cô hơi thất vọng, đặt túi xách xuống rồi mang bánh ngọt vào phòng bếp: “An An sao thế ạ?”

Bác giúp việc rửa sạch đồ ăn rồi cất cẩn thận, vừa cời tạp dề vừa nói: “Trưa nay gọi điện cho cháu không được, cháu cũng không gọi lại nên là nó buồn.”

“Cháu biết rồi ạ.” Cô lấy điện thoại di động trong túi, bấm nút khởi động, “Bác về trước đi, cơm tối để cháu làm.”

Bác giúp việc cười, treo tạp dề lên móc bên cạnh tủ lạnh, đảo mắt qua màn hình điện thoại đã xước rất nhiều của cô, không khỏi mở miệng nói: “Điện thoại cũ như vậy rồi thì đổi cái khác đi, sau này An An gọi điện cũng không sợ không liên lạc được.”

“Vẫn còn dùng được.”

Bác ấy ngẫm nghĩ song không nói gì nữa, ra ngoài lấy túi của mình rồi đi về.

Quý Trường Ninh bày bánh ngọt vào chiếc đĩa nhỏ rồi bung ra ngoài, cô cười tủm tỉm ngồi xổm bên cạnh, chặn đường chiếc xe của Diệp Duệ An: “Mẹ mua cho con bánh ngọt này.”

Diệp Duệ An giả bộ vô tình liếc qua đĩa bánh trên tay cô, sau đó cúi đầu điều khiển chiếc xe lách qua chân cô: “Sao mẹ không nghe điện thoại của con?”

“Mẹ không biết điện thoại bị tắt mất từ lúc nào.” Quý Trường Ninh duỗi tay đặt đĩa bánh lên kỷ trà, hai tay cô ôm đầu con trai, nhìn nó với vẻ mặt thành khẩn: “Mẹ bận việc quá nên quên kiểm tra điện thoại, An An, mẹ mua cho con bánh ngọt này, con đừng giận nữa, được không?”

Diệp Duệ An nửa tin nửa ngờ đối với lời giải thích của cô, nó bữu môi cảm tay cô bỏ xuống, sau đó chống sàn nhà đứng dậy, bắt đầu đi tới ghế sofa-phà ngồi xuống, tiếp tục chơi ô tô.

“An An.” Quý Trường Ninh mỉm cười ngồi xuống bên cạnh nó, gơ tay phải cam đoan, “Sau này mẹ sẽ chú ý, mẹ lập tức lưu số điện thoại công ty cho con, nếu con gọi vào số của mẹ không được thì cứ gọi vào điện thoại công ty mẹ, thế có được không?”

Nghe vậy, Diệp Duệ An nhăn mày nhìn cô, nó làm sao nghe ra được ý của mẹ là sau này sẽ còn có lúc điện thoại không liên lạc được? Nó ném điều khiển từ xa trong tay, trượt xuống ghế sofa, đứng trước mặt cô tức giận nói: “Sau này con cũng không cần gọi điện cho mẹ nữa.”

Quý Trường Ninh hoàn toàn không hiểu cô đã làm gì khiến nó không vui, nếu như chỉ vì không trả lời điện thoại thì cô cảm thấy Diệp Duệ An được chiều quá sinh hư rồi. Thấy nó định bỏ đi, cô túm tay kéo nó đến trước mặt mình, nghiêm túc nhìn nó: “An An, mẹ đã nhận sai với con rồi, con còn muốn mẹ phải như thế nào nữa? Không phải mẹ cố ý không nghe điện thoại của con, hơn nữa chỉ vì chuyện này mà con không vui đến vậy sao?”

Diệp Duệ An phồng má nhìn cô, hai mắt rung rung, vốn đã tủi thân, lại nghĩ tới ông nội chưa bao giờ nổi giận với nó, hốc mắt nó đỏ lên, nước mắt ứa ra rơi xuống.

Thấy nó khóc, trong lòng Quý Trường Ninh cảm thấy rất khó chịu, từ khi nhà họ Diệp bắt đầu đón Diệp Duệ An về, sự kiên nhẫn của cô đối với nó ngày một giảm đi, cô muốn nói cho nó hiểu, nhưng lại quá nóng vội nên đã không thể nhẹ nhàng dỗ dành nó như trước kia. Làm một người mẹ đơn thân, cần phải kiên trì và khéo léo hơn những bậc cha mẹ bình thường mới có thể giáo dục con cái được tốt.

Không hiểu sao cô bỗng cảm thấy rất bức, sốt ruột thành ra hơi lớn giọng: “Diệp Duệ An, không được khóc.”

“Hu hu...” Diệp Duệ An càng khóc càng dữ, bàn tay nhỏ bé không ngừng lau nước mắt, “Con muốn ông nội... Con muốn ông nội...” Nó chậm rãi ngừng đầu, bưng bình nhìn cô, khuôn mặt nhỏ nhắn lem nhem nước mắt.

Quý Trường Ninh cầm khăn giấy nhét vào tay nó: “Lau sạch nước mắt đi, mẹ đi nấu cơm.”

Diệp Duệ An cầm khăn giấy định ném đi, nhưng thấy ánh mắt hàm chứa sự cảnh cáo của cô, nó chùn lại, bàn tay cầm tờ giấy cuộn chặt, buông thõng bên người, tiếng khóc dần dần nhỏ đi, nhưng nó vẫn tui thân thút tha thút thít: “Con muốn ông nội.”

“Bây giờ muộn rồi, muốn ông nội thì ngày mai nói sau.”

“Con muốn đi bây giờ.”

“Mẹ nói bây giờ đã quá muộn.”

“Con mặc kệ.”

“Vậy mẹ cũng mặc kệ, muốn đi thì tự đi.”

Lúc này, Diệp Duệ An nín khóc, nó sụt sịt mũi, dùng tờ giấy bị vo viên lau loạn xạ lên mặt, sau khi nặng nề rên khê một tiếng, nó ôm điện thoại trên chiếc bàn thấp ở cạnh ghế sofa rồi đi về phòng.

Diệp Tư Nguyên đang lái xe thì nhận được điện thoại của Diệp Hồng Đào: “Bây giờ anh đi đón An An về cho tôi.”

Diệp Hồng Đào nói dứt câu rồi dập máy luôn, Diệp Tư Nguyên bắt đầu nhìn điện thoại vẫn còn để trên ghế lái phụ.

Quý Trường Ninh làm cơm tối xong đi gõ cửa phòng Diệp Duệ An, cô đứng ở cửa nhìn bánh ngọt bày trên chiếc kỷ trà trong phòng khách, lòng bỗng thấy chua xót âm ỉ: “An An, ăn cơm thôi.”

Diệp Duệ An mở cửa, mắt và mũi đều đỏ hồng, nó chấp tay sau lưng ngửa đầu nhìn Quý Trường Ninh, chầm chậm mở miệng nói: “Ba con sẽ tới đón con, hử!”

Quý Trường Ninh mỉm cười, cho là nó vẫn đang hờn dỗi: “Mẹ nhận lỗi với con một lần nữa, mẹ không nên không gọi lại cho con, cũng không nên hung dữ với con, là mẹ sai. An An, con tha thứ cho mẹ có được không?”

Lời cô nói khiến cho Diệp Duệ An vốn đã quên đi những cảm xúc bị thương lại một lần nữa đau lòng, nó cắn môi không nói một lời nào, đi lướt qua cô tới phòng khách.

Quý Trường Ninh theo sau nó, thấy nó ngồi xuống ghế sofa, cô vội vàng đưa bánh ngọt trên kỷ trà tới, dịu dàng dỗ: “Nếu hôm nay con không muốn ăn cơm cũng được, ăn bánh ngọt nhé? Con thích nhất Napoleon mà.”

“Hử.” Diệp Duệ An bữu môi quay mặt đi, ra vẻ không quan tâm, “Ba con sẽ tới đón con.”

Nụ cười trên mặt cứng đờ, cô kinh ngạc nhìn nó, một lát sau mới lên tiếng bằng giọng khàn khàn: “Mẹ hung dữ là con lập tức đòi tìm ông nội, nếu ông nội và ba không xuất hiện thì con còn có thể như vậy sao? Mẹ biết ông nội rất thương con, con nói với ông là mẹ hung dữ, không biết chừng ông sẽ mắng mẹ một trận. An An, sao con không thể suy nghĩ xem vì sao mẹ lại nổi giận? Con là con trai mẹ, mẹ đã nhận lỗi, có phải con cũng nên rộng lượng tha thứ cho mẹ? Cho dù không thể tha thứ thì cũng nói với mẹ, để mẹ còn biết mà sửa.”

Chuông cửa đột nhiên vang lên, Quý Trường Ninh vẫn ngồi đó chần chừ không động đậy, Diệp Duệ An nhìn cô, đang định đứng lên đi mở cửa thì cô chống đầu gối đứng dậy: “Mẹ đi mở cửa.”

Diệp Tư Nguyên đứng ngoài cửa nhìn cô, thần nhiên nói: “Anh tới đón An An.”

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Quý Trường Ninh ung dung đối diện anh, cô hạ cánh tay vịn trên khung cửa, nghiêng người nhìn về phía phòng khách: “Ba con tới đón con này.”

Diệp Duệ An từ trong đi ra, tui thân không nói câu nào, nó đứng bên cạnh Quý Trường Ninh ngửa đầu nhìn cô, trông có vẻ muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Quý Trường Ninh đưa tay dụi mắt, cúi đầu nhìn nó, hắng giọng nói: “Ba của con đến rồi, con có thể đến nhà ông nội.”

Diệp Duệ An vốn đang định không đi, kết quả nghe cô nói thế, thoáng cái mắt nó hoe đỏ, nó chầm chậm đi tới bên cạnh Diệp Tư Nguyên.

Cô nhìn Diệp Tư Nguyên dặt tay nó, trầm giọng: “Khi nào muốn về thì gọi điện cho mẹ.” Dứt lời, cánh cửa nhẹ nhẹ khép lại, Quý Trường Ninh tựa người vào cửa nặng nề ấn vào ngực mình, sờ lên gò má, cảm giác nóng ẩm.

Diệp Tư Nguyên đưa Diệp Duệ An đến nhà hàng McDonald, xếp hàng mua cho nó một phần ăn trẻ em, lúc anh mang hamburger đặt trước mặt nó, bên tai bỗng vang lên tiếng nói yếu ớt: “Mẹ không cho con ăn cái này.”

Anh cười, ngồi xuống phía đối diện: “Con không nói thì mẹ sẽ không biết.”

Diệp Duệ An ngẩng đầu nhìn anh chăm chú, hai tay khoanh trước ngực rất quy củ.

“Có thể nói cho ba vì sao lại giận dữ mẹ không?”

Diệp Duệ An nhìn anh một cái, sau đó trề môi nằm gục xuống bàn, tuyên bố rằng không muốn nói cho anh. Khóe môi Diệp Tư Nguyên giật giật, anh lặng lẽ nhìn nhóc con ngồi đối diện, một thứ tình cảm không biết tên len lỏi vào lòng anh. Buồn chán, anh rút điện thoại di động ra đọc email, phát hiện phía bên kia có động tĩnh, anh chậm rãi ngẩng đầu, bắt gặp một ánh mắt đang định lẩn tránh.

Diệp Duệ An phồng má nhìn điện thoại của anh đặt trên bàn, nghĩ ngợi rồi hỏi: “Điện thoại của ba đắt lắm ă?”

“Không đắt.” Anh đẩy điện thoại tới trước mặt nó, “Nếu con thích, ba có thể tặng con một cái.”

Diệp Duệ An không đưa tay cầm lấy, nó cúi đầu quan sát chiếc điện thoại rất tỉ mỉ, chần chừ một lát mới nói: “Vậy ba có thể tặng cho mẹ con một cái được không? Lúc nào con gọi điện mẹ cũng không nghe, ba tặng một cái mới cho mẹ, mẹ sẽ nghe điện thoại của con.”

Diệp Tư Nguyên giấu đi nét vui vẻ trên gương mặt, thò tay cầm di động lên: “Hôm nay con gọi điện cho mẹ sao?”

“Vâng.” Diệp Duệ An buồn bã gật đầu, “Hôm qua con cũng gọi cho mẹ, mẹ đều không nghe.”

“Vì thế nên con không vui?”

Diệp Duệ An ngậm miệng, lại nằm úp sấp lên bàn không để ý tới anh.

Diệp Tư Nguyên nhìn nó, không tự chủ được đưa tay vuốt ve gương mặt bầu bĩnh, anh nhẫn nại khuyên nhủ: “Di động bị trục trặc nên mẹ mới không nghe điện thoại của con, có lẽ trong khi làm việc, mẹ cũng muốn nhận được điện thoại của con, nhưng lại không biết máy có vấn đề, giống như con chờ mẹ gọi điện lại vậy, mẹ cũng luôn chờ con gọi đến cho mình. Mẹ rất vui khi về nhà sẽ được nhìn thấy con, được nghe con gọi một tiếng ‘Mẹ’, nhưng con lại giận dữ, con cảm thấy như vậy thì tâm tình của mẹ con có còn tốt được nữa không? Có lẽ mẹ cũng thất vọng giống như con, tâm trạng không vui, bởi vì mẹ làm việc vất vả kiếm tiền là vì con, thế nhưng con lại không mỉm cười hoan nghênh mẹ về nhà.”

Trong nhà hàng McDonald rất huyền ảo, thỉnh thoảng lại có tiếng trẻ con ồn ào ở khu vui chơi. Diệp Duệ An nhìn rất lâu mới thu hồi tầm mắt, nó ngẩng đầu nhìn về phía người đối diện, đáng thương mở miệng: “Con muốn về nhà.”

“Không muốn đến nhà ông nội nữa?”

Diệp Duệ An kiên định lắc đầu, bàn tay nhỏ bé nắm góc áo, nghiêm túc nhìn anh: “Con đưa tiền mừng tuổi cho ba, ba giúp mẹ con mua một cái điện thoại được không?”

Anh cười cười không nói gì, đứng lên chỉ vào đồ ăn chưa động đũa trên bàn, hỏi: “Có muốn ăn một chút không? Ba sẽ không nói với mẹ.”

Diệp Duệ An cố gắng đè nén cơn buồn nôn, nhìn lướt qua thức ăn trên bàn, khinh thường bĩu môi rồi trượt xuống ghế, đi thẳng ra cửa. Lên xe, nó vẫn còn băn khoăn chuyện hồi nãy, quay đầu nhìn Diệp Tư Nguyên, lại nói: “Con có rất nhiều tiền mừng tuổi, ba có thể giúp mẹ con mua điện thoại không?” Sợ anh không đồng ý, nó lại vội vàng nói: “Ba đưa con về nhà, con lấy tiền đưa cho ba.”

Diệp Tư Nguyên nhìn bộ dạng nghiêm túc của nó, không khỏi mỉm cười, anh đưa tay vỗ vỗ vai nó: “Ba mua một cái tặng con là được, con có thể đem nó tặng cho mẹ con.”

Diệp Duệ An nghe xong, lập tức trở nên kích động: “Vậy bao giờ thì ba mua cho con?”

“Bây giờ đi luôn, được chưa?”

“Được ạ.”

Quý Trường Ninh cất thức ăn chưa hề động đũa vào hộp rồi cho vào tủ lạnh, cô cầm khăn lau, lo lắng lau đi lau lại một chiếc bàn, sau đó lại kiểm tra khí ga và vòi nước rồi mới cời tạp dề đi ra ngoài. Lúc ngang qua phòng khách, cô vòng tới ghế sofa, nhắc điện thoại và chiếc bánh ngọt trên kỷ trà, cô vươn đầu lưỡi liếm thử lớp kem trên bánh, rất ngọt, niềm vui nho nhỏ chậm rãi lan tràn trong đáy mắt cô.

Lúc Diệp Duệ An với tay lấy đồ vật, không ít lần làm rơi điện thoại của cô, nhưng nó vẫn dùng tốt, không cần phải hai ba ngày lại đổi cái mới. Trong danh bạ của cô không có nhiều người, cô lưu hết số vào sim điện thoại, sau đó cắm sạc cho máy, khoanh một chân ngồi xuống ghế sofa, vừa nghe nhạc vừa ăn bánh ngọt, ăn xong, cảm giác miệng ngọt phát ngấy, cô vào phòng bếp rót một cốc nước.

Khi chuông cửa vang lên, cô đang cầm áo ngủ trên tay, bỗng người đứng cạnh giường, bên tai loáng thoáng truyền đến tiếng gọi của Diệp Duệ An, cô mỉm cười, buông áo ngủ đi ra ngoài, bật đèn phòng khách, từ tốn đi tới bên cửa.

“Mẹ ơi, con về rồi.” Ngoài cửa, Diệp Duệ An đã hơi mệt, cho nên sau khi gọi thêm một lần nữa, nó liền yên lặng đứng bên cạnh Diệp Tư Nguyên. Nó cẩn thận quan sát Quý Trường Ninh, rất lo liệu mình có bị mẹ đuổi ra ngoài, nó lặng lẽ suy tính đến tình huống xấu nhất, nếu mẹ đuổi nó đi, trước tiên nó sẽ về nhà ba ngủ một đêm, đợi đến ngày mai mẹ hết giận thì lại về.

Quý Trường Ninh cũng nhìn nó nhưng không nói gì, thoáng thấy tay áo mình đang vén lên, cô bèn đưa tay kéo xuống.

“Mẹ.” Diệp Duệ An nịnh nọt gọi cô, sau đó kéo một chiếc túi đi đến, giang hai cánh tay ôm lấy chân cô: “Con không muốn đến nhà ông nội.”

Cô hạ mắt, đưa tay sờ lên lỗ tai nó: “Ăn cơm chưa?”

Vì để Quý Trường Ninh được vui, Diệp Duệ An không có nghĩa khí bán đứng Diệp Tư Nguyên: “Ba mua cho con hamburger nhưng con không ăn.” Nó vốn tưởng Quý Trường Ninh sẽ khen nó vài câu, ai ngờ cô lại nhéo nhẹ tai nó, kéo nó đứng sau lưng mình.

Không chờ cô lên tiếng, Diệp Tư Nguyên rất thích thời cơ xoay người rời đi, Diệp Duệ An lúng ta lúng túng nhìn bóng lưng anh, gọi: “Ba ơi, ba đi đâu vậy?”

Diệp Tư Nguyên dừng bước, quay người nhìn nó: “Về nhà.”

“Vâng.” Nó giơ tay vẫy vẫy anh, đột nhiên nhớ đến chuyện chiếc điện thoại, sao nó có thể không đưa cho ba xu nào? Nó vừa nhìn anh vừa gấp gấp nói, “Con đi lấy tiền mừng tuổi cho ba.” Nói xong, nó giẫy khò tay Quý Trường Ninh nhanh như chớp rồi chạy về phòng mình.

Diệp Tư Nguyên nhếch môi, rũ mắt nhìn xuống đất, đèn cảm ứng trên hành lang bỗng vụt tắt, nương nhờ ánh đèn trong nhà, anh nhìn chằm chằm vào bóng của dáng hình mảnh khảnh trên bức tường: “Bảo nó giữ lại mà đừng, anh đi trước.”

Diệp Duệ An vừa bê một cái hộp bằng giấy chạy ra thì đúng lúc Quý Trường Ninh đóng cửa lại, nó lo lắng ngẩng đầu nhìn cô: “Ba con đâu rồi ạ?”

“Đi rồi.”

“Sao ba không đợi con?” Nói xong, nó cúi đầu nhìn chiếc hộp giấy, hơi thất vọng nói khẽ, “Vậy ngày mai con mang đến cho ba là được.”

“Mang cái gì?” Quý Trường Ninh đi tới mở chiếc hộp trên tay nó, nhìn thấy một tờ nhân dân tệ, cô không khỏi nhíu mày, “Ồ đâu ra nhiều tiền thế này?”

Diệp Duệ An vội ôm chặt chiếc hộp như thể sợ cô lấy mất: “Ông nội cho con, ngày mai con phải đưa cho ba.”

Cô tò mò đi theo nó tới ghế sô-pha, chợt nhớ lúc vào nhà nó còn cầm một chiếc túi: “Con đòi ba mua cho cái gì vậy?”

“Con đi lấy.” Diệp Duệ An bung chiếc hộp giấy về phòng, lúc đi ra lại xách một cái túi, nó đi đến bên cạnh Quý Trường Ninh, nhẹ nhàng nhảy lên ghế sô-pha ngồi, “Mẹ, con mua cho mẹ điện thoại.”

Quý Trường Ninh sững sờ nhìn nó, không thể tin vào tai mình: “Con mua ở đâu?”

“Ba đưa con đi.” Diệp Duệ An khoa tay múa chân kể lại những gì nó trông thấy ở cửa hàng điện thoại, “Ồ đó có rất nhiều rất nhiều điện thoại, ba nói chờ khi nào con lớn cũng sẽ đưa con đi mua một cái. Mẹ, mẹ có muốn mở ra xem không?”

Quý Trường Ninh cúi người cầm chiếc túi dưới đất, mặt không cảm xúc lấy chiếc điện thoại trong tay nó đặt lại vào hộp: “Mẹ không cần xem, ngày mai con mang trả lại cho ba.” Cô hít sâu một hơi, sờ lên gương mặt nó, ánh mắt dần trở nên dịu dàng, “Lúc con chưa về mẹ đã suy nghĩ kỹ, ngày mai mẹ sẽ đi mua một cái.”

Diệp Duệ An cắn môi nhìn cô, do dự rất lâu mới mở miệng: “Nhưng mà ba đã mua cho mẹ rồi...”

“An An.” Quý Trường Ninh ngắt lời nó, “Nghe lời mẹ, ngày mai con mang trả lại cho ba, sau đó tiền mừng tuổi con có thể giữ lại để tiêu, như vậy không tốt hơn sao?”

Diệp Duệ An cúi đầu trầm tư, bỗng nhiên cảm thấy mẹ nói rất có lý, mẹ đã giác ngộ và chuẩn bị đổi điện thoại rồi, nó không cần phải mua cho mẹ nữa, hơn thế còn có thể tiết kiệm rất nhiều tiền. Ý nghĩ này khiến lòng mày nó dần dần giãn ra, trên gương mặt xinh xắn hiện ra hai cái lúm đồng tiền: “Vậy ngày mai con đi trả lại cho ba.”

Quý Trường Ninh mở ti vi cho nó xem, còn cô vào phòng bếp hâm nóng thức ăn, sau đó gọi nó ra ăn cơm tối.

Diệp Duệ An ăn no rồi lại xem ti vi, cô rửa bát xong, cầm một tách trà ngồi xuống bên cạnh nó, nhìn biểu cảm trên gương mặt nó thay đổi theo những diễn biến trong phim hoạt hình, cô bắt gặp nụ cười.

“An An.”

Diệp Duệ An ngoan ngoan ngửa đầu nhìn cô: “Phải đi tắm ạ?”

“Đề lát nữa.” Cô đẩy chiếc gối ôm ở cạnh nó rồi ngồi vào, nói ra chuyện đã đắn đo một thời gian nhưng vẫn chưa quyết định, “Mẹ cho con đi học đàn dương cầm nhé?”

Nghe vậy, Diệp Duệ An chợt nhớ từng nhìn thấy một chiếc đàn dương cầm ở nhà ông nội, nó vụng trộm đẩy nắp đàn lên xem thử, chiếc dương cầm đó rất đẹp, tiếc là nó quá thấp bé, không đủ sức mở được nắp đàn. Cặp mắt đen lấy ánh lên, nó hơi kích động đứng trên ghế sô-pha, ôm cổ Quý Trường Ninh rồi dựa vào người cô: “Mẹ ơi, ba có biết đánh đàn dương cầm không?”

Quý Trường Ninh ngẩng đầu nhìn trần nhà trắng xóa, trầm mặc một lát mới nhàn nhạt nói: “Biết.”

“Thế mẹ có biết không?” Diệp Duệ An lại hỏi, nó cảm thấy cực kỳ phấn khích, nếu mình cũng học đàn dương cầm, chẳng phải sẽ lợi hại giống ba sao?

“Mẹ không biết.” Nở nụ cười nhẹ nhàng, cô đỡ con trai để nó đứng vững, cầm bàn tay nhỏ bé của nó nắm trong tay mình, “Con học xong có thể đánh đàn cho mẹ nghe.”

Diệp Duệ An then thùng ghế vào vai cô, bàn tay mũm mĩm nghịch ngợm vòn một lọn tóc: “Con cũng có thể đánh đàn cho ba nghe ạ?”

Cô vỗ nhẹ sau lưng nó, chậm rãi hạ tầm mắt: “Vậy cũng phải xem ba có bằng lòng nghe không.”

Ngày hôm sau, Diệp Duệ An mang điện thoại đến trả cho Diệp Tư Nguyên: “Mẹ bảo hôm nay sẽ đi mua một cái, cái này trả lại cho ba.”

Lúc này đã hơn chín giờ, Diệp Tư Nguyên không đến công ty mà vẫn mặc đồ ngủ, ngồi trong phòng bếp ăn sáng, sau khi nghe Diệp Duệ An nói, anh ngẩng đầu liếc nhìn đồ ăn trên bàn, gấp một miếng dưa muối nuốt vào cùng với cháo.

Diệp Duệ An đang đông đưa chân lập tức dừng lại, nó ngồi thẳng lưng nghiêm chỉnh, tuy trong lòng rất sợ nhưng vẫn cả gan mở miệng: “Mẹ con nói như vậy, tiền mừng tuổi của con không cần cho ba nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Diệp Tư Nguyên không nói gì, chỉ cúi đầu húp cháo, tóc mái trên trán anh lòa xòa che đi đôi mắt, Diệp Duệ An không thể thấy rõ vẻ mặt anh, trong lòng nó đang rất run, sợ rằng mình đã khiến ba không vui, ngó quanh bốn phía, ngoài bác giúp việc đang rửa rau trong bếp thì không còn ai khác, chẳng may ba nổi giận, ai sẽ đến cứu nó đây? Nó bắt đầu nghĩ ngợi lung tung, toàn thân cũng căng như dây đàn, nó thận trọng quan sát Diệp Tư Nguyên, trong lòng âm thầm tính toán liệu có nên gọi ông nội.

Có tiếng chân ghế trượt trên sàn nhà, Diệp Tư Nguyên cầm bát không và đĩa đứng dậy, Diệp Duệ An lên tinh thần, can đảm ngẩng đầu nhìn anh, cặp mắt nó trong veo.

Bác giúp việc nghe thấy tiếng động, vội vàng dừng tay đi tới, nhận lấy bát đĩa trong tay Diệp Tư Nguyên.

“Di Trương.” Diệp Tư Nguyên nghiêng người cầm chiếc túi trên bàn, “Con gái đi thi đỗ đại học rồi đúng không, cái này đưa cho em ấy dùng.”

Di Trương tỏ ra khó xử, chỉ cười từ chối: “Thiếu gia, thế này đâu có được.”

Anh lắc lắc cái túi, dáng vẻ ung dung: “Cầm lấy đi, nếu không cũng sẽ bị đem bỏ.”

“Thế này thì...” Di Trương chần chừ đưa tay nhận, mỉm cười vui vẻ, “Cảm ơn thiếu gia, thứ này chắc hẳn không ít tiền.”

Diệp Tư Nguyên liếc Diệp Duệ An, thản nhiên nói: “Không đáng giá.”

Cả ngày hôm nay Diệp Tư Nguyên không đến công ty, sau khi ăn cơm trưa, anh cầm một quyển sách đi tới phòng đàn, Diệp Duệ An nhìn anh đóng cửa lại với ánh mắt đầy chờ mong.

Diệp Hồng Đào vuốt râu đi ra từ phòng ăn, trông thấy Diệp Duệ An đang nhìn chằm chằm cánh cửa phòng đàn, ông cười gọi nó lại: “Có muốn vào không?”

Diệp Duệ An khẽ gật đầu, túm áo Diệp Hồng Đào, đáng thương mếu máo: “Nhưng mà ba đóng cửa rồi.”

Diệp Hồng Đào cười tủm tỉm xoa đầu nó, dắt tay nó đi thẳng vào phòng đàn.

Trong phòng đàn, Diệp Tư Nguyên đang úp sách lên mặt, nhàn nhã nằm trên ghế sô-pha. Diệp Hồng Đào đi tới nhắc quyển sách lên, chỉ Diệp Duệ An,

ngghiêm nghị nói: “Cho An An ở đây với anh một lúc, tôi đi tìm lão Lý đánh ván cờ.”

Diệp Tư Nguyên miễn cưỡng mở mắt, khẽ nhếch khóe môi: “Không phải ba ghét ông Lý suốt ngày đòi đi lại (nước cờ) sao?”

Diệp Hồng Đào lườm anh, kéo Diệp Duệ An tới trước mặt: “Tôi với lão ấy đã giao hẹn rồi được chưa? An An giao cho anh, nếu tôi về mà không nhìn thấy cháu tôi thì anh có thể cuốn xéo đi.”

Diệp Hồng Đào đi rồi, phòng dần trở nên vô cùng yên tĩnh, Diệp Tư Nguyên chống tay ngồi dậy, khoanh một chân rồi đặt sách lên trên, lật vài trang sau đó lại bực bội ném sách lên sô-pha, anh ngược mắt nhìn Diệp Duệ An nãy giờ vẫn đứng đó, thấy nó cười ngượng ngùng, anh vẫy vẫy tay, vỗ vào chỗ trống bên cạnh bảo nó tới gần.

Diệp Duệ An ngoan ngoãn làm theo, hai tay nó bám vào thành ghế, cái miệng nhỏ há ra lại ngậm vào nhưng không hề phát ra tiếng động.

“An An.”

Diệp Duệ An nhanh chóng quay đầu nhìn anh, ánh mắt tỏa sáng.

Lời muốn nói đã tới bên miệng nhưng anh lại dần xuống, anh vuốt ve tóc nó, khẽ cười nói: “Có muốn ăn kem không?”

“Lúc nãy con ăn rồi, không được ăn nữa.”

“Mẹ con dặn thế à?”

“Vâng.”

Anh quan sát tỉ mỉ từng đường nét trên khuôn mặt nó, bỗng nhiên phát hiện bản thân không biết nên chung sống với nó như thế nào, anh sẽ không giống như Diệp Hồng Đào, hoặc ân cần hỏi han hoặc cùng nó xem tivi, thỉnh thoảng còn dẫn nó ra ngoài đi dạo hai vòng, lúc này, anh cảm thấy có phần không biết phải làm sao.

Diệp Duệ An ngẩng đầu nhìn anh, đáng vẻ lạnh lợi.

Anh xoa đầu nó, đột nhiên hỏi: “Mẹ con đối với con có tốt không?” Có lẽ cảm thấy câu hỏi của mình quá tẻ nhạt, anh lại thay đổi, “Nghỉ hè con có bài tập không?”

Diệp Duệ An lắc đầu, thấy ba có vẻ hòa nhã dễ gần, nó không còn căng thẳng nữa: “Cô giáo không giao bài tập ạ.” Ngập ngừng giây lát, nó lại nghiêm túc trả lời câu hỏi thứ nhất, “Mẹ đối với con rất tốt.”

Nghe vậy, anh mỉm cười, lại hỏi: “Vậy giữa mẹ và ông nội thì ai tốt với con hơn?”

Diệp Duệ An suy nghĩ rất lâu mới đáp: “Đều tốt.”

Nhận được câu trả lời này, trong lòng Diệp Tư Nguyên bỗng sinh ra một cảm giác áy náy, bất tri bất giác, đứa trẻ bé xinh làn da còn đỏ hồng mà anh bế trên tay ngày nào, giờ đây đã lớn chững này, đó là lần duy nhất anh cảm nhận được niềm vui sướng của người làm cha, về sau, Quý Trường Ninh bảo anh hãy tránh xa, anh thật sự làm theo lời cô, cho đến một năm trước, Diệp Hồng Đào dắt cậu bé vào phòng bệnh của anh, anh vẫn nhớ rất rõ khi ấy Diệp Hồng Đào đã nói: “Sắp chết chưa? Tôi đưa con anh đến chăm sóc anh lần cuối.”

“Con cảm thấy ba đối với con có tốt không?”

Lúc trả lời câu hỏi này của Diệp Tư Nguyên, Diệp Duệ An cúi đầu, bàn tay nhỏ bé núp đệm ghế sô-pha, mắt tự nhiên nói: “Tốt ạ.”

“Tốt chỗ nào?”

Diệp Duệ An đỏ mặt, cẩn thận suy nghĩ: “Ba kể chuyện cho con nghe, còn tặng con quà sinh nhật.”

“Đối với con, chỉ như vậy đã là tốt?”

“Vâng.” Diệp Duệ An cắn môi gật mạnh đầu.

Diệp Tư Nguyên bỗng cảm thấy xót xa, thứ cảm giác mệt mỏi, bất lực này cứ quanh quẩn trong lòng anh, ép anh gần như không thở nổi. Anh khẽ hắng giọng, nhẹ nhàng nói: “Ba có thể ôm con một cái được không?”

Diệp Duệ An sững sốt, đồng thời vô cùng kích động, nó nhìn anh với vẻ không dám tin, sau đó từ sâu trong đáy mắt lóe lên sự mừng rỡ vô hạn, gương mặt đáng yêu xuất hiện hai má lúm đồng tiền, nó vui mừng giang rộng hai tay về phía anh.

Diệp Tư Nguyên tránh ánh mắt con, anh nâng tay bế nó ngồi lên đùi mình, nhẹ nhàng ôm chặt vào lòng.

Trái tim Diệp Duệ An đập “thình thịch”, nó dè dặt hít thở, không dám động đậy trong lòng Diệp Tư Nguyên, khuôn mặt nhỏ nhắn rất đỏ, lòng bàn tay dầm dĩa mồ hôi. Cái ôm của Diệp Tư Nguyên ngày càng chặt, Diệp Duệ An cảm thấy khó chịu nhưng không hề lên tiếng, nó chỉ túm chặt vạt áo sơ mi

của anh, được ba ôm là chuyện nó vẫn hằng mong đợi, cuối cùng hôm nay đã được thỏa nguyện, nó phát hiện lồng ngực của ba rộng lắm, trái tim ba cũng đập rất nhanh.

Chỉ trong phút chốc, cái ôm đã kéo gần khoảng cách giữa hai cha con, lúc rời khỏi người ba, tâm tình của Diệp Duệ An cực kỳ tốt, Diệp Tư Nguyên cười gạt mấy sợi tóc lòa xòa trên trán nó, rút khăn tay giúp nó lau sạch mồ hôi, lúc anh làm tất cả những việc này, cảm giác rất tự nhiên, nhưng Diệp Duệ An lại gương gao cụp mắt, cho đến khi Diệp Tư Nguyên lại cảm quyền sách lên, nó buồn chán đi vòng qua chiếc đàn dương cầm, bàn tay nhỏ bé khẽ khàng vuốt ve.

Diệp Tư Nguyên chú ý tới cử chỉ của nó, hỏi: “Con thích à?”

Diệp Duệ An gật nhẹ đầu, nhưng lại nhanh chóng lắc đầu, giọng nói trong vắt: “Mẹ con nói ba biết đánh đàn dương cầm.”

Hiếm khi Diệp Tư Nguyên có hứng, anh đặt cuốn sách trong tay xuống, đứng dậy, xúc động nhìn cây dương cầm đã gác lại rất lâu: “Vậy ba đàn một bản cho con nghe nhé?”

“Được ạ.”

Chiếc đàn dương cầm này là vật duy nhất anh mang đi sau khi bán căn nhà ở Hoa viên Liễu Ngạn, đặt tại đây không dùng đã nhiều năm, nước sơn màu đen của cây dương cầm phản chiếu hai gương mặt một lớn một nhỏ.

Diệp Duệ An được bế ngồi lên chiếc ghế dài, nó kích động nhìn những ngón tay anh múa trên phím đàn, hơi lạ lẫm, phải mất một lúc anh mới tìm về được cảm giác của ngày xưa.

Diệp Tư Nguyên học đàn dương cầm từ nhỏ, khi học lớp sáu đã tham gia một cuộc thi, dưới yêu cầu nghiêm khắc của Diệp Hồng Đào, anh mang về nhà một chiếc cúp, vì thế mà Diệp Hồng Đào đã rất đặc ý suốt một thời gian ngắn, theo cách nói của ông thì là một kẻ quê mùa như ông cũng có thể dạy dỗ một cậu con trai tài hoa hơn người.

Cả buổi chiều, Diệp Duệ An đều ở trong phòng đàn cùng với Diệp Tư Nguyên, hơn bốn giờ, bác giúp việc bung vào một đĩa dưa hấu cắt sẵn, theo sau còn có Diệp Hồng Đào.

“Về sớm vậy?”

Diệp Hồng Đào cắn một miếng dưa hấu, than vãn: “Lão Lý đúng là chó không thể thay đổi, lão ta không đi lại thì không chịu được.”

“Ba cũng chẳng tốt hơn bác ấy đâu.” Diệp Tư Nguyên gầy nhẹ phím đàn, lạnh lạnh nói.

Diệp Hồng Đào nghẹn lời, chẳng còn tâm tình để ăn dưa hấu, ông chấp tay sau lưng đi đến bên cây đàn, liếc thấy Diệp Duệ An đang nhìn rất chăm chú, ông bỗng nở nụ cười: “An An nhà chúng ta nhất định là được di truyền tế bào âm nhạc của ba nó, nhìn nó ngồi xem có giống một nghệ sĩ dương cầm bé con không kia.”

Nghe vậy, Diệp Tư Nguyên khinh thường liếc nhìn ông, nói móc: “Vậy sao con không di truyền được chút nào của ba vậy, được thế thì có phải chờ cho ngày nào cũng bị giáo huấn không?”

Nghe anh nói vậy, Diệp Hồng Đào cũng không tức giận: “Đó là vì tự gien của anh đã tốt rồi không cần phải di truyền những cái không tốt nữa.”

Diệp Duệ An nghe cứ ù ù cạc cạc, nhưng đại thể nó hiểu được là ông nội đang khen mình, nó chớp chớp mắt nhìn ba và ông nội, đột nhiên nói: “Mẹ con nói mấy ngày nữa sẽ cho con đi học đàn dương cầm.”

“Thế sao?” Diệp Hồng Đào cười ha hả xoa đầu Diệp Duệ An, “Mẹ con nhất định là hi vọng con sẽ giống ba.”

Diệp Tư Nguyên bỗng đứng dậy, nặng nề đóng nắp đàn, anh nhủ mảy không vui, đưa mắt sang Diệp Hồng Đào: “Những lúc ba suy nghĩ quá nhiều có thể đừng lôi con vào có được không?” Anh thật không hiểu sự nhanh trí lão luyện của Diệp Hồng Đào ngày xưa bây giờ chạy đi đâu mất, nếu Diệp Duệ An học đàn dương cầm, vậy nó còn có thời gian mà đến đây nữa sao? Chẳng động não chút nào!

Nghe nói Quý Trường Ninh muốn cho Diệp Duệ An đi học đàn dương cầm, Diệp Hồng Đào vô cùng cao hứng, lúc cô đến đón con, ông còn cố ý hỏi thăm: “Có cần ta giới thiệu cho một cô giáo dạy đàn không? Chính Tư Nguyên đã theo học cô giáo ấy, là một giáo viên rất có tiếng.”

Quý Trường Ninh túm tay Diệp Duệ An không cho nó chạy loạn, khẽ cười nói: “Không cần đâu ạ, hôm nay con đã học một đồng nghiệp, con gái cô ấy đang theo học một chỗ khá được, cô giáo cũng rất có trách nhiệm, ngày mai con sẽ đưa An An đi ghi danh.”

Đến thế rồi thì ông còn có thể nói gì? Diệp Hồng Đào cười tủm tỉm nhìn cô con dâu mà trong lòng ông so ra ai cũng đều thua kém, thăm dò nói: “Ăn tối xong hãy về, ta bảo tài xế đưa hai mẹ con về.”

Quý Trường Ninh chưa kịp lên tiếng, Diệp Duệ An đã reo lên: “Được ạ.”

Quý Trường Ninh lờm Diệp Duệ An, ánh mắt hàm chứa ý cảnh cáo, cô ngẩng đầu nhìn Diệp Hồng Đào, kính cẩn lễ phép nói: “Không phải khách khí đâu ạ, tóc An An dài rồi, con muốn đưa cháu đi cắt tóc đấy.”

Nghe vậy, Diệp Hồng Đào gật đầu đồng tình: “Đúng là phải cắt rồi, con trai mà tóc dài như vậy, có thể thất bím được đấy.”

Thực ra, tóc Diệp Duệ An cũng không dài lắm, chỉ là Diệp Hồng Đào cho rằng con trai thì nên ra dáng con trai, tóc dài nhìn như con gái, không có khí phách nam nhi, ông nghĩ thầm nếu Diệp Duệ An có thể cắt đầu định thì tốt.

Lúc Diệp Hồng Đào vào nhà, Diệp Tư Nguyên vừa vặn đi từ trên lầu xuống, ông đứng ở cửa ra vào nhìn anh, hằm hừ: “Người ta đến thì anh đi lên, người ta đi rồi anh mới xuống, tôi thấy là anh đang cố tình.”

Anh ung dung nhún vai, hài hước nói: “Chẳng lẽ ba muốn con phải đứng ở cửa cùng ba nghênh đón tiền đưa sao?”

Diệp Hồng Đào chống hông đi vào, lúc đi qua anh, ông cố tình dừng lại, lên giọng: “Tôi tiền con dâu của tôi, tôi rất tình nguyện.”

Lúc đi cắt tóc, Diệp Duệ An kêu đói, Quý Trường Ninh bèn dẫn nó tới một quán cơm bình dân, hai người ăn xong, về đến nhà đã là hơn bảy giờ, Diệp Duệ An lười biếng không muốn leo cầu thang, cô bèn cõng nó leo một mạch lên tầng bốn, vừa móc chìa khóa trong túi đang định mở cửa thì Diệp Duệ An đột nhiên vỗ vỗ cánh tay cô: “Mẹ, mẹ mua điện thoại đi động chưa?”

“Mua rồi, lát nữa cho con xem.”

Nhìn thấy chiếc điện thoại Quý Trường Ninh mới mua, Diệp Duệ An hơi thất vọng, điện thoại mẹ mua chẳng đẹp chút nào, kém xa cái ba mua hôm qua: “Mẹ, hôm nay con trả điện thoại cho ba, ba lại đưa nó cho bác Trương, ba còn nói chiếc điện thoại đó không đáng giá, vậy vì sao mẹ không mua một cái giống như thế?”

“Mẹ thích như thế này, chỉ cần có thể nghe gọi là tốt rồi.” Cô cười lấy lại chiếc điện thoại trong tay con trai, hai ngón tay gõ nhẹ lên trán nó: “Mau đi tắm rửa, người toàn mồ hôi, hôi chết mất.”

Diệp Duệ An đưa tay che trán, nghịch ngợm gác chân lên đầu gối cô, nhớ hôm nay được ở cùng ba hơn nửa ngày, nó rất tự hào nói: “Mẹ, hôm nay ba đã bế con, ba còn đánh đàn cho con nghe.”

“Ừ.” Quý Trường Ninh cời tóc cho nó, nắn nắn bàn chân mũm mĩm, cô cười tủm tỉm nói, “Lát nữa mẹ cân cho con, xem có phải béo lên không nào.”

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Quý Trường Ninh đưa Diệp Duệ An đi đăng ký một lớp dương cầm thiếu nhi cơ bản, một cô giáo khoảng hơn ba mươi tuổi ra tiếp đón họ: “Trẻ con bây giờ trước tiên phải nhập môn căn bản, chúng tôi có cả lớp lớn và lớp nhỏ. Lớp lớn có khoảng trên dưới mười cháu, lớp nhỏ thì là một cô một trò; lớp lớn đã được sắp xếp lịch học cố định, còn lớp nhỏ thì có thể thỏa thuận giờ học giữa học sinh và giáo viên.” Nói xong, cô giáo chuyển một tờ đăng ký tới trước mặt Quý Trường Ninh, “Đúng rồi, ở nhà cháu đã có đàn dương cầm chưa ạ?”

“Chưa có.”

“Chúng tôi khuyến khích nếu có điều kiện thì phụ huynh nên mua cho cháu một cây đàn, như vậy cháu có thể tự tập luyện hàng ngày ở nhà. Tập đàn cũng giống như tập bắn súng, một xạ thủ giỏi ăn ngủ cùng với súng đạn, một nghệ sĩ dương cầm đương nhiên cũng phải có đàn để nghiên cứu, quen tay hay việc, chị thấy có đúng không ạ?”

Quý Trường Ninh gật đầu cười: “Tôi sẽ xem xét rồi mua cho cháu một cây đàn.”

Cô giáo hắng giọng, nắm bàn tay Diệp Duệ An sờ nắn: “Tuổi này học đàn là cực kỳ phù hợp, quan trọng là phải tập luyện cách di chuyển ngón tay và lực mạnh yếu.”

Diệp Duệ An hơi khó chịu khi bị người lạ sờ tay, nghĩ người đó là cô giáo nên nó không rút tay về, nhưng vẫn không cam tâm tình nguyện nhìn Quý Trường Ninh, chờ mong mẹ có thể giải cứu mình.

Quý Trường Ninh điền xong bản đăng ký rồi nộp lại cho cô giáo, cô giáo nhận lấy đọc sơ qua, vẻ mặt tươi cười: “Lớp một cô một trò, chỗ chúng tôi mời toàn những giáo viên có tiếng của Học viện âm nhạc tới giảng dạy, cháu nhà chị mới học căn bản, độ khó không cao, học phí cũng khá rẻ, chỉ một trăm đồng một giờ.”

Khóe miệng Quý Trường Ninh cứng đờ, không phải là tiếc tiền, nhưng cô vẫn cảm thấy một trăm đồng thì đắt quá, cô giáo thật sự đã đề cao cô quá rồi. Nộp học phí và giao hẹn giờ học xong, lúc ra về, cô giáo còn khách khí tiễn họ ra tận thang máy, nhiệt tình nói: “Dưới lầu có một cửa hàng bán nhạc cụ, chị cầm biên lai này đi mua đàn sẽ được giá ưu đãi.”

Quý Trường Ninh miễn cưỡng mỉm cười, đứng lúc cửa thang máy mở ra, cô dắt Diệp Duệ An đi vào: “Chào cô giáo.”

“Chị đi thông thả.”

Về đến nhà, Quý Trường Ninh gọi điện cho đồng nghiệp kể lại chuyện đi ghi danh, đồng nghiệp của cô nói: “Người ta mà không ca tụng tán thưởng con cậu thì cậu có thoải mái mà móc hầu bao cho bọn họ không? Bọn họ đều ăn phần trăm cả đấy, đương nhiên là phải lôi kéo càng nhiều học sinh càng tốt. Còn nữa, cậu đăng ký lớp một cô một trò làm gì, định đào tạo nghệ sĩ dương cầm đấy à?”

“Tớ chỉ muốn cho An An tiếp thu sự giáo dục tốt nhất.”

“Nó có thiên phú về phưong diện này không?”

Quý Trường Ninh đưa mắt nhìn Diệp Duệ An đang ngồi trên ghế sofa chơi xếp hình, cố gắng hạ thấp giọng: “Nghe nói được đi học đàn nó vui lắm.”

Ban đầu đúng là Diệp Duệ An rất thích, nhưng sau một tuần, nó không còn thích thú như vậy nữa.

Cũng vì một tuần không được gặp cháu trai, Diệp Hồng Đào bắt đầu phàn nàn với Diệp Tư Nguyên: “Muốn học đàn tôi mời cô giáo về dạy cho nó là được, sao phải đi xa thế làm gì, trẻ con ở bên ngoài không thể yên tâm được.”

“Không phải ban đầu ba bảo rất tốt à, sao bây giờ lại đổi ý?” Diệp Tư Nguyên nhìn ông, nhàn nhạt nói, “Muốn cho nó đến đây học cũng phải xem Quý Trường Ninh có đồng ý hay không, không phải ba muốn nói thế nào là như thế ấy được.”

Diệp Hồng Đào vốn đã không vui, lại bị anh chọc tức, ông cảm tờ báo đập vào người anh: “An An có phải con mày sinh ra không hả? Có người cha nào giống như mày không?”

“Nó không phải con sinh ra mà ba còn có thể chiều chuộng nó như thế à? Người cha này không tốt thì ba đi mà tìm cho nó người khác tốt hơn.”

“Diệp Tư Nguyên, mày đúng là muốn ăn đòn! Lâu rồi tao không đánh mày, mày ngứa xương ngứa cốt rồi phải không?”

Diệp Hồng Đào đấm ngực giậm chân đứng bật dậy, đang định đi lên tấn cho anh mấy phát thì bác giúp việc cầm điện thoại tới: “Tiểu thiếu gia gọi điện đến ạ.”

“Mau đưa đây cho tôi.”

Diệp Tư Nguyên khinh thường bĩu môi, đá văng tờ báo dưới chân, đi thẳng vào phòng bếp.

Diệp Duệ An vốn định kể khổ với Diệp Hồng Đào, nhưng nghe ông nội liên tục khích lệ mình ngoan ngoãn học hành, nó lại đổi giọng: “Cô giáo nói con rất thông minh, dạy một lần đã hiểu.”

Diệp Hồng Đào đắc ý ưỡn ngực, cười khà khà nói: “Phải xem đó là cháu trai của ai chứ, nhưng mà An An, con phải khiêm tốn một chút, không được vì một lời khen của cô giáo mà đã nghĩ là mình giỏi, chừng nào con giống ba con, mang về cho ông một cái cúp, như thế mới là lợi hại.”

Không biết từ bao giờ, Diệp Tư Nguyên cầm cốc nước đứng bên cạnh ông, nhẹ nhàng nhếch môi: “Ba còn sống được đến lúc đó sao? Con hơi nghi ngờ đấy.”

Diệp Hồng Đào trừng mắt, xua tay ý bảo anh mau xéo đi, sau đó xoay người tiếp tục nói chuyện với Diệp Duệ An.

Lát sau, Diệp Tư Nguyên cầm điện thoại đi từ trên lầu xuống, phát hiện Diệp Hồng Đào đang ở trong phòng đàn, anh tựa vào cửa nhìn người nào đó đang đi vòng quanh dò xét cây đàn, hỏi: “Ba muốn làm gì?”

Diệp Hồng Đào đứng thẳng dậy, cười ha hả: “Tôi đang nghĩ có nên mang chiếc đàn này sang cho An An không.”

Anh không vui liếc nhìn ông một cái, đi vào đóng nắp đàn lại: “Mua cho nó một cây mới là được rồi, đây là đàn của con.”

Thực ra Diệp Hồng Đào cũng không định mang cây đàn này đi thật, nhưng thấy Diệp Tư Nguyên yêu quý cây đàn như vậy, ông vỗ đùi đánh đét, không cho anh cơ hội phản đối: “Tôi muốn chiếc này!”

Diệp Hồng Đào dứt khoát lập tức gọi nhân viên công ty vận chuyển chuyên nghiệp đến mang đàn đi. Diệp Tư Nguyên cầm cốc nước đứng ở cửa ra vào nhìn một đám người khênh cây đàn lên xe, sắc mặt vô cùng khó đoán, anh cúi đầu nhìn nước trà sóng sánh trong cốc, bàn tay buông thõng bên người bất giác cuộn chặt.

Diệp Hồng Đào cho chở cây đàn đến Vườn hoa Tử Đông rồi gọi điện cho Quý Trường Ninh: “Ta mang đàn dương cầm đến cho An An rồi.”

Quý Trường Ninh xới com cho Diệp Duệ An rồi vội vàng xuống lầu, lúc nhìn thấy Diệp Hồng Đào và chiếc xe sau lưng ông, cô hơi giật mình: “Con đã mua cho cháu một cây đàn rồi, chắc là chiều nay sẽ chở đến.”

“Mua ở đâu? Bao nhiêu tiền? Có tốt như chiếc này không?”

Quý Trường Ninh ngượng ngùng cúi đầu: “Chỉ là đàn bình thường thôi, một vạn hai.”

Diệp Hồng Đào vuốt râu, không cho phép thương lượng: “Vậy trả lại đi, ta mang cây đàn mà Tư Nguyên đã dùng tới, nhập khẩu từ Đức, âm sắc cực kỳ chuẩn.”

Nghe thế, Quý Trường Ninh biến sắc, cô cười từ chối hết lần này đến lần khác: “An An chỉ mới học, không cần đàn tốt như vậy.”

“Khởi đầu không tốt, sau này làm sao mà tốt được?”

“Nhưng mà con đã mua rồi.”

Diệp Hồng Đào nghĩ ngợi, nói: “Cái này cho An An, cái con mua thì chờ đến chỗ ta đi, quyết định thế nhé, con đừng nói thêm gì nữa.” Sau đó ông vung tay nói với đám người phía sau, “Các cậu khênh cẩn thận một chút, cháu tôi đang đợi dùng đấy.”

Quý Trường Ninh không làm thế nào được, đành nghe theo Diệp Hồng Đào sửa địa chỉ chuyển đàn đến nhà họ Diệp, Diệp Duệ An đã có đàn dương cầm, tuy không mới nhưng dù sao cũng là cây đàn mà ba đã từng dùng, nó lập tức nâng cao tinh thần tích cực, kéo ông nội đến rồi trèo lên ghế, lúc ngồi trên ghế chân nó còn không chạm đất, Quý Trường Ninh ngồi bên cạnh nhìn những ngón tay bé nhỏ gõ lên phím đàn, cảm thấy rất buồn cười.

Theo địa chỉ đã sửa lại, đàn được mang đến nhà họ Diệp, Diệp Tư Nguyên nhìn biên lai rồi nhướn mày liếc Diệp Hồng Đào: “Mua bừa một chiếc về để đổi phở con?”

Diệp Hồng Đào “Xì” một tiếng, nói: “Tôi cần gì phải mua cho anh, đây là Trường Ninh mua cho An An, tôi bảo chờ đến đây.”

Lúc nhìn cây đàn, lòng Diệp Tư Nguyên chợt xao động, anh đã từng đàn suốt tám tháng cho Quý Trường Ninh, mãi cho đến khi Diệp Duệ An sinh ra. Khi đó, bọn họ không biết phải nói chuyện với nhau thế nào, anh cũng không muốn làm cô mất vui, cho nên chỉ biết đàn một vài khúc nhạc nhẹ nhàng cho cô nghe, còn có nghe hay không lại là việc của cô.

Sau bữa tối, Diệp Hồng Đào ra ngoài tản bộ, anh đứng trong phòng khách trông trái, bỗng cảm thấy lòng quạnh quẽ, có lẽ đúng như Văn Từ nói, bây giờ anh sống không hề có mục tiêu. Dạo một vòng qua phòng đàn, đứng cạnh cây đàn gỗ hai phím, cảm thấy đắt và rẻ vẫn có sự khác biệt, nhưng ngẫm lại, người phụ nữ chưa từng lấy một đồng tiền nuôi con, mua được cây đàn như thế này cũng không tồi.

Vừa đi ra thì nhận được điện thoại của Văn Từ, anh về phòng thay quần áo rồi ra khỏi nhà.

Diệp Duệ An muốn ăn canh cá và sườn xào chua ngọt, Quý Trường Ninh bèn dẫn nó đến một quán cay Tứ Xuyên, lúc gọi món, cô đặc biệt dặn họ đừng nấu quá cay, nhưng khi đồ ăn được mang lên, hai người vẫn bị cay đến nỗi phải uống nước liên tục, may là họ ngồi ở một bàn sát tường, trên đầu có quạt điện nên cũng không nóng lắm.

“Mẹ, sao đồ ăn mẹ làm không ngon như thế này?”

“Con chê đồ mẹ nấu không ngon hả?”

“Không phải.” Diệp Duệ An lắc đầu liên tục, cầm đũa lông ngỗng gấp miếng thịt trong bát đưa lên miệng.

“Ăn chậm thôi.” Cô gấp một miếng đậu thả vào trong bát nó, vừa rút đũa về thì điện thoại reo lên, là Cố Hiểu Vi gọi, cô không ra chỗ khác yên tĩnh mà mở máy nghe luôn.

“Trường Ninh, đang làm gì vậy?”

“Đưa An An ra ngoài ăn cơm, có chuyện gì không?”

“Tớ nhìn thấy đôi nam nữ chó má kia vào khách sạn, cậu bảo tớ có nên cầm máy ảnh đi chụp vài tấm hình của chúng không?”

Quý Trường Ninh liếc nhìn Diệp Duệ An, thấy nó đang ngẩng đầu nhìn mình, cô khoát tay ý bảo nó cứ ăn đi, chờ nó cúi đầu xuống, cô mới che điện thoại ngả người ra sau ghế, nhỏ giọng nói: “Bây giờ cậu đang ở đâu?”

“Quán rượu, ví tiền bị móc mất rồi, đang chuẩn bị quyền rũ một anh đẹp trai để kiếm chút tiền, quyền rũ không thành thì chạy trốn, sau đó đến khách sạn cho đôi nam nữ đề tiện kia một trận.”

“Đừng nói linh tinh, tớ đến đó tìm, cậu gửi địa chỉ cho tớ, đến nơi tớ sẽ gọi điện cho cậu.”

Diệp Duệ An yên lặng ăn cơm, trong đầu quanh quẩn một câu hỏi: Cố Hiểu Vi phải chụp ảnh giúp ai? Đợi đến khi Quý Trường Ninh cúp máy, nó chậm rãi nuốt hết miếng cơm trong miệng: “Mẹ ơi, cô Hiểu Vi làm sao vậy?”

“Ăn cơm đi, chuyện của người lớn trẻ con không cần biết.”

Nó tội nghiệp cúi đầu xuống: “Vâng.”

Cô không xa lạ gì quán rượu mà Cố Hiểu Vi đang ngồi, đến nơi, cô gọi điện cho cô ấy, Cố Hiểu Vi lại nói: “Tớ ở bên trong, cậu vào đi.”

“Đưa cả con tớ cùng vào sao?”

“VẬY cậu chờ ở đó, tớ nhờ nhân viên phục vụ đi lấy tiền.”

Diệp Duệ An nhìn chằm chằm vào đèn neon ở cửa quán rượu, Quý Trường Ninh cúi đầu nhìn nó, cô dẫn nó đi tới một gốc cây, xoay người để nó nhìn ra ngoài đường lớn. Nhưng Diệp Duệ An vẫn tràn ngập tò mò với mọi thứ lạ lẫm ở nơi đây, trong nhận thức của nó, nơi này cực kỳ giống vương quốc trong truyện cổ tích, ngọn đèn ở cửa quán rượu như có phép thuật, chốc thì màu đỏ, chốc lại màu xanh, ai nấy đều ăn mặc rất đẹp, nhưng trong lúc thầm đánh giá những người kia, nó cảm thấy mẹ của mình vẫn là xinh đẹp nhất.

Nó ôm chân mẹ Quý Trường Ninh, bàn tay nhỏ túm chặt ống quần cô, như thể sợ bị lạc mất: “Mẹ ơi, đây là chỗ nào?” Nó ngửa đầu, trên gương mặt trắng nõn là vẻ hồn nhiên, “Vì sao chúng ta không đi vào?”

“Trẻ con không được vào.”

“Vâng.” Diệp Duệ An thò đầu chăm chú nhìn cửa ra vào, chợt trông thấy một người đàn ông cao lớn đi ra, nó mừng rỡ lắc lắc Quý Trường Ninh, “Mẹ ơi, ba đang ở kia!”

Quý Trường Ninh hơi sững sờ, ngẩng đầu nhìn người đứng ở cửa quán rượu, phản ứng đầu tiên của cô chính là kéo Diệp Duệ An vào một góc vắng vẻ: “Chúng ta phải ở đây đợi cô Hiền Vi.”

Diệp Duệ An bắt mắt xịu mặt: “Nhưng mà con nhìn thấy ba.” Nó hơi gắng sức giẫy ra khỏi tay cô, “Con muốn đi tìm ba.”

Quý Trường Ninh nắm chặt tay nó, thấy nó chống hông ra sức giằng lại, cô lạnh mặt ngồi xổm xuống, hai tay giữ chặt hai vai nó, dỗ dành: “Ba con còn có việc, lát nữa về nhà gọi điện cho ông nội, bảo ông sáng mai đến đón con, được không?”

Diệp Duệ An nhếch miệng, bướng bỉnh ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng vì giãy giụa, nó hoàn toàn không nghe lọt tai lời nào của Quý Trường Ninh, giờ phút này, trong lòng nó ngập tràn xúc động muốn gặp ba, đã rất lâu rồi không được gặp ba, nó cảm thấy nhớ, không biết ba có nhớ nó hay không.

“Diệp Duệ An, nghe lời.” Quý Trường Ninh kéo nó đến trước mặt một lần nữa, “Ngày mai đi gặp ba, được không?”

“Không.” Diệp Duệ An liên tục quấy, vùng ra phía sau, “Con muốn gặp ba bây giờ, mẹ, mẹ cho con đi tìm ba.”

Thái độ của Quý Trường Ninh vô cùng kiên quyết, thế nhưng Diệp Duệ An cũng rất bướng bỉnh muốn đi tìm ba, thấy mẹ giữ chặt tay mình không buông, nó thở phì phò đẩy tay cô.

Lúc này, một thanh niên đi xe đạp lướt qua bên cạnh họ, trên chỗ ngồi phía sau xe còn buộc hai bao tải to, mỗi bên một cái, người thanh niên đó chống hai chân, vừa bấm chuông vừa nói: “Làm ơn nhường đường một chút.”

“Xin lỗi.” Quý Trường Ninh đứng thẳng người, ngay vào lúc cô định kéo Diệp Duệ An lại gần, nó đột nhiên vùng khỏi tay cô, quay đầu bỏ chạy.

“An An!” Cô sững người trong giây lát rồi lập tức đuổi theo, nhưng người đi xe đạp lại chặn đường cô, cho đến khi chiếc xe đạp đi qua thì Diệp Duệ An đã chạy một đoạn khá xa, cô lo lắng gọi to, “Con quay lại đây!”

Diệp Duệ An đâu còn nghe thấy tiếng cô nữa, lúc này, nó giống như một con thú nhỏ xồng chồ lao đi, không quan tâm đến tiếng gọi ở phía sau, nó chạy thẳng tới chỗ Diệp Tư Nguyên, vừa chạy còn vừa nhoèn miệng cười, lòng tràn trề vui sướng.

Diệp Tư Nguyên neoh mắt trông thấy Diệp Duệ An đang chạy về phía này, anh không khỏi kinh ngạc, hướng ánh mắt ra phía sau nó, quả nhiên thấy Quý Trường Ninh đang đuổi theo. Thoáng thấy một đám người cầm chày cầm gậy đang nhanh chóng tới gần, anh bình tĩnh thu hồi tầm mắt, nhướng mày nhìn về phía bọn họ.

“Diệp thiếu gia.” Tên cầm đầu cười khê, gõ gõ ống thép vào lòng bàn tay, “Đại ca bọn này muốn mời anh đi uống chén trà.”

“Không rảnh.”

Lúc nhìn thấy Diệp Tư Nguyên bị một đám người ăn mặc kỳ quái vây quanh, Diệp Duệ An đột nhiên dừng bước, tiếng gọi kẹt lại trong cổ họng, nó sững sờ nhìn Diệp Tư Nguyên lẻ loi một mình, lo lắng không biết phải làm thế nào, nhất là thấy có người còn cầm gậy chỉ vào Diệp Tư Nguyên, nó nồn nóng đến nỗi suýt khóc: “Ba ơi...”

“An An.” Quý Trường Ninh đuổi đến nơi, bình tĩnh bế nó lên, “Chúng ta đi.”

Diệp Duệ An khóc nức nở nói: “Nhưng mà ba đang ở đó, chúng ta đưa ba đi cùng.”

Quý Trường Ninh không để ý đến nó, mặt không cảm xúc liếc nhìn Diệp Tư Nguyên, nhỏ giọng nói: “Ba con sẽ tự đi.” Nói xong cô quay người đi khỏi.

“Ba ơi!” Diệp Duệ An đột nhiên gọi lớn tiếng, một tay ôm cổ Quý Trường Ninh, một tay đập đập vai cô, “Con muốn ba!”

Tiếng gọi của Diệp Duệ An kéo theo cái nhìn kinh ngạc của tất cả mọi người, sau đó Quý Trường Ninh bế Diệp Duệ An đang thút thít đi chưa được vài

bước thì bỗng bị người ta chặn lại, cô nhìn người trước mặt, tinh táo kiềm chế, Diệp Duệ An ghé vào vai cô, qua làn nước mắt, nó mơ hồ nhìn về phía Diệp Tư Nguyên, một môi lặp lại một câu “Con muốn ba”.

“Nhóc con này là giống của Diệp Tư Nguyên sao?”

Diệp Duệ An ngừng khóc, quay lại nhìn người đàn ông thỉnh thoảng xuất hiện trước mặt mẹ, nó cảm thấy đó là người hung dữ nhất mà nó từng gặp, nó rụt cổ, cắn môi trốn trong lòng Quý Trường Ninh, sợ đến nỗi không dám thở mạnh.

Quý Trường Ninh giả vờ ngốc, ngây ngô nhìn hấn ta: “Diệp Tư Nguyên là ai? Tôi không quen anh ta.”

“Thật sự không biết hay là giả vờ không biết?” Người nọ ngăm đánh giá cô, sau đó nhìn Diệp Duệ An cười tít mắt, “Bạn nhỏ, cháu biết Diệp Tư Nguyên là ai không? Có phải là ba của cháu không?”

“Đó là...” Mông chột bị mẹ véo một cái đau điếng, nó nhìn ánh mắt bình tĩnh của mẹ, nghĩ nghĩ rồi nói, “Mẹ không biết cháu cũng không biết.”

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

“Ha ha, hai mẹ con này thật biết giả vờ, nhóc con vừa mới gọi ai là ba chứ?” Người nọ vỗ vỗ mặt Diệp Duệ An, “Tôi thấy nó chính là giống của Diệp Tư Nguyên, cô là vợ của hấn.”

Quý Trường Ninh bắt giác lùi về phía sau một bước, thấy hấn ta tới gần, cô can đảm lên giọng: “Phiền anh hãy tránh đường, nếu không tôi buộc phải báo cảnh sát.”

Tên đàn ông càn quấy cười ha ha, giờ tay chỉ vào Diệp Tư Nguyên và đám người vây quanh anh cách đó không xa: “Bọn tôi mời Diệp Tư Nguyên uống chén trà cũng là phạm pháp sao?” Nói xong, hấn đưa tay đẩy Quý Trường Ninh, thấy cô vẫn đứng yên, hấn bèn kéo cô đi về phía trước.

Lúc này, Cố Hiểu Vi không biết từ đâu đột nhiên xông ra, cô ấy chạy đến bên cạnh Quý Trường Ninh, đưa tay đẩy một cái vào ngực tên đàn ông kia, hai tay chống hông hung dữ trừng mắt: “Làm gì vậy, dám ức hiếp phụ nữ giữa đường phố à?”

“Cô lại là ai nữa?” Bị cô ấy đẩy một cái, hấn thẹn quá hóa giận, phần nộ nhỏ một bãi nước bọt, “Ông đây chính là vương pháp, muốn gì?”

“Được.” Cố Hiểu Vi bày ra bộ dạng người đàn bà chanh chua, che chở cho Quý Trường Ninh ở sau lưng như gà mẹ bảo vệ gà con trước điều hâu, cười lạnh vỗ tay nói, “Mọi người lại đây mà xem, người này ức hiếp mẹ con chúng tôi, mọi người giúp chúng tôi phân xử xem đây là đạo lý gì, tưởng đang quay phim chảnh, chúng tôi chẳng gây sự với anh ta mà anh ta lại chặn đường không cho chúng tôi đi, đây là muốn cướp tiền hay cướp sắc hả?”

Người qua đường vây xem bắt đầu chỉ trỏ vào người nọ, trong đó có hai người đàn ông cường tráng đi tới, mỗi người kim một bên vai hấn: “Ức hiếp phụ nữ và trẻ em, có còn là đàn ông không?”

Cố Hiểu Vi vô cùng cảm kích giờ ngón tay cái với hai vị kia: “Chào hai anh, cảm ơn rất nhiều.”

Diệp Duệ An đang nép vào vai Quý Trường Ninh, trông thấy bộ dạng đó của cô Hiểu Vi, nó không khỏi mỉm cười, nhưng vừa nghĩ tới chuyện ba vẫn còn đang ở bên kia là nó lại lo lắng, sực sực tội nghiệp nhìn Quý Trường Ninh: “Mẹ, con muốn ba...”

Quý Trường Ninh vẫn không để ý đến nó, cô nhìn thoáng qua chỗ Diệp Tư Nguyên, không biết từ bao giờ, Văn Từ đã dẫn theo một đám người tới, trong tay ai nấy đều cầm côn sắt, bao vây những kẻ chặn đường Diệp Tư Nguyên, Văn Từ đá gục một tên trong số chúng, còn Diệp Tư Nguyên đứng bên ngoài vòng vây nhìn thẳng về phía cô. Cô thu hồi tầm mắt, nhẹ nhàng kéo vạt áo Cố Hiểu Vi, ý bảo cô ấy dừng lại được rồi.

“Anh.” Văn Từ phần nộ đi đến bên cạnh Diệp Tư Nguyên, tay vung mạnh cây côn, “Thằng chó kia cứ để em xử lý.”

“Phụ nữ nổi giận cũng rất đáng sợ.”

“Nhưng mà...”

“Quý Trường Ninh không muốn anh làm liên lụy đến con trai cô ấy, cho nên cậu không cần làm gì cả.”

Lực lượng quần chúng quả là mạnh mẽ, Cố Hiểu Vi dẫn Quý Trường Ninh và Diệp Duệ An an toàn thoát khỏi hiểm nguy, dưới sự trợ giúp của người qua đường, họ lên một chiếc taxi nghênh ngang rời đi. Nhưng vừa ngồi vào xe, Cố Hiểu Vi lập tức vỗ ngực rùng mình: “Làm tớ sợ chết khiếp, sao cậu lại chọc vào tên du côn đó, nếu không phải có nhiều người ở đó thì chân tớ đã mềm nhũn ra rồi.”

“Lát nữa đến chỗ tớ, làm cho cậu bữa khuya coi như bồi thường.”

Cố Hiểu Vi nhìn cô bằng ánh mắt hiếu kỳ: “Cậu quen người đó à?”

Cô lắc đầu, đưa tay khẽ vuốt ve mái tóc Diệp Duệ An đang gổ lên đùi mình: “Có lẽ anh ta nhận nhầm người.”

Nghe vậy, Cố Hiểu Vi chép miệng, còn Diệp Duệ An lại thờ hồn hên ngồi bật dậy: “Không phải nhận nhầm người, Diệp Tư Nguyên chính là ba của con.” Nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của cả Cố Hiểu Vi và Quý Trường Ninh, nó hừ khẽ một tiếng rồi quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nhỏ giọng nói thầm, “Đó rõ ràng chính là ba của con.”

Lúc này, Cố Hiểu Vi đã sững sờ đến nỗi không nói thành lời, cô ấy hết chỉ Diệp Duệ An rồi lại chỉ Quý Trường Ninh, lắp bắp: “Diệp... Diệp Tư Nguyên là chồng cậu? Mà không phải, là chồng cũ, Diệp Tư Nguyên là... chồng cũ của cậu?”

Quý Trường Ninh nhếch môi cười cứng nhắc.

Cố Hiểu Vi cảm giác toàn thân choáng váng, Diệp Tư Nguyên không phải là thiếu gia nhà họ Diệp ư? Người ngồi bên cạnh cô lúc này chính là thiếu phu nhân tiền nhiệm, vừa rồi cô đã cứu thoát vợ cũ và con trai của Diệp Tư Nguyên, thế chẳng phải cô đã trở thành ân nhân của anh ta rồi sao?

“Ha ha, thật không nhìn ra.” Qua con chấn động, cô ấy vội vàng túm tay Quý Trường Ninh, nhìn cô với vẻ khẩn thiết, “Nếu một ngày nào đó tớ bị mất bát cơm, cậu giúp tớ nói với chồng cũ của cậu cho tớ xin một miếng ăn, Diệp thị là công ty từ khi tốt nghiệp đại học tớ đã muốn chen chân vào mà chưa được đây.”

“Tớ với anh ta không có quan hệ, không tiện mở lời.”

Diệp Duệ An quay đầu nhìn Cố Hiểu Vi, núc ních mở miệng: “Cô Hiểu Vi, con giúp cô nói với ba.”

Cố Hiểu Vi vui vẻ duỗi tay nheo chớp mũi nó: “Sau này cô Hiểu Vi nhờ cả vào con đây.”

Về đến nhà, Diệp Duệ An ôm điện thoại ngồi trên sô-pha gọi điện cho Diệp Hồng Đào, đầu tiên nó chỉ vào một tờ giấy ghi số điện thoại đã nhăn nhúm, ghi nhớ thật kỹ rồi bấm vào các con số giống y hệt như thế, điện thoại kết nối, nó leo lên ghế ngồi xuống, ngo sang Quý Trường Ninh đang nói chuyện với Cố Hiểu Vi trong phòng bếp, cố gắng hạ thấp giọng: “Ông ơi, ba con đâu ạ?”

“Không có nhà, An An tìm ba có chuyện gì không? Có chuyện gì thì nói với ông cũng được.”

“À, vậy con cúp máy đây, tạm biệt ông nội.”

Bên kia, Diệp Hồng Đào nghe thấy cháu trai sắp sửa cúp điện thoại, vội vàng hô: “An An, ngày mai có phải đi học đàn không? Ông nội cho người đến đưa con đi nhé?”

Diệp Duệ An thò đầu do thám phía phòng bếp ồn ào, nói: “Con không biết có phải đi không, mẹ chưa nói cho con.”

“Vậy ngày mai ông đến đón con.”

“Vâng.”

Diệp Duệ An cúp máy, bụng cóc sữa bỏ đi vào phòng bếp.

Cố Hiểu Vi đang quán quýt lấy Quý Trường Ninh, hỏi cô vì sao lại ly hôn, thấy Diệp Duệ An đi vào, cô ấy ngồi xồm xuống, kéo nó lại gần: “An An, ba mẹ con vì sao lại không sống cùng nhau?”

“Con không biết.” Diệp Duệ An nghĩ ngợi, nói, “Ông nội bảo là vì ba không phải đàn ông, không bảo vệ được vợ và con trai của mình.”

Cố Hiểu Vi ngai ngừng nhếch miệng, Diệp Tư Nguyên mà không phải đàn ông thì cậu nhóc này có thể xuất hiện trên đời ư? Cô ấy háng giọng, lại hỏi: “Tại sao người đó lại không bảo vệ được vợ và con trai mình?”

“Chính là làm mẹ bị thương...” Nó vụng trộm đưa mắt nhìn Quý Trường Ninh, tuy cô không có phản ứng gì nhưng nó vẫn cẩn thận quan sát từng biểu cảm trên gương mặt mẹ, may là không thấy có dấu hiệu nổi giận, nó có thể yên tâm nói tiếp, “Còn nữa, chính là khiến cho con suốt nữa không đến được thế giới này.”

Thực ra Diệp Duệ An cũng chẳng hiểu rõ sự tình giữa Quý Trường Ninh và Diệp Tư Nguyên, những điều này đều là Diệp Hồng Đào thỉnh thoảng than phiền với nó vào những lúc rảnh rỗi.

Cố Hiểu Vi xoa đầu nó, lặng lẽ an ủi: “Hóa ra An An còn có một câu chuyện cũ buồn thương như vậy, lại đây nào, để cô ôm một cái.”

Diệp Duệ An trề môi nhảy tót ra khỏi vòng tay cô Hiểu Vi, nhón chân đặt cái cóc không lên bệ bếp, nó giật giật vạt áo Quý Trường Ninh, yếu ớt nói: “Mẹ ơi, ông nội bảo ngày mai tới đón con.”

“Biết rồi.” Quý Trường Ninh rửa sạch cái cóc rồi úp ngược lên giá.

Cố Hiếu Vi đi tới bên cạnh cô, dùng khuỷu tay huyệt nhẹ cánh tay cô, khẽ giọng nói: “Tớ phát hiện cậu là người phụ nữ có một câu chuyện cũ.”

“Mỗi người đều có một câu chuyện của riêng mình.” Cô bật nhỏ lửa trên bếp, mở vung nồi nhìn làn hơi dày đặc bay lên, không quay đầu lại, “Cậu thì không có sao?”

“So sánh hay đấy, lúc nào cao hứng thì kể cho tớ một chút.”

Diệp Duệ An vẫn luôn nghĩ đến Diệp Tư Nguyên, Quý Trường Ninh vớt trong bát mỳ ra hai miếng trứng nhưng nó đều không ăn, chốc chốc lại mè nheo đòi cô gọi điện cho Diệp Tư Nguyên: “Mẹ, ông nội bảo ba vẫn chưa về, mẹ gọi điện cho ba đi.”

Sau đó Quý Trường Ninh không lay chuyển được nó, đành dùng điện thoại bàn bấm cho nó số của Diệp Tư Nguyên, còn cô thì dọn dẹp bát đĩa vào phòng bếp. Cố Hiếu Vi khoanh tay trước ngực, nhìn dáng vẻ lãnh đạm của cô, bỗng nhiên nhớ lại hồi nãy ở ngoài phố, Quý Trường Ninh không tỏ ra quá hoảng loạn, trái lại chính cô lên xe rồi vẫn còn run sợ. Quan sát tỉ mỉ bóng lưng Quý Trường Ninh, bên tai truyền đến tiếng nói non nớt của Diệp Duệ An, Cố Hiếu Vi bỗng nhiên mở miệng nói: “Tớ cảm thấy trước kia không định có con là một sự lựa chọn sáng suốt, nếu tớ có một đứa con giống như An An, có lẽ quyết tâm ly hôn sẽ không thể kiên định như vậy.”

Quý Trường Ninh lẳng lặng đứng trước bồn rửa bát, không nói câu nào, Cố Hiếu Vi tự cảm thấy ngại, nhún vai quay vào phòng khách.

Lúc nghe thấy giọng nói của Diệp Tư Nguyên, trái tim Diệp Duệ An đập nhanh lạ thường: “Ba, ba đang ở đâu thế?”

“Ở chỗ chú Văn Từ.”

“À.” Diệp Duệ An khẽ nói, sau đó lại hỏi, “Ba, ba có bị kẻ xấu bắt nạt không?” Thực ra nó muốn hỏi “Có bị người ta đánh không”, nhưng ngấm lại ba cao lớn như thế, bị người khác đánh là một chuyện rất mất mặt, nếu nó hỏi như thế chẳng phải là làm ba xấu hổ sao?

Bên kia, Diệp Tư Nguyên thấp giọng cười: “Không, chú Văn Từ đã cứu ba khỏi tay kẻ xấu.”

Đúng lúc Diệp Duệ An đang định khen chú Văn Từ một câu thì Cố Hiếu Vi nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh nó, vươn cổ định nghe lén, nó ngửa người ra sau, hai chân lắc lư ở mép ghế, nó liếc Cố Hiếu Vi, sau đó che ống nghe ôm vào ngực, vô cùng tự hào nói: “Ba con và chú Văn Từ đã đánh bại kẻ xấu, nhưng mà con cảm thấy ba vẫn lợi hại hơn chú Văn Từ.”

Cố Hiếu Vi phì cười, vui vẻ cầm cái gối ôm ôm vào lòng, hai tay chống cằm nhìn nó với vẻ hứng thú.

Phản ứng của cô khiến Diệp Duệ An rất thất vọng, nó đỏ mặt, hằm hừ ôm điện thoại trượt xuống ghế, đi tới một góc xa. Xong xuôi, nó lại đặt ống nghe lên tai, nói với Diệp Tư Nguyên: “Ba, con nói ba rất lợi hại, cô Hiếu Vi lại cười, con quyết định không giúp cô ấy xin cơm của ba nữa, ba, ba cũng đừng cho cô ấy ăn cơm.” Nó cúi đầu vờ về cúc áo, không biết có nên nói ra chuyện mẹ bảo không quen biết ba, “Mẹ nói mẹ không quen ba, nhưng mà rõ ràng ba chính là ba của con, mẹ nói dối, sau đó còn bắt con phải nói dối theo.”

Bên kia, giọng nói của Diệp Tư Nguyên rất bình tĩnh: “Sau này đi với mẹ không được chạy lung tung, mẹ con nói gì thì chính là như thế.”

Diệp Duệ An nghe mơ hồ, nó ngẩng đầu nhìn phòng bếp, vừa hay trông thấy Quý Trường Ninh đang cầm cốc nước tựa vào cửa, nó giữ chặt điện thoại, bất an hỏi: “Vậy ba có phải là ba của con không?”

“Phải. An An, ba còn có việc, cúp máy trước.”

“Vâng.” Nó cười tủm tỉm lắc lắc mông, nghênh ngang nhìn Quý Trường Ninh, “Tạm biệt ba.”

“Tạm biệt.”

Cúp máy xong, Diệp Duệ An ưỡn ngực lớn tiếng nói với Quý Trường Ninh: “Ba chính là ba của con, hừ!”

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Diệp Duệ An chợt nhớ ra là quên mất không nói với ba chuyện ngày mai đến nhà ông nội, nó nhìn Quý Trường Ninh xin giúp đỡ, thay đổi dáng vẻ ngoan ngoãn vừa rồi: “Mẹ ơi, con có chuyện quên mất không nói với ba, mẹ giúp con gọi lại lần nữa được không?”

Quý Trường Ninh đi tới lấy điện thoại trong tay nó, nói: “Mai đến nhà ông rồi nói, bây giờ mẹ cho con đi tắm.”

Sau khi Diệp Duệ An đã ngủ, cô lẳng lặng ngồi bên giường nghe tiếng thở của con, dưới ánh đèn dịu dịu, cô nắm bàn tay mũm mĩm của nó trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng vuốt ve, cảm giác Diệp Duệ An bất an cự mình, cô nghiêng người vỗ nhẹ lên ngực nó.

Cố Hiếu Vi vẫn đang xem tivi ngoài phòng khách, Quý Trường Ninh đi tới nhặt chiếc gối ôm trên sàn nhà, sau đó ngồi xuống bên cạnh.

“Phim truyền hình bây giờ cũng theo kịp thời đại quá, chẳng phải người thứ ba thì cũng là thứ tư, nhưng có một điều không thể hiểu nổi là vì sao mà vợ cả cứ phải nhẫn nhục chịu đựng như thế.” Cô ấy đặt chiếc cốc lên kỷ trà, ai thán một tiếng, “Dù sao chuyện tớ và Liễu Phong ly hôn cũng đã xác định, chỉ còn chờ ký thỏa thuận phân chia tài sản, cậu nói xem, người phụ nữ trong phim kia, chẳng nhẽ không có đàn ông thì không sống được ư?”

Quý Trường Ninh liếc qua màn hình tivi, nói: “Có thể là vì con nên mới muốn níu kéo.”

Cố Hiếu Vi nheo mắt nhìn cô, sau đó tắt tivi, dẫn đo chốc lát mới lên tiếng: “Vậy cậu có vì An An mà muốn níu giữ cuộc hôn nhân của mình không? Vì con trai, dù có thể nào cũng phải đuổi được kẻ thứ ba đi, sản nghiệp nhà họ Diệp không lỗ như thế chẳng lẽ lại chịu mất không?”

Cô tránh ánh mắt dò xét của Cố Hiếu Vi, đáp qua loa: “Tớ và Diệp Tư Nguyên không phải như cậu nghĩ.”

“Vậy là thế nào?” Cố Hiếu Vi khoanh chân trên ghế, tỏ ra kính cẩn lắng nghe, “Tình cảm rạn nứt? Mâu thuẫn gia tộc? Hay là mối tình đầu của anh ta trở về?”

Quý Trường Ninh cup mắt, lặng lẽ nhìn họa tiết hình chú chó trên đôi dép lê, nghe thấy câu nói cuối cùng của Cố Hiếu Vi, cô không khỏi mỉm cười: “Trí tưởng tượng của cậu thật phong phú.”

“Không phong phú mà làm được trong ngành quảng cáo à?” Cô ấy túm một chiếc gối ôm ném sang, không hề che giấu lòng hiếu kỳ, “Căn cứ theo lời An An, có phải kẻ thứ ba tìm đến, sau đó làm cậu bị thương?”

“Đừng đoán.” Quý Trường Ninh cười đứng dậy, “Tớ đi ngủ đây, lát nữa nhớ tắt đèn.”

“Trường Ninh.” Cố Hiếu Vi ngáng chân chặn đường cô, tỏ rõ ý uy hiếp, “Diễn đàn công ty đã lâu lắm rồi không có chuyện gì để tán phét.”

Cô nhếch môi gượng gạo, nghiêm túc nhìn cô ấy, im lặng rất lâu mới nói: “Bởi vì có một số chuyện không hay, cho nên thật sự không thể kể với cậu.”

Cố Hiếu Vi nghe xong càng trở nên hứng thú vô cùng, cô ấy đứng dậy, bộ dạng sẽ không thỏa mãn nếu không nghe được đáp án: “Không hay đến mức nào?”

Bên môi cô là nụ cười nhàn nhạt, vẻ mặt bình tĩnh: “Tớ suýt nữa bị chết cháy, liên lụy đến cả đứa con trong bụng.”

Cố Hiếu Vi kinh ngạc nhìn cô, rất lâu sau mới có phản ứng: “Tớ... Cậu...” Cô ấy áy náy đi lên, giang hai tay ôm lấy thân thể mảnh khảnh của cô, đau lòng vỗ vỗ lưng cô, “Tiểu Quý, tớ không hỏi nữa, cậu đừng buồn.”

“Vậy tớ có thể đi ngủ được chưa?”

Cố Hiếu Vi sáng khoái đáp: “Đi thôi đi thôi, tớ tắt đèn đây.”

Nửa đêm, Quý Trường Ninh tỉnh lại nhiều lần, sờ thấy con trai đang say ngủ bên cạnh, cô mới thở dài nhẹ nhõm, kéo lại chăn đắp cho nó. Cô mở mắt nhìn căn phòng tối tăm, chậm rãi vén tay áo bên phải, da thịt dưới lớp vải không hề nhăn nhui, một vết sẹo kéo dài từ bả vai xuống đến tận khuỷu tay, dù tọng đến nỗi chính cô cũng không dám nhìn mỗi khi đi tắm.

Sáng hôm sau, Cố Hiếu Vi dậy rất sớm, còn nấu cả bữa sáng để chuộc tội.

Diệp Duệ An ăn nãy cô ấy nấu, không keo kiệt lời khen: “Mỳ này ngon hơn mẹ con nấu.”

Cố Hiếu Vi liếc Quý Trường Ninh, cười ha ha nói: “Tiểu soái ca, ăn nhiều vào nhé.”

“Nhưng mà con ăn no rồi.” Diệp Duệ An buông đũa xuống, nhìn thấy còn có một sợi mỳ vắt trên thành bát, nó vốn định thò tay cầm đưa lên mồm, nhưng nhớ còn có Quý Trường Ninh ngồi bên cạnh, nó bèn đổi sang dùng đũa, sau đó vịn bàn trượt xuống ghế, chạy về phòng lấy mũ đội lên rồi lại hối hả chạy tới: “Mẹ ơi, khi nào đi nhà ông nội?”

“Ông có nói khi nào đến đón con không?”

Nó lắc đầu, đang do dự xem có cần đi gọi điện xác nhận lại không thì điện thoại ngoài phòng khách bỗng đổ chuông, nó lập tức chạy đi không quay đầu lại, khi nghe thấy tiếng nói của Diệp Tư Nguyên truyền đến từ đầu dây bên kia, nó vô cùng kích động: “Ba!”

Theo phản xạ, Cố Hiếu Vi nhìn sang Quý Trường Ninh, thấy cô vẫn bình tĩnh, cô ấy gõ gõ bàn, nói: “Hôm nay tớ không đi làm.”

“Vậy tớ xin nghỉ giúp cậu.”

Quý Trường Ninh dắt Diệp Duệ An xuống lầu, Diệp Tư Nguyên đang tựa vào cửa xe gọi điện thoại, cô nắm tay Diệp Duệ An đứng trên hành lang, chờ cho đến khi Diệp Tư Nguyên cúp máy mới vỗ vỗ vai con ý bảo nó đi qua.

Diệp Tư Nguyên mở cửa xe, bế Diệp Duệ An vào, lúc đóng cửa lại rồi vòng sang bên kia, không hiểu xuất phát từ lý do gì mà anh đột nhiên chuyển

bước, đi thẳng về phía cô: “Hôm qua... Vẫn ổn chứ?”

Cô gật nhẹ đầu, không nói gì.

“Anh...” Không khí có phần nặng nề, anh khó chịu kéo cà vạt, liếc nhìn cô một cái rồi xoay người đi ra.

Đến công ty, Quý Trường Ninh cầm tập tài liệu trên bàn Cố Hiểu Vi, đi vào văn phòng của Triệu Hạ Minh: “Hôm nay Hiểu Vi xin nghỉ phép, đây là dự án của cô ấy tuần trước, cô ấy nhờ tôi giao cho ông.”

“Trường Ninh, Cố Hiểu Vi làm sao thế, hai ngày ba buổi lại xin nghỉ.”

“Tôi không biết.”

Sau bàn làm việc, Triệu Hạ Minh nghỉ hoặc nheo mắt nhìn cô: “Thật sự không biết?”

Quý Trường Ninh cười, nói: “Chuyện của cô ấy, tôi nói ra sẽ không hay, xin ông đừng làm khó cho tôi.”

“Được rồi.” Triệu Hạ Minh rút ra một tập tài liệu trong tủ hồ sơ, đẩy tới trước mặt cô, “Đây là hợp đồng với công ty Trương Chính, chiều nay ký, sắp bảo giao cho cô.”

“Một mình tôi sao?”

Nghe vậy, Triệu Hạ Minh không hài lòng nhíu mày: “Tất cả công lao đều đổ hết lên đầu cô, không tốt à? Tháng sau thay đổi nhân sự, có khả năng tôi cũng bị điều đến chi nhánh mới thành lập của công ty, vị trí của tôi cô lên ngồi thì còn gì tốt bằng.”

Quý Trường Ninh quay về bàn làm việc của mình thì nhận được điện thoại của Diệp Duệ An: “Mẹ ơi, con đến nhà ông nội rồi.”

“Mẹ biết rồi, con ở nhà ông nhớ ngoan, hết giờ làm mẹ đến đón.” Cúp máy, cô tìm số điện thoại thư ký của Trương Chính, chần chừ chốc lát mới gọi sang: “Xin chào, cho hỏi Trương tổng có ở đó không ạ?”

“Trương tổng chúng tôi đi công tác vẫn chưa về.”

“Tôi là Quý Trường Ninh ở công ty quảng cáo Tinh Không, khi nào Trương tổng về, phiền cô nói với ngài ấy một tiếng về chuyện hợp đồng giữa chúng ta.”

“Để sau đi.” Thư ký mất kiên nhẫn cúp điện thoại.

Đến trưa, Quý Trường Ninh nhận được điện thoại của Trương Chính: “Nghe nói Quý tiểu thư tìm tôi?”

Cô khách khí đáp: “Đúng vậy, sáng nay tôi gọi điện cho thư ký của ngài, cô ấy nói ngài không có ở công ty.”

“Không biết phân biệt nặng nhẹ, bị tôi giáo huấn một trận rồi. Không biết Quý tiểu thư tìm tôi có chuyện gì?”

“Là việc ký hợp đồng, liệu buổi chiều Trương tổng có thời gian không, nếu ngài bận thì tôi có thể đến quý công ty.”

“Không bận không bận.” Trương Chính cười ha hả, “Quý tiểu thư không cần phải đến công ty tôi, chúng ta hẹn ở chỗ cũ, thế nào?”

Quý Trường Ninh hơi phân vân, bên tai lại vang lên tiếng của Trương Chính: “Qua ngày hôm nay có lẽ tôi bắt đầu bận lắm...” Cô miễn cưỡng cười đồng ý: “Trương tổng định thời gian đi ạ.”

“Năm giờ thì sao? Ký xong mời Quý tiểu thư ăn bữa cơm rau dưa.”

“Trương tổng khách khí rồi.”

“Ha ha, vậy quyết định thế nhé, tôi sẽ bảo thư ký đặt chỗ trước.”

Bốn giờ Quý Trường Ninh rời khỏi công ty, đi thẳng tới khách sạn, nhân viên phục vụ dẫn cô lên tầng hai, khi cô vào phòng, Trương Chính đang ngồi bắt chéo hai chân trên ghế sofa, cô kính cẩn gật đầu chào hỏi: “Trương tổng, để ngài đợi lâu rồi.”

Trương Chính nhắc ấm trà rót cho cô một chén, nói: “Nhìn Quý tiểu thư mồ hôi nhễ nhại kia, lại đây uống chén trà giải nhiệt.”

Cánh cửa sau lưng bị đóng lại, cô quay đầu nhìn lướt qua, sau đó chậm chậm đi tới, rút hợp đồng trong túi xách đưa cho ông ta: “Trương tổng, đây là hợp đồng, ngài có cần xem qua nội dung một lần không?”

Trương Chính nặng nề đặt chén trà xuống, nheo mắt nhìn cô, ra vẻ cả giận nói: “Quý tiểu thư ngay cả một chén trà cũng không nể mặt Trương tổng sao?”

Quý Trường Ninh xem xét tình hình, bèn thu lại hợp đồng rồi ngồi xuống ghế bên cạnh ông ta, Trương Chính xoay người sang, cười tủm tỉm nhìn cô: “Quý tiểu thư đúng là rất thông minh, tôi thích nhất là hợp tác với những người thông minh.” Tay ông ta chậm rãi vươn về phía cô, ý đồ dần dần toát lên

trong ánh mắt, ông ta kéo ống tay áo của cô, hỏi: “Quý tiểu thư mặc nhiều đồ như vậy không nóng à?”

Quý Trường Ninh ngồi yên, giơ tay sờ trán mình: “Thế chất của tôi vốn lạnh.”

Trương Chính ngưng ngưng rút tay lại, ngoài mặt thì ra vẻ cười nói: “Thế à, lần đầu tiên tôi nghe nói đến.” Ngưng một lát, ông ta lại tiếp tục, “Nghe nói Quý tiểu thư đã ly hôn, còn có một cậu con trai năm tuổi, tôi nhìn cô chỉ như mới ngoài hai mươi, thật sự là không thể tưởng tượng được.”

Cô cười gượng gạo, tránh ánh mắt ông ta, một lần nữa cảm bản hợp đồng lên: “Trương tổng, trước tiên chúng ta hãy ký hợp đồng.”

“Được.” Trương Chính thoải mái nhận lấy, ngay vào lúc Quý Trường Ninh đang âm thầm cảm kích thì ông ta lại vừa cười vừa nói, “Nếu Quý tiểu thư có thể cởi bớt chiếc áo đang mặc thì tôi sẽ không nói hai lời, lập tức ký.”

Nụ cười trên mặt cô đông cứng, còn Trương Chính lại cười cực kỳ sáng khoái, ánh mắt chiếu vào người cô ngày càng trở nên trắng trợn.

“Nói đùa thôi, nói đùa thôi.” Đúng lúc đó Trương Chính ngừng cười, “Hợp đồng hôm nay tôi cam đoan sẽ ký, Quý tiểu thư đừng bị tôi dọa sợ, thực ra tôi rất tôn trọng phụ nữ, nếu không có phụ nữ thì lấy đâu ra đàn ông? Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, không có đàn ông thì phụ nữ lấy gì để sinh ra được đời sau? Cũng giống như câu hỏi gà có trước hay trứng có trước vậy, Quý tiểu thư, cô nói có đúng không?”

Quý Trường Ninh kiên nhẫn nhìn ông ta, mặc dù trong lòng rất khó chịu, cô vẫn mỉm cười nói: “Trương tổng nói rất đúng.”

Nghe thế, Trương Chính nhàn nhã đứng dậy, sầm mặt nhìn lướt qua cánh cửa phòng: “Phục vụ cũng thật là, người đã đến cả rồi mà đồ ăn vẫn chưa mang lên, Quý tiểu thư không đói à?”

“Tôi không đói.”

Trương Chính gật nhẹ đầu, thông thả đi tới chỗ cô, đến nơi, ông ta dừng lại, Quý Trường Ninh ngại ngần quay đầu, ánh mắt đảo qua chén trà, cô bèn vội vàng mở miệng: “Trương tổng, ngồi xuống uống chén trà đã.”

“Được.” Trương Chính cúi người, bung chén trà trên bàn lên. Quý Trường Ninh lui người về phía sau, tránh thân thể lần tới một cách quá đáng của ông ta và mùi thuốc lá nồng nặc gay mũi.

Trương Chính cúi đầu nhìn cô, ý cười trên mặt ngày càng đậm, ông ta cầm chén lùi lại một bước, chân bỗng nhiên lão đảo, nước trà trong chén tóe ra rơi xuống người Quý Trường Ninh, ông ta vội vàng đặt chén xuống, áy náy rút khăn tay đưa cho cô: “Mau lau đi, mau lau đi, không sao chứ.”

Quý Trường Ninh hơi nhú mày, đang định đứng dậy, ai dè Trương Chính lại vron tay ấn vai cô, tay kia trượt tới trước ngực cô định cởi cúc áo: “Áo ướt cả rồi, cởi ra đi.”

Cô chặn tay ông ta, lạnh lùng nói: “Trương tổng, tôi vào toilet xử lý một chút là được rồi.”

Trương Chính bỏ ngoài tai, cười ha hả vuốt ve mặt cô: “Tôi thích nhất vẻ lạnh lùng của Quý tiểu thư, không biết khi đè dưới thân còn có thể lạnh lùng như vậy hay không.”

Quý Trường Ninh bức bối hất tay ông ta ra, chống tay lên ngực ông ta ra sức đẩy: “Trương tổng, tôi đến gặp ông là để ký hợp đồng, xin ông hãy tự trọng.”

“Cô tưởng hợp đồng ký dễ như vậy à? Nếu bây giờ tôi đổi ý, chuyển dự án cho những công ty khác thì cô làm thế nào?” Nói xong, ông ta cúi đầu định hôn cô, một tay bắt đầu di chuyển tới trước ngực cô.

Quý Trường Ninh tức giận đến nổi toàn thân phát run, cô lẩn tránh cái miệng đầy mùi thuốc lá, không hề nghĩ ngợi vung tay giáng cho ông ta một cái tát.

“Độc lắm, đè xuống dưới thân chắc chắn sẽ càng độc!” Ông ta cười càn rỡ, quỳ một gối giam cô lại giữa hai chân trên ghế sofa, cười bản thủ vẻo cảm cô, “Muốn có công trạng thì luôn phải trả giá lớn một chút, hầu hạ tôi cho thoải mái thì còn thưởng cho cô chút tiền mà về mua kẹo cho con. Đàn bà tôi đã từng chơi có người nào ban đầu không giống như cô chứ, thế nhưng về sau cũng đều khóc lóc cầu xin tôi chơi hết, ha ha.”

Quý Trường Ninh sờ lần chiếc chén trên bàn trà định nện ông ta, không ngờ bị ông ta cản lại, cô nhắm mắt, cong chân huých mạnh vào thân dưới ông ta, nhân lúc ông ta oằn mình vì đau đớn, cô dồn toàn bộ sức lực đẩy ông ta ra.

“Con đàn bà chó chết, mày đợi đấy cho ông, hôm nay ông phải cho mày chết!” Trương Chính hùng hổ định túm cô lại, cô vội xách túi chạy ra cửa, trên đường còn làm đổ một chiếc ghế ngang đường ông ta.

Ra khỏi phòng, cô đi thẳng tới thang máy không quay đầu lại, hoàn toàn không trông thấy có hai người cũng vừa đi ra từ một căn phòng khác.

Văn Từ nghi hoặc nhìn Diệp Tư Nguyên, hỏi: “Trường Ninh chạy đến đây làm gì vậy?” Cậu ta vừa nói vừa kiễng chân trông theo hướng cô vừa biến mất, “Chạy vội thế, không xảy ra chuyện gì chứ.”

Lúc này, Trương Chính vịn cửa đứng ngay gần đó, điên cuồng gào lên: “Quý Trường Ninh, đợi đấy, tao phải giết mày, đồ kỹ nữ chết tiệt!”

Diệp Tư Nguyên neho mắt nhìn ông ta, đáy mắt như ngọn sóng cuộn cuộn.

Văn Từ quay đầu nhìn anh, sau đó bẻ ngón tay đi về phía Trương Chính, cười hi hi hỏi: “Quý Trường Ninh làm gì ông?” Cậu cúi đầu đánh giá, thấy ông ta đang ôm lấy cửa quý của mình, bèn đá đá vào giày ông ta, “Có biết vào tình huống nào đàn ông mới bị đá vào bộ phận chí mạng không?”

Trương Chính nghe ra được ý trêu tức, cảm hận trừng mắt, quát: “Nhóc con chết tiệt chưa đủ lông đủ cánh mà dám, dám khoa tay múa chân với bố mày à, chán sống rồi phải không?”

“Bố tôi chết lâu rồi, ông cũng muốn chết à?” Văn Từ du côn đẩy lão một cái, “Tôi thấy chính ông mới chán sống. Quý Trường Ninh là người ông có thể động vào sao? Trông như con gấu mà không biết soi gương, còn dám đề ý chị ấy, thôi tha!” Dứt lời, cậu hùng hổ đạp cho lão một cái ngã lăn ra đất. Quay đầu nhìn Diệp Tư Nguyên, thấy anh không ngăn cản hay kiêng dè gì, cậu tức thì cúi xuống túm cổ áo Trương Chính, kéo lão ta vào trong phòng.

Diệp Tư Nguyên đi tới, chỉ nhìn thoáng qua rồi đóng cửa lại, xoay người lười nhác dựa vào vách tường, lắng nghe tiếng kêu rên bên trong, đáy mắt anh phủ một màn sương lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Khi Diệp Tư Nguyên về nhà thì Diệp Duệ An đã được đón đi rồi, anh đứng ngoài cửa một lát, sau đó hỏi: “Lúc Quý Trường Ninh đến đây có gì khác thường không?”

“Không có, vẫn bình thường, cô ấy còn nói chuyện với lão gia một lúc.”

“Tôi biết rồi.” Ném chìa khóa lên nóc tủ, anh lê bước đi vào phòng bếp, lúc cầm một lon bia quay ra thì thấy Diệp Hồng Đào đi ra từ phòng đàn, anh không buồn nhìn ông mà đi thẳng về phòng.

Đến bữa tối, Diệp Tư Nguyên xuống phòng ăn rất đúng giờ, Diệp Hồng Đào vô cùng kinh ngạc.

Vào lúc ăn tối Diệp Duệ An thường gọi điện cho ông nội, lúc này, anh đi tới, cầm điện thoại mà bác giúp việc đang định đưa cho Diệp Hồng Đào, sau đó quay người đi ra phòng khách.

Diệp Hồng Đào đập bàn trừng mắt lườm theo bóng lưng của anh, râu dựng đứng, hàm hừ nói: “Tôi biết ngay là anh có mục đích mà!”

Diệp Tư Nguyên ngồi xuống ghế sofa ngoài phòng khách, hắng giọng, hỏi: “An An, ăn cơm tối chưa?”

“Chưa ạ, mẹ vẫn chưa nấu xong.”

“Hôm nay tâm trạng mẹ con thế nào?”

“Con cảm thấy tâm trạng mẹ không tệ, lúc đón con về mẹ còn mua cho con Napoleon.”

Anh trầm mặc, bỗng nhiên cảm thấy bản thân thật ấu trĩ khi đi dò hỏi tâm trạng Quý Trường Ninh từ một đứa trẻ con: “Ba chuyển máy cho ông nội nói chuyện với con nhé, được không?”

“Ba không nói với con ạ?”

Giọng nói thất vọng của Diệp Duệ An truyền vào tai anh, khiến anh cảm thấy không nổi, bèn cười nói: “Vậy ba nói chuyện với con là được.” Sau đó, anh nghe Diệp Duệ An nói rất nhiều, cho đến khi có tiếng Quý Trường Ninh gọi đi ăn cơm, nó mới cúp điện thoại.

Lúc anh quay trở lại bàn ăn, Diệp Hồng Đào thể hiện sự bất mãn: “Sao đã cúp rồi? Tôi còn có chuyện muốn nói với nó mà.”

Diệp Tư Nguyên nhặt một hạt đậu phộng thả vào miệng, nhàn nhạt nói: “Con bảo cho An An nói chuyện với ba, nó không vui.”

Diệp Hồng Đào mất hứng buông đũa xuống, gọi với vào phòng bếp: “Tôi không ăn nữa, thức ăn chưa làm để đấy ngày mai nấu.” Ý là ông không ăn thì Diệp Tư Nguyên cũng đừng hòng có đồ ngon mà ăn.

Quý Trường Ninh dọn cơm lên bàn trước mặt Diệp Duệ An, sau đó vào bếp bung bát canh, lúc đưa đĩa cho nó, cô phát hiện nó đang nhìn mình với vẻ tò mò, cô cười cười sờ mặt nó: “Nhìn mẹ có thể no bụng sao?”

Diệp Duệ An cầm đũa, nghiêng người dựa vào mép bàn: “Mẹ, hôm nay tâm trạng của mẹ có tốt không?”

“Tốt lắm.” Cô gấp một miếng trứng đặt vào trong bát nó, sau đó lại múc thêm một muôi canh, “Sao lại hỏi như vậy?”

Diệp Duệ An lóng ngóng gấp trứng bỏ vào miệng, hồn nhiên nói: “Không phải con hỏi, là ba hỏi như thế.”

Nụ cười trên mặt cô trở nên cứng ngắt, thấy nó đang cố gắng kẹp miếng thịt viên trong bát, cô đưa một chiếc thìa sang: “Dùng cái này đi.”

Diệp Duệ An không ngẩng đầu lên, nói: “Con muốn dùng đũa.” Nó đưa mu bàn tay quệt quệt cái miệng bóng nhẫy, thử vài lần vẫn không gấp được viên thịt, nó liếm môi, dứt khoát cầm bát lên nghiêng nghiêng rồi dùng đũa gạt vào mồm.

Ngày hôm sau, Quý Trường Ninh vừa đến công ty đã bị sếp gọi vào văn phòng: “Hôm qua đi nói chuyện hợp đồng với Trương Chính thế nào?”

Quý Trường Ninh xấu hổ cúi đầu, bỗng nhiên cảm thấy hối hận vì hôm qua chưa nói với công ty tiếng nào đã bỏ về luôn, cô khó xử xoắn hai tay vào nhau, nhỏ giọng nói: “Ông tổng, hôm qua xảy ra một chút tình huống bất ngờ...”

Chưa đợi cô nói xong, Ông Phong Lễ lập tức ngắt lời, thay đổi vẻ mặt bình thân giả tạo ban nãy, dùng giọng nổi giận: “Trương Chính là khách hàng lớn của chúng ta, 40% nghiệp vụ của công ty chúng ta đều là nhận từ công ty ông ấy, giờ thì hay rồi, cho cô đi ký hợp đồng, hợp đồng không ký được lại còn đánh người ta vào viện, bảo cô làm việc mà cô bắt tôi phải xử lý chuyện như vậy đó hả?”

Quý Trường Ninh nghe thế sững sờ cả người, không hiểu đầu đuôi ra sao, hôm qua cô chỉ đẩy Trương Chính một cái mà khiến ông ta phải vào bệnh viện? “Ông tổng, ngày hôm qua không phải do tôi cố ý...”

“Bây giờ Trương Chính bắt tôi giao người ra, em trai cô đâu? Bảo cậu ta lập tức tới đây.”

“Tôi không có em trai, chỉ có một anh trai.”

“Không cần biết là em trai hay anh trai, cô lập tức gọi người đến đây cho tôi!”

“Anh tôi hiện đang ở Milan, chưa hề trở về.”

Ông Phong Lễ giận đỏ cả mặt, ông ta đắm ngực tức tối nhìn cô: “Trương Chính mặt mũi bầm dập đang nằm viện, tôi cũng chẳng phải lừa cô làm gì, người đánh ông ta nói mình là em trai cô, vậy cô nói xem bây giờ làm sao.” Ông ta hít sâu một hơi, một mồi phất tay, “Nếu cô không giao người ra thì chỉ còn cách thu dọn đồ đạc rời khỏi đây, nếu không thì tôi cũng chẳng biết ăn nói thế nào với Trương Chính.”

“Vâng.” Quý Trường Ninh cúi đầu chào, “Cảm ơn Ông tổng đã chiếu cố nhiều năm.”

Cô không hề do dự hay lưu luyến, quay về bàn làm việc gỡ một tờ đơn xin từ chức, chào hỏi đồng nghiệp làm chung suốt bốn năm qua rồi nhẹ nhõm rời khỏi công ty. Bên cạnh công ty có một quán cà phê, cô vào đó, gọi một ly cà phê, sau đó bấm điện thoại cho Văn Từ: “Hôm qua có đến khách sạn Xương Vinh không?”

“Hóa ra chị nhìn thấy bọn em à.”

Quý Trường Ninh xoa nhẹ thái dương, cảm thấy đầu đau như búa bổ: “Chị không nhìn thấy, Trương Chính là cậu đánh à?”

“Đúng vậy.” Văn Từ thoải mái đáp, “Em đánh cho lão ấy kêu cha gọi mẹ, còn phải gọi em bằng ông nội, hả giận khỏi phải nói.”

“Đúng thế, cậu hả giận, còn chị mất việc.”

“Hả? Không nghiêm trọng vậy chứ?”

“Cậu cảm thấy thế nào.” Cô nâng cốc uống một ngụm cà phê, thở một hơi thật dài, “Không nghe nói có một câu là ‘đội thời cơ trả thù’ sao?”

“Ha ha, học vấn của em không cao, chẳng phải đang đi học bổ túc đây thôi, thầy giáo đến rồi, em cúp máy trước nhé.”

Trên một cỗ xe thể thao màu đỏ ở ven đường, Văn Từ tháo kính râm ném sang một bên, nhanh chóng gọi điện cho Diệp Tư Nguyên: “Anh, có chuyện rồi, có chuyện rồi, Trường Ninh bị ông chủ đuổi việc rồi!”

Trong văn phòng yên tĩnh, Diệp Tư Nguyên nhếch khóe môi, ngón tay thon dài gõ nhẹ lên mặt bàn, anh nheo mắt nhìn khung ảnh trên bàn làm việc, uể oải nói: “Thế không tốt à?”

“Tốt gì? Chị ấy thất nghiệp, sau này lấy gì nuôi An An?”

Nghe vậy, Diệp Tư Nguyên thấp giọng cười một tiếng, anh vờn người xé tấm giấy dán trên khung thủy tinh, bức ảnh hiện ra gương mặt một người phụ nữ đang ghé trên lưng một người đàn ông: “Nếu cô ấy bằng lòng, anh có thể giúp cô ấy nuôi.”

Lúc Quý Trường Ninh về đến nhà, bác giúp việc đang chuẩn bị đưa Diệp Duệ An đi học đàn, cô gọi điện cho cô giáo, xin đổi thời gian thành buổi chiều.

Diệp Duệ An tò mò đi xung quanh cô, lo lắng kéo vạt áo cô: “Mẹ, sao mẹ về sớm thế? Có phải mẹ bị ốm không?”

Quý Trường Ninh bế nó ngồi lên đùi mình, cười nheo nheo má nó: “Mẹ nhớ con nên mới về.”

Diệp Duệ An vui mừng ôm cổ cô, hào phóng hôn lên mặt cô một cái: “Vậy mẹ không cần đi làm ạ?”

“An An, sau này mẹ không đi làm nữa, ở nhà cùng con, được không?”

Diệp Duệ An không hề nghĩ ngợi nói: “Được!”

Đến chiều, Diệp Hồng Đào cho người đến đón Diệp Duệ An, Quý Trường Ninh vốn định đưa nó đi học đàn, nhưng ngẫm lại, cô thay đổi thời gian mà vẫn chưa nói với Diệp Hồng Đào nên đành thôi.

Diệp Duệ An chẳng bao giờ giấu được điều gì trong lòng, buổi sáng Quý Trường Ninh mới bảo không đi làm, buổi chiều nó liền kể với ông nội, Diệp Hồng Đào lo lắng còn đặc biệt gọi điện thoại sang: “Nghe An An nói con không đi làm, đang yên đang lành sao lại không đi làm?”

“Từ chức ạ.”

Diệp Hồng Đào vẫn không yên lòng, tiếp tục hỏi: “Có phải bị cấp trên gây khó dễ không?”

“Không phải.”

Diệp Hồng Đào âm thầm cân nhắc lợi và hại của việc cô từ chức, cười ha ha nói: “Từ chức cũng tốt, ta bảo Tư Nguyên tìm cho con công việc tốt hơn.” Không đợi Quý Trường Ninh lên tiếng, ông lại nói, “Vài hôm nữa An An khai giảng rồi, hai ngày tới cứ để nó ở chỗ ta đi, bây giờ con không cần đi làm thì coi như tự thưởng cho mình vài ngày nghỉ, nghỉ ngơi cho thoải mái.”

Lúc Diệp Tư Nguyên về, Diệp Hồng Đào đang dẫn Diệp Duệ An đi tưới cây trong sân nhỏ, anh tựa vào xe lặng lẽ nhìn họ, cho đến khi Diệp Duệ An ngẩng đầu mỉm cười với anh, anh mới đi tới.

“Ba.”

Anh xoa đầu Diệp Duệ An, cười hỏi: “Có phải hôm nay không về nhà không?”

Diệp Duệ An ngạc nhiên tròn mắt nhìn anh: “Sao ba lại biết?”

“Đoán.”

Diệp Hồng Đào đặt bình tưới cây xuống, chậm rãi đứng dậy, trước tiên ông quan sát Diệp Tư Nguyên một lượt, sau đó ra vẻ thần nhiên hắng giọng: “Trường Ninh muốn thay đổi công việc, anh xem xem có chỗ nào tốt không giới thiệu cho con bé.”

Diệp Tư Nguyên nhướn mày nhìn ông, thờ ơ đáp: “Cô ấy không có việc, sao ba phải bận tâm?”

Diệp Hồng Đào cố nén con xúc động muốn chửi cho anh một trận, vênh râu nói: “Nó là con dâu tôi, sao tôi lại không quan tâm?”

Diệp Tư Nguyên bĩu môi, lướt qua ông đi thẳng về phòng, Diệp Duệ An còn đang cầm giỏ rau, nó ngửa đầu nhìn Diệp Hồng Đào, đầy tò mò hỏi: “Ông ơi, có phải ba không vui không?”

Diệp Hồng Đào cười tủm tỉm xoa đầu nó, sau đó nheo mắt trừng Diệp Tư Nguyên, hừ hừ nói: “Ba nó còn chưa mất hứng, làm gì đến lượt nó?”

Diệp Duệ An ở lại nhà họ Diệp ba ngày, Quý Trường Ninh ở nhà nghỉ ba ngày, không có nguồn thu kinh tế, hơn nữa chính mình lại ở nhà, cho nên cô khéo léo bảo bác giúp việc tạm thời không cần phải đến. Trong ba ngày này, cô ngoại trừ ngủ thì cũng chỉ có việc ăn, có lúc nhận được điện thoại của Cố Hiểu Vi và Triệu Hạ Minh, ai nấy đều hỏi cô vì sao lại từ chức, cô không tiện kể với họ chuyện Văn Tử đánh Trương Chính, đành tùy tiện tìm một cái cớ liên quan đến con trai cho qua chuyện.

Hôm Diệp Duệ An về, đó là buổi chiều, cô đang mặc đồ ngủ ngồi xem tivi ngoài phòng khách, tóc tai bù xù giống như lâu lắm rồi chưa chải.

Diệp Tư Nguyên lặng lẽ đứng ngoài cửa thần nhiên quan sát cô một lượt, nhìn người phụ nữ suy sụp trước mắt, anh không khỏi cười lạnh trong lòng, chẳng hiểu sao lại cảm thấy tức giận. Cô đã từng cứng miệng thề rằng mình sẽ sống tốt, nhưng giờ hãy nhìn xem, như thế này mà gọi là tốt ư? Thật sự ngay cả một chút sức sống cũng không có. Anh bức bối thu hồi tầm mắt, lướt qua cô đi vào phòng, đặt túi thức ăn và đồ chơi xuống đất, sau đó đút hai tay vào túi quần, nhàn nhã đảo mắt qua một lượt đồ đạc trong nhà.

Quý Trường Ninh đứng ở cửa sững sờ nhìn anh, bàn tay đang đặt trên nắm cửa do dự có nên đóng lại hay không. Ánh mắt trong veo của Diệp Duệ An dao động giữa hai người, nó cười hi hi, hớn hở đi tới chỗ Diệp Tư Nguyên: “Ba, con dẫn ba đi xem phòng của con.”

Diệp Duệ An còn chưa thay dép, nhưng Diệp Tư Nguyên thì không có dép để thay, Quý Trường Ninh mặt không cảm xúc đứng ở cửa, trơ mắt nhìn Diệp Duệ An túm ống quần Diệp Tư Nguyên kéo vào phòng mình.

“Mẹ ơi.” Vào được một lát, Diệp Duệ An lại thò đầu ra, ậm ừ hồi lâu xong mới đỏ mặt nói, “Ảnh hồi trước mẹ chụp cho con đâu rồi ạ, con muốn cho ba xem.”

Quý Trường Ninh bắt đắc dĩ về phòng lấy album đưa cho nó.

Diệp Tư Nguyên ngồi trên giường giờ album của Diệp Duệ An, ở góc nhìn của anh vừa vặn có thể trông thấy phòng bếp, người phụ nữ kia đã thay một bộ quần áo khác, đang nấu cơm. Anh thấy cô múc một bát gạo trong thùng đồ ra rá, không hiểu sao lại gạt bớt về một chút, sau đó lại lấy thêm một chút. Khóe môi bất giác cong lên, anh gọi Diệp Duệ An, nhỏ giọng nói: “Mẹ con nấu cơm ngon không?”

“Ngon ạ.” Diệp Duệ An cảm thấy cho dù không ngon cũng không thể nói cho ba, nếu không nhờ ba chê mẹ nấu ăn không ngon, không thích mẹ thì làm sao bây giờ? Nó hoạt bát chạy tới chỗ tủ đầu giường, mở ngăn kéo lấy con quay và bộ xếp hình để lên giường, sau đó lại chạy tới chiếc thùng trong góc nhà lấy ra chiếc xe hơi điều khiển, đưa cho Diệp Tư Nguyên xem giống như một vật báu, “Mẹ con mua cho con.”

Diệp Tư Nguyên ngồi trong phòng Diệp Duệ An rất lâu, Quý Trường Ninh đã làm xong cơm tối mà vẫn chần chừ không biết có nên đi gọi Diệp Duệ An ra, gọi Diệp Duệ An thì có phải gọi cả Diệp Tư Nguyên không? Cô vẫn chưa quyết định xong thì Diệp Duệ An đã kéo tay Diệp Tư Nguyên đi tới phòng bếp: “Mẹ ơi, con và ba đều đói bụng rồi.”

Diệp Tư Nguyên mặt dày không tự động biến mất như những lần trước, Diệp Duệ An kéo anh ngồi xuống, anh cũng rất vui vẻ làm theo, nhường mày nhìn người vẫn đang đứng ngây ra cạnh cửa, anh thân nhiên nói: “Chẳng lẽ không nấu phần của anh sao?”

Quý Trường Ninh định thân lại, bình tĩnh dọn đồ ăn lên, ba món mặn và một bát canh.

Bữa cơm đó rất yên tĩnh, ngay cả Diệp Duệ An mọi khi hay ồn ào cũng cảm thấy không khí hơi kì lạ, nó dè dặt quan sát hai người, nghĩ thầm hóa ra ăn cơm cùng ba mẹ cũng chẳng phải là chuyện gì tuyệt vời lắm.

Ăn xong, Quý Trường Ninh dọn dẹp bàn, đang rửa bát thì Diệp Tư Nguyên đi đến, nghiêng người tựa vào bệ bếp nhìn bóng lưng cô. Quý Trường Ninh bị nhìn chăm chăm cảm thấy mất tự nhiên, cô quay đầu nhìn lại anh, hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Anh lắc đầu, nói: “Anh bảo Hạo Nam sắp xếp cho em một vị trí trong công ty cậu ta, em...”

“Tôi sẽ tự tìm việc, anh không cần quan tâm.”

Nghe thế, biểu cảm trên gương mặt anh cứng lại, toàn thân như chìm trong một tảng băng: “Tự em tìm được dạng công việc gì? Không ký được một cái hợp đồng là bị người ta đè đầu cưỡi cổ, em muốn loại công việc như vậy sao?”

Cô nắm chặt đôi đũa trong tay, kiềm chế con xúc động muốn đập nó vào mặt anh, tự an ủi mình rằng anh chính là người như thế, cô cần gì phải so đo, anh có thể nói lời khách khí với người khác, duy chỉ với cô là độc mồm độc miệng. Khôi phục tâm trạng, cô xếp từng chiếc bát đĩa đã rửa sạch lên giá, tắt vòi nước, thân nhiên đi ra ngoài.

Diệp Duệ An đang xem tivi, thấy cô đi ra, nó chỉ ngẩng đầu nhìn một cái rồi tiếp tục chúi mũi vào màn hình. Diệp Tư Nguyên đi ngay phía sau, hơi mất kiên nhẫn kéo tay cô: “Anh nói anh sẽ tìm cho em một công việc, ngày mai đi làm.”

Quý Trường Ninh lạnh lùng gạt tay anh, mặc cho Diệp Duệ An đang nhìn họ bằng ánh mắt nghi hoặc, cô nhàn nhạt nói: “Tôi đã nói tôi sẽ tự tìm.”

“Em cứ phải phân chia ranh giới rạch ròi với anh như vậy mới được à?”

“Phải.”

Diệp Tư Nguyên giờ tay chỉ Diệp Duệ An, mĩa mai nói: “Em cho rằng chúng ta có thể phân định rạch ròi được ư? Đừng quên An An là con trai của em và anh, ngày nào còn có nó thì chúng ta vĩnh viễn cũng không vạch rõ được.”

“Mẹ...” Diệp Duệ An vòng qua ghế sofa, nhẹ nhàng đi đến cạnh Quý Trường Ninh, bàn tay nhỏ bé túm chặt áo quần cô, “Ba mẹ đang làm gì vậy?”

Quý Trường Ninh kéo nó ra sau lưng, ngẩng đầu nhìn Diệp Tư Nguyên: “Chúng ta đã thỏa thuận rõ từng điều khoản sau khi ly hôn rồi.”

Thanh âm của Diệp Tư Nguyên bất giác cao hơn: “Đó là thỏa thuận em tự đặt ra, mẹ nó, anh đã đồng ý chưa?”

“Nhưng mà anh đã ký tên.”

Diệp Tư Nguyên cười lạnh: “Quý Trường Ninh, đó cũng là em khôn ngoan biết lấy con ra làm quân át chủ bài cuối cùng, anh không ký thì còn có thể làm gì? Trơ mắt nhìn em một xác hai mạng? Sau đó lại gánh thêm một mạng của ông già nhà này nữa?”

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Mong muốn cả đời đối với Quý Trường Ninh rất đơn giản, tìm một công việc ổn định, lấy một người chồng đáng tin cậy, và nếu có thể thì đến Milan thăm mẹ và anh trai. Sau khi tốt nghiệp đại học, cô tìm một vài công việc, nhưng việc nào cũng chỉ làm được vài ngày, theo lời Quý Triều Dương thì là lòng không yên ổn nên làm việc gì cũng không được lâu dài, tìm mãi mới được một công việc vừa ý thì lại vì không thoải mái với đồng nghiệp mà từ chức.

Quý Triều Dương nói: “Trường Ninh, cứ như thế rồi có tìm nổi việc không?”

“Sao lại không ạ?” Hôm sau, cô bắt gặp thông báo tuyển dụng của công ty truyền thông Quang Đại, cô lập tức gửi lý lịch đi với lòng đầy chờ mong, hai ngày sau, cô nhận được điện thoại gọi đi phỏng vấn.

Lần đầu tiên Quý Trường Ninh gặp Diệp Tư Nguyên là lúc cô đi thi vòng hai, Diệp Tư Nguyên lại nói bọn họ đã từng gặp trước đó rồi, chẳng qua là mắt cô hoàn toàn chỉ làm đồ trang trí, có hay không có cũng như nhau.

Địa điểm phỏng vấn là tại phòng họp trên tầng 9 ở tổng công ty Quang Đại, lần đầu tiên cô bước vào một công ty lớn thế này, vốn đã căng thẳng, trông thấy các thành phần tinh anh của xã hội rồi lại càng căng thẳng hơn, sau đó cô không kiềm nén được ý nghĩ rằng liệu mình có thể trở thành người giống như bọn họ, có lẽ do mái mê tường tượng mà cô cứ đứng ngẩn ra, thang máy đã lên tận tầng 13 lúc nào không hay, đứng vào lúc cửa thang máy mở, cô ý thức ngay được rằng mình đã đi nhầm tầng, bèn vội vàng ấn nút đóng cửa lại, sau đó ấn tầng 9.

Đứng bên ngoài thang máy, về mặt Diệp Tư Nguyên vẫn rất bình tĩnh, nhưng anh cảm thấy cô gái trong thang máy không chỉ đầu óc có vấn đề, mà ngay cả thị lực cũng kém, một người sống sờ sờ như anh đứng ngay ngoài thang máy mà cô không nhìn thấy? Tuy một chiếc thang máy khác nhanh chóng đến nơi, nhưng tâm trạng của anh vẫn bị ảnh hưởng. Anh đến tầng 13 tìm Thẩm Hạo Nam đi chơi bóng, cậu ta lại không có ở đây, đến tầng 9 tìm Thẩm Hạo Đông, kết quả Thẩm Hạo Đông lại bị tiêu chảy, cậu ta ném cho anh vài tờ giấy: “Lát nữa có phỏng vấn, giúp tôi một tí.”

Anh đặt mông ngồi lên mặt bàn làm việc, miễn cưỡng nói: “Có phải mỹ nữ không?”

“Tổng cộng năm người, mỹ nữ mỹ nam đều có, tùy cậu chọn.” Nói xong, Thẩm Hạo Đông chạy cuống cuống vào toilet.

Anh cảm thấy bản lý lịch trên bàn nhìn qua, đang định đi ra ngoài thì giám đốc Lưu ở bộ phận nhân sự cảm một đồng tài liệu tiến đến: “Diệp thiếu gia, nhị thiếu gia của chúng tôi đã đến chưa?”

“Cậu ta đi thoải mái rồi.” Anh gơ tập sơ yếu lý lịch trong tay, “Phòng vấn ở đâu?”

Diệp Tư Nguyên tiến vào phòng họp nhỏ cùng với vài người của bộ phận nhân sự, trong đó anh thuộc diện tai to mặt lớn nhất, quyền quyết định gần như nằm trong tay anh. Như Thẩm Hạo Đông nói, đúng là có hai mỹ nữ, nhưng không hợp khẩu vị của anh, đang mất hết hào hứng thì anh bỗng trông thấy cô gái không có mặt trong thang máy ban nãy dè dặt bước vào, đây gọi là oan gia ngõ hẹp sao?

Diệp Tư Nguyên không thích chịu thiệt, anh bắt đầu nghĩ cách đáp trả, nhưng giờ lý lịch của cô, dường như cũng không có gì để bắt bẻ, anh nhìn chăm chăm tên cô vài giây, dài giọng nói: “Quý Trường Ninh?”

“Vâng.”

Anh ngẩng đầu, đánh giá một lượt cô gái đang ngồi ngay ngắn trước mặt, thấy cô càng căng thẳng, anh càng cao hứng: “Cái tên này có ý nghĩa gì vậy?”

Quý Trường Ninh hơi sững người, tròn mắt nhìn Diệp Tư Nguyên, cô căng thẳng đến nỗi giọng nói cũng run run: “Bởi vì anh trai tôi tên là Quý Trường An.”

Diệp Tư Nguyên lại hỏi: “Vậy tên anh trai cô có ý nghĩa gì? Không lẽ quê cô ở Trường An?”

Quý Trường Ninh ngẩn người, cô nhìn người đàn ông mặc âu phục chỉnh tề nhưng lại rất ngạo mạn, chợt hoài nghi liệu có phải anh ta đang cố tình gây khó dễ cho cô, xua đi những suy nghĩ lan man trong đầu, cô hắng giọng nói: “Thời điểm mẹ tôi sắp sinh anh trai, bà đang ở ngoài đường, lúc đó có một tài xế lái ô tô hãng Trường An tốt bụng đưa mẹ tôi đến bệnh viện, vì để cảm tạ người tài xế không để lại tên, ba tôi bèn đặt cho anh trai cái tên này.”

“Phụt.” Diệp Tư Nguyên không nhịn được bật cười thành tiếng. “Nếu như được BMW đưa đến bệnh viện thì chẳng nhẽ lại đặt là Quý BMW sao?” Sau khi ý thức được mình đã thất thố, anh ra vẻ điềm tĩnh ho khan một tiếng, “Trình độ chuyên môn của Quý tiểu thư rất cao, vì sao lại muốn đến làm cho công ty nhỏ của chúng tôi?”

Quý Trường Ninh nấp máy môi, nói lưu loát ra câu trả lời mà cô đã chuẩn bị theo bản câu hỏi phỏng vấn thông dụng, cuối cùng còn bổ sung một câu: “Quý công ty là công ty lớn nhất mà tôi từng đến phỏng vấn.”

“Vậy sao.” Diệp Tư Nguyên hạ mắt nhìn tư liệu trong tay, “Nghe nói Diệp thị cũng đang tuyển người, tại sao cô không đến đó?”

Quý Trường Ninh đắn đo giây lát, nói: “Ngưỡng cửa Diệp thị tương đối cao.”

Diệp Tư Nguyên cảm thấy câu trả lời của cô nghe rất vừa tai: “Khi nào Quý tiểu thư có thể bắt đầu đi làm?”

“Bất cứ lúc nào cũng có thể.”

“Rất tốt.”

Phòng vẫn xong, Quý Trường Ninh lập tức gọi điện thoại cho Quý Triều Dương, hai người hẹn ăn cơm ở ngoài, cúp máy xong, cô đi vào thang máy, quay người thấy có người muốn vào bên vội vàng đứng gọn sang một bên, nhường vị trí chính giữa cho lãnh đạo, người đã cho cô cơ hội làm việc.

Diệp Tư Nguyên vội vã tiến vào thang máy, sau đó đứng yên không nhúc nhích, ở góc nhìn của cô có thể trông thấy một bên sườn mặt đẹp mắt của anh.

Quý Trường Ninh thận trọng quan sát sắc mặt anh, nhỏ giọng hỏi: “Lãnh đạo, ngài muốn đến tầng mấy ạ?”

Diệp Tư Nguyên giờ tay ấn nút tầng 1, hai người đứng trong thang máy không nói gì, mãi cho đến khi xuống tới nơi, Quý Trường Ninh đang định đi ra, anh đột nhiên nói: “Tôi không phải người của công ty này, cũng không phải lãnh đạo của cô.”

Quý Trường Ninh lơ mơ không hiểu, ý nghĩ đầu tiên chính là kết quả phỏng vấn vừa rồi còn có hiệu lực hay không: “Vậy tôi còn có thể đến đây làm việc không?”

“Có thể, nếu cô không muốn thì hãy đến công ty của tôi.” Quan sát nét mặt khó xử của cô, anh bấm nút đóng cửa, “Phòng làm việc của tôi vừa vắng thiếu một người quét dọn vệ sinh, nếu cô có hứng thú thì trực tiếp đến tìm Thẩm Hạo Đông.”

Ngoài thang máy, sắc mặt Quý Trường Ninh chuyển từ đỏ sang trắng, đó là loại người gì vậy.

Cô đi làm ở Quang Đại một tuần thì nghe được tin đồn về hai ông chủ, còn có một người phụ trách của Diệp thị, nghe nói ba người họ chơi khá thân với nhau, tình anh em thâm thiết đến mức có thể mặc chung một bộ quần áo, sau này cô rất sùng sốt khi phát hiện ra, người cho cô công việc này lại chính là một đỉnh trong tam giác đó, từ đó, đối với Diệp Tư Nguyên, cô có một loại cảm giác kính trọng nhưng không dám tới gần.

Khi Diệp Tư Nguyên sắp quên đi có một người tên là Quý Trường Ninh, cô bỗng nhiên xuất hiện để củng cố trí nhớ của anh.

Hôm đó đường tắc, lúc vội vội vàng vàng chạy tới công ty, cô không cẩn thận va vào một người đi từ bên trong ra, người nọ không phải ai khác, chính là ông chủ thứ hai của công ty Thẩm Hạo Đông, bên cạnh Thẩm Hạo Đông là Diệp Tư Nguyên, khi Quý Trường Ninh va vào, cả phê trong tay anh ta văng tung tóe bắn vào áo sơ mi trắng của Diệp Tư Nguyên, cô liên tục xin lỗi, rút giấy muốn giúp anh lau vết bẩn.

Diệp Tư Nguyên và Thẩm Hạo Đông vốn cùng một ruột, tuy là do Thẩm Hạo Đông không cảm thấy cái ly, nhưng anh cũng không thể trách anh ta, trông thấy cô gái kia cảm thấy từ giây giờ về phía mình, anh lạnh lùng hất tay cô, nheo mắt đánh giá một lượt, bỗng nhiên lạnh giọng nói: “Quý Trường Ninh đứng không, xem ra tôi tuyên cô vào công ty đúng là một quyết định sai lầm.” Anh để lại một câu nói đầy hàm ý rồi nghênh ngang rời đi, bỏ mặc cô gái vẫn còn đang hoảng hồn khi biết mình đã gây họa.

Cả buổi sáng, Quý Trường Ninh không để tâm được vào việc gì, lo sợ nhận được thông báo của phòng nhân sự. Vất vả lắm mới chịu đựng đến khi tan làm, cô lại gặp phải Diệp Tư Nguyên, anh dừng xe trước cổng công ty, mở một bên cửa xe rồi ngồi bắt chéo hai chân, cô đứng trước công do dự hồi lâu, cuối cùng lấy dũng khí đi tới: “Diệp thiếu gia, sáng hôm nay tôi thật sự xin lỗi.”

“Một câu ‘xin lỗi’ là xong à?”

Quý Trường Ninh nghĩ ngợi, vội vàng nói: “Tôi giúp anh mang áo đến cửa hàng giặt là.”

Diệp Tư Nguyên thò tay cầm một cái túi ở ghế bên cạnh ném ra, Quý Trường Ninh bắt được trước khi nó rơi xuống đất: “Ngày mai tôi sẽ trả lại cho anh.”

Diệp Tư Nguyên phát tay, ý bảo cô mau đi đi.

Ngày hôm sau, cô mang áo đã giặt sạch sẽ đến công ty, nhưng không gặp được Diệp Tư Nguyên. Một tháng sau, anh xuất hiện, đó là một ngày mưa, hết giờ làm, cô cầm ô chuẩn bị ra bến xe buýt, anh lái xe dừng trước cổng công ty, gọi cô: “Này, áo của tôi đâu? Sao vẫn chưa trả.”

Cô lên văn phòng lấy áo của anh, đưa qua cửa sổ xe. Diệp Tư Nguyên thay áo sơ mi ngay trong xe, anh vừa xắn tay áo vừa nhìn người ngoài cửa sổ, nói: “Nhà cô ở đâu, tôi đưa cô về.”

Nhìn thấy vết máu trên áo sơ mi của anh, Quý Trường Ninh sửng người hoảng sợ, vội vàng từ chối: “Không cần không cần, Diệp thiếu gia, anh đang vội thì cứ đi trước đi ạ.”

Diệp Tư Nguyên nhìn chằm chằm cô một lát, đột nhiên nói: “Hôm qua tôi đi dự hội nghị gặp một cô gái trông rất giống cô.”

Quý Trường Ninh ngại ngùng cười: “Khuôn mặt của tôi rất phổ biến.”

Qua cửa sổ, mưa hắt lên gương mặt anh lạnh lạnh, anh thu hồi tầm mắt, đóng cửa, lúc xe chạy đi còn làm bắn đầy bùn lên người cô.

Từ sau khi tốt nghiệp đại học, cô ruột của Quý Trường Ninh luôn nhiệt tình giới thiệu đối tượng cho cô: “Trường Ninh à, mẹ cháu không ở đây, chuyện này đành phải để cho cô, ngày mai cháu có thời gian không? Đi gặp thử xem, cũng đâu phải là kết hôn ngay, không thích thì làm bạn cũng được.”

Quý Triều Dương phụ họa thêm: “Trường Ninh, mẹ con gọi về cũng hỏi thăm việc này đấy.”

Địa điểm gặp mặt là một quán cà phê, vì đối phương là một phần tử trí thức, cô nghe theo lời dẫn của cô ruột, mặc một chiếc váy nữ tính, tóc cũng làm đặc biệt một chút. Cô và anh chàng đó nói chuyện khá hợp, ấn tượng đầu tiên không tồi, hai người lưu số điện thoại. Anh chàng tình anh muốn mời cô đi

xem phim, cô nghĩ lần đầu tiên không nên không nể mặt người ta, bèn đồng ý. Xem phim xong lại đi ăn tối, anh chàng tỉnh anh mời cô đến một nhà hàng Tây, chọn bò bít tết và rượu vang, không khí ở đây rất tuyệt, thiện cảm của cô đối với anh chàng tỉnh anh lại tăng thêm một chút.

Cô bung ly rượu đỏ, chưa kịp uống thì bỗng bị ai đó cướp lấy rồi hất lên người: “Muốn tranh đàn ông với tôi mà không biết đường nhìn lại mình.”

Anh chàng tỉnh anh cuống quýt đứng dậy, kéo cô gái đang khóc lóc ôm sòm lại: “Văn Tây, em làm gì vậy?”

“Anh giấu em đi xem mặt cô ta, em mới là người phải hỏi anh đang làm gì đấy!”

Anh chàng tỉnh anh ấp úng mãi không nói được gì, cô gái kia khóc nức nở giậm chân chạy đi, anh chàng vội vàng nói “xin lỗi” rồi đuổi theo.

Quý Trường Ninh hít sâu một hơi, cúi đầu nhìn vết rượu trên người, cô không cần nhìn cũng biết mọi người trong nhà hàng đang dồn ánh mắt vào cô, giống như bị người ta giáng cho một cái tát, mặt cô đỏ bừng nóng rát, xem mặt kiểu này cũng thật là mất mặt.

“Cô gái đó là cháu gái của ông chủ công ty khoa học Thụy Dương, anh chàng kia là kỹ sư phần mềm của Thụy Dương, cô cảm thấy anh ta sẽ chọn ai?”

Quý Trường Ninh không quay đầu nhìn người đứng phía sau, cô xách túi đi thẳng ra ngoài, đến cửa, nhân viên phục vụ gọi cô lại nói bàn đó vẫn chưa thanh toán, cô lại chật vật đi đến quầy thu ngân.

Hai ngón tay dài trắng trẻo kẹp một tấm thẻ đưa tới, giọng nam êm tai lại vang lên: “Cùng nhau.”

Quý Trường Ninh bắt ngờ khi nhận ra người đó là Diệp Tư Nguyên, nghĩ tới chuyện bộ dạng mất mặt vừa rồi đã bị anh nhìn thấy, cô lại đau đầu, chỉ muốn tìm một khe nứt mà chui vào.

Diệp Tư Nguyên nhận lại thẻ, liếc nhìn cô, nhàn nhạt nói: “Có phải cảm thấy rất mất mặt không? Có phải cảm thấy may mắn vì cô gái đó hất rượu vang đỏ chứ không phải là a-xít.”

Người này có thể đừng nói chuyện một cách thẳng thừng như vậy được không, bọn họ cũng đâu có quen thân lắm.

Hai người nói đùa nhau đi ra khỏi nhà hàng, Diệp Tư Nguyên vẫn cứ lải nhải bên tai cô: “Loại đàn ông đó vừa nhìn đã biết là tiểu nhân, sao cô lại không nhìn ra chứ, à, tôi quên mất, mắt cô không được tốt lắm. Cô nói xem, đi xem mặt mà không tìm hiểu lý lịch anh ta cho rõ ràng, chắc hẳn anh ta muốn lợi dụng cô gái đó để thăng tiến, đàn ông như thế mà cô cũng dễ ý? Cô thiếu đàn ông đến mức đó à?”

Mặc dù tính tình Quý Trường Ninh rất hòa nhã, nhưng nghe anh ăn nói vô lễ như vậy, cô vẫn không thể chịu đựng được, giận dữ quát: “Anh phiền phức vừa vừa thôi, mắt tôi không tốt là chuyện của tôi, tôi chính là thiếu đàn ông đấy thì làm sao!”

Diệp Tư Nguyên ngậy ngán cả người, sau đó chỉ vào mũi cô bức bối nói: “Quý Trường Ninh, cô nhớ kỹ cho tôi, ngày mai tôi sẽ bảo Thẩm Hạo Nam đuổi việc cô!”

Cô cảm thấy tâm trạng đã không tốt, vô duyên vô cớ bị người ta hất cho cả ly rượu, anh chàng kia chạy theo cô gái đó bỏ mặc cô một mình hứng chịu ánh mắt người khác, bây giờ muốn ra ngoài hít thở không khí mà lại gặp phải một kẻ tự cho mình là đúng, lấy công việc ra dọa nạt cô, thật sự không thể chịu đựng nổi. Nghĩ đi nghĩ lại, cô tủi thân rơi nước mắt, phẫn nộ trừng anh: “Đuổi thì đuổi, trên đời này cũng không phải chỉ có một công ty đó.”

Diệp Tư Nguyên choáng váng, luống cuống tay chân nhìn cô, thấy cô khóc càng ngày càng to, cuối cùng còn ngồi xồm xuống đất làm anh xấu hổ nhìn xung quanh, đành phải ngồi xuống bên cạnh, hắng giọng nói: “Được rồi được rồi, không đuổi cô nữa là được.” Thấy cô vẫn khóc, anh mất kiên nhẫn, “Phụ nữ các cô đúng là, động một tí là khóc, nước mắt chảy dễ vậy sao?”

Diệp Tư Nguyên gờ tay, do dự không biết có nên an ủi cô một chút, dù sao cũng là anh cậy mạnh uy hiếp cô nên cảm thấy hơi áy náy. Anh phát hiện nhìn cô khóc rất thú vị, bèn chống hai tay trên đầu gối nâng má, nhìn một lát rồi sốt ruột đẩy vai cô: “Đừng khóc nữa được không? Người khác lại tưởng tôi bắt nạt cô đấy.”

Quý Trường Ninh thút tha thút thít, hai mắt đầm lệ mờ mịt, cô móc chiếc khăn trong túi xách, tuy trong lòng hơi hối hận vì hành động vừa rồi của mình nhưng cô không thể hiện ra ngoài, ngược lại vờ như bị anh hiếp đáp khinh bỉ: “Có thật là không đuổi tôi?”

“Ừ.” Anh nhìn đôi má đỏ bừng của cô, bỗng nhiên mỉm cười, chợt nhớ ra chuyện gì, anh lại nghiêm mặt lườm cô, “Quý Trường Ninh, lần trước cô mang áo sơ mi của tôi đi giặt à?”

Quý Trường Ninh nhìn nụ cười của anh đến ngẩn người, sau đó chợt dạ gật gật đầu.

“Không phải giặt bằng tay?”

“Không phải.”

“Vậy tại sao trên áo của tôi lại có mùi bột giặt?”

“Tôi không biết.” Cô chống đầu gối đứng dậy, sụt sịt mũi, “Tôi phải về đây.”

Quý Trường Ninh xách túi đi thẳng, bước chân càng lúc càng nhanh, sợ anh đuổi theo chất vấn cô vì sao không đem áo ra tiệm giặt là, khi đó cô chỉ cảm

thấy tiền giật một cái áo có thể đủ cho cô mua cả túi bột giặt.

Diệp Tư Nguyên ngồi nguyên ở đó, bần bịu nhưng vẫn ung dung trông theo bóng cô, điện thoại trong túi áo bỗng reo lên, anh đứng dậy cầm điện thoại để bên tai: “Có chuyện gì?”

“Sao hôm nay tôi lại nghe nói anh không đi gặp Đình tiểu thư?”

“Tại sao phải gặp, con đã bảo không thích rồi, tên quá xấu.”

“Diệp Tư Nguyên, trong mắt anh còn có ông già này không hả?” Diệp Hồng Đào nổi trận lôi đình, “Nói xem, rốt cuộc anh muốn làm gì? Nếu không phải mẹ anh mất sớm thì tôi cũng chẳng muốn quản mấy chuyện hư hỏng của anh làm gì, Đình Hương Hoa thì làm sao, người ta không ngại làm một bông hoa nhài cắm vào bãi phân trâu như anh, anh còn chê người ta...”

“Con đang lái xe, cúp máy đây.”

Diệp Tư Nguyên hơi tò mò sao đột nhiên ông già lại lên con động kinh sắp xếp cho anh đi xem mặt, sau này mới nghe người làm nói, con trai độc đinh nhà ông Lý ở bên cạnh vừa kết hôn, con dâu đã mang thai song sinh, Diệp Hồng Đào ghen tị nên mới nhiệt tình tìm vợ cho anh, mong được bế cháu trai.

Diệp Hồng Đào vốn tên là Diệp Phong, có thể coi như một nhân vật truyền kỳ của thành phố C, lúc hai mươi tuổi kinh doanh dược liệu, buôn lậu đồ cổ, có không ít liên hệ với xã hội đen, chỉ cần có thể làm giàu, luật pháp có lỗi hổng nào ông đều lợi dụng. Về sau giàu lên nhờ kinh doanh vận tải, đổi tên rồi cưới một người vợ xinh như hoa như ngọc, lập gia đình xong, ông dần dần bắt đầu công việc làm ăn đứng đắn, đầu tư bất động sản, mậu dịch, IT, rất nhiều lĩnh vực. Khi ông đứng trên đỉnh cao sự nghiệp thì vợ mất, người ngoài kháo nhau rằng ông muốn tái giá, ông dùng tên người vợ quá cố thành lập một quỹ từ thiện, bày tỏ rằng ông sẽ dành nửa đời sau để dạy dỗ con trai độc nhất thành tài theo ý nguyện của vợ.

Quý Trường Ninh về đến nhà, cô ruột gọi điện đến: “Trường Ninh, thế nào, có hợp không?”

“Cô, sau này không cần giới thiệu đối tượng cho cháu nữa đâu ạ.”

“Sao thế Trường Ninh?”

“Dù sao cô đừng giới thiệu người khác cho cháu nữa là được, kể cả có giới thiệu thì cháu cũng không đi đâu.”

Ngay sau khi cô cúp máy, Quý Triều Dương bung chén trà ngồi xuống bên cạnh, hỏi: “Hôm nay xem mặt không thuận lợi à?”

“Đúng là hổng bét.” Cô giành chén trà của Quý Triều Dương, uống hai ngụm, “Ba, ba nói chuyện với cô giúp con đi, con chưa muốn lập gia đình, đừng suốt ngày giới thiệu đối tượng cho con nữa.”

Quý Triều Dương cười sang sảng, nói: “Hai bốn tuổi rồi chứ có ít à, chẳng phải mấy ngày trước con còn đi uống rượu mừng của bạn còn gì? Cũng nên tính đi là vừa.”

“Không thèm nghe ba nói nữa, con về phòng đây.”

Quý Trường Ninh nhìn thấy trên điện thoại có một cuộc gọi nhớ, thuận tay bấm gọi lại, đầu bên kia có tiếng người lao xao: “Quý tiểu thư?”

Tím đập mạnh một cái, cô nhanh tay cúp điện thoại, cầm áo ngủ đi tắm, tắm xong lại thấy có hai cuộc gọi nhớ, cô chỉ nhìn lướt qua rồi tắt máy. Ngồi khoanh chân trên giường, vừa lau tóc vừa xem tivi, không hiểu xuất phát từ mục đích gì, cô chạy đến bàn học mở máy tính, tìm ra một đồng tin giật gân về Diệp Tư Nguyên, gõ tên Thẩm Hạo Đông vào lại càng khủng khiếp hơn, đến cả chuyện hai người đánh nhau vì phụ nữ cũng có, cô nghĩ ngợi rồi gõ tên đại boss của công ty xưa nay như rồng thần thấy đầu không thấy đuôi, có cả một bài viết về tình yêu tay bốn giữa bọn họ.

Cô nhìn chăm chăm bức ảnh của người đàn ông trên màn hình, gió đêm hè hanh khô, nhẹ nhàng thổi qua hai gò má nóng bừng của cô.

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Quý Trường Ninh và Diệp Tư Nguyên không tính là bạn bè, nhưng cũng không thể coi như hai người xa lạ, thỉnh thoảng tình cờ gặp nhau, cô vẫn cung kính chào anh một tiếng “Diệp thiếu gia” như những người khác, nếu tâm tình tốt, Diệp Tư Nguyên sẽ nói với cô vài câu, nhưng cũng chẳng phải là những điều cô thích nghe: “Sao tôi nghe nói dạo này cô làm việc rất chán, có phải lại xem mặt thất bại không?” Mỗi lúc như vậy, cô chỉ cố gượng cười: “Diệp thiếu gia, tôi sẽ chú ý.” Còn nếu lúc nào tâm trạng không tốt, anh còn không thèm nhìn xem người chào là ai, anh giống như một con gió, tự do tự tại không vướng bận, nhưng nói chung anh cũng có quyền để mà ngạo nghễ như vậy.

Diệp Tư Nguyên cả tháng không về, Diệp Hồng Đào bắt mẫn ra mặt, sang nhà lão Lý thấy hai người nhà ông ta mỗi người bế một đứa cháu trai, ông

hậm hực quay về, vào phòng lập tức gọi điện cho Diệp Tư Nguyên: “Hôm nay về nhà cho tôi, anh dám không về thử xem?” Kết quả hơn nửa đêm Diệp Tư Nguyên mới về, người toàn mùi rượu, anh vào nhà gây tiếng động rất lớn, đi vào bếp rót nước uống còn làm vỡ cả cốc. Diệp Hồng Đào chấp tay sau lưng đứng ở cửa phòng bếp, trầm giọng hỏi: “Sao bây giờ mới về?”

“Ba có nói phải về lúc nào đâu.”

Diệp Hồng Đào nén giận, hít sâu một hơi rồi chậm rãi nói: “Anh không hài lòng Đình Hương Hoa, tôi đã bảo Thẩm phu nhân chọn cho anh hai người khác, ngày mai đi gặp.”

Diệp Tư Nguyên cảm xúc uể oải dựa vào thềm bếp, nửa cười nửa không nhìn ông: “Chẳng phải nhà họ Thẩm vừa vặn có hai đứa con trai sao, chia ra mỗi người một cô là được.”

“Vậy anh có định kết hôn không, có nghĩ đến việc tìm vợ không?”

“Không quan trọng.” Anh ngửa đầu nâng cốc đổ nước vào miệng, “Con chưa vợ, ba vợ làm gì?”

Nghe vậy, Diệp Hồng Đào thực sự muốn quát cho anh một trận, nhưng ông vẫn cố nhịn: “Hai mươi bảy rồi, không còn ít tuổi nữa, lúc tôi bốn mươi tuổi mẹ anh mới sinh ra anh, bây giờ tôi muốn dạy dỗ anh trước tiên đều phải suy nghĩ thật kỹ, anh nói xem, kết hôn muộn có cái gì tốt?”

“Ba kết hôn muộn sao? Con còn tưởng ba không tìm được vợ chứ.” Nói xong, anh không để ý đến sắc mặt tái nhợt của ông, thản nhiên đi ra.

“Dù sao trong năm nay anh cũng phải kết hôn cho tôi, nếu không tôi sẽ đến mộ mẹ anh dựng lều không về nữa.” Diệp Hồng Đào nói xong câu đó cũng hậm hừ quay về phòng.

Diệp Tư Nguyên cảm thấy rất phiền khi cứ bị thúc giục chuyện hôn nhân, nghĩ lại còn có Thẩm phu nhân làm đồng bọn, anh bèn trút hết tức giận lên hai đứa con yêu quý nhất của Thẩm phu nhân. Về phương diện đánh nhau, Thẩm Hạo Đông chưa bao giờ thắng được Diệp Tư Nguyên, hồi còn đi học là như vậy, đến khi đi làm rồi vẫn thế. Căn phòng rộng rãi trông như một mớ hỗn độn, trên mặt sàn bên cạnh bàn làm việc đầy giấy tờ rơi là tả, Diệp Tư Nguyên đè Thẩm Hạo Đông xuống dưới, hai tay ghì chặt vai của anh ta khiến anh ta không thở nổi, Thẩm Hạo Đông liên tục hô hoán “đại ca” rồi “đại gia”, chẳng còn chút phong độ trí thức thường ngày, lúc này hai tay anh ta níu vạt áo sơ mi của Diệp Tư Nguyên, mặt đỏ bừng, miệng rên rỉ như lợn bị chọc tiết.

“Tổng giám...” Cửa văn phòng đột nhiên bị đẩy ra, thư ký và ba người khác xuất hiện, lúc nhìn thấy hai người đàn ông quần áo không chỉnh tề ẩu đả bên trong, biểu cảm trên mặt mỗi người rất phức tạp, cũng may thư ký phản ứng nhanh, lập tức đóng cửa lại, “Tổng giám đốc đang có việc, lát nữa mọi người quay lại nhé.”

“Vào đi.” Thẩm Hạo Đông sửa sang quần áo đứng ở cửa như chưa từng có chuyện gì xảy ra, bên trong, Diệp Tư Nguyên nhàn nhã ngồi trên ghế sô-pha uống cà phê.

Quý Trường Ninh đi vào cảm thấy rất mất tự nhiên, vừa rồi không chú ý nên cô đã nhìn thấy Diệp Tư Nguyên áo quần xộc xệch kéo lên một nửa, theo cô thấy thì thân hình của anh cũng không tồi, lúc này cô cúi đầu vụng trộm liếc về phía đó, chạm phải ánh mắt đầy hứng thú của Diệp Tư Nguyên, cô vội vàng quay đầu vờ như không phát hiện ra, nhưng tai lại đỏ bừng lên không thể kiểm soát được.

Mấy người báo cáo phương án thiết kế mới nhất xong liền đi ra ngoài, Thẩm Hạo Đông như hồ ly nhìn chằm chằm Diệp Tư Nguyên một lúc, đột nhiên cười nói: “Vừa ý cô nàng kia rồi hả?”

Diệp Tư Nguyên phát phát tay, tỏ vẻ bức mình: “Đừng nói nhảm.”

“Sao tôi lại cảm thấy cô ấy vừa ý cậu nhỉ?” Thẩm Hạo Đông làm ra vẻ thâm thúy sờ sờ cằm, suy tư một lát rồi trầm ngâm nói, “Cô nàng đó là người bình thường, vừa ý cậu cũng là chuyện dễ hiểu. Cậu nhìn cậu xem, đường đường là đại thiếu gia của Diệp thị, muốn tiền có tiền, muốn dung mạo có dung mạo, công ty tôi nhiều nhân viên nữ như thế, từ quản lý cấp cao đến em gái pha trà, nào có mấy ai không vừa ý cậu? Không phải tôi nói cậu, nhưng mà không có việc gì tự nhiên cậu chạy tới đây làm gì? Chưa nói tới chuyện ảnh hưởng hiệu suất làm việc của nhân viên công ty tôi, lại còn lãng phí thời gian của tôi nữa.” Anh ta đứng dậy đi tới cạnh ghế sô-pha, đưa cho anh một điều thuốc rồi nói tiếp, “Nói thật, phụ nữ dạng như cô ấy rất thích hợp lấy về làm vợ, ông già nhà cậu đang giục gấp còn gì, nếu thích thì tôi giúp cậu bắc cầu dẫn lối.”

Diệp Tư Nguyên gờ chân đá vào đầu gối anh ta, uể oải nói: “Sao cậu giống mẹ cậu thích lo chuyện người khác có kết hôn hay không thế? Hơn nữa, chẳng lẽ đường tình duyên của tôi kém như vậy sao?”

“Không kém, nhưng cậu cũng không thể lấy nấy cô nàng lớn lên trong nhung lụa về làm vợ được.” Thẩm Hạo Đông cười ha hả, “Nhưng nếu cậu chê ông già nhà cậu sống lâu quá thì cũng có thể làm như vậy.”

Cảm giác của Diệp Tư Nguyên đối với Quý Trường Ninh là chỉ có thể nhìn từ đằng xa, không thể trêu đùa, giống như Thẩm Hạo Đông nói, cô rất thích hợp để lấy làm vợ, sau đó hằng ngày giúp ông xã giặt quần áo sạch sẽ, mặc lên người vẫn có thể ngửi thấy mùi thơm của bột giặt, nhưng anh cảm thấy chắc có lẽ mình sẽ không phải là ông chồng may mắn đó.

Diệp Hồng Đào lại sắp xếp mấy bữa cơm xem mặt cho Diệp Tư Nguyên, Diệp Tư Nguyên tham gia được hai buổi rồi mất tích hẳn, Diệp Hồng Đào gọi điện cho thư ký của anh, đáp án nhận được dĩ nhiên là anh đã đi nghỉ phép, ông giận dữ ném bay cả điện thoại, nghĩ thầm anh mà về đến nhà thì không lột da không được!

Về sau Diệp Tư Nguyên trở về dẫn theo một mỹ nữ tóc vàng, anh chỉ vào mỹ nữ tóc vàng kia, nói với Diệp Hồng Đào: “Bạn gái con.”

Diệp Hồng Đào không phản đối anh lấy vợ ngoại quốc, liền hỏi: “Bao giờ kết hôn?”

Diệp Tư Nguyên bĩu môi, nói: “Làm gì mà nhanh thế, phải sống chung đã, cảm thấy hợp thì tính tiếp.”

Ngày hôm sau, Diệp Tư Nguyên đưa bạn gái tóc vàng của anh đến Quang Đại, cô gái ngoại quốc rất cởi mở, thân mật ôm cánh tay anh, mở miệng ra là gọi “Anh yêu”, Diệp Tư Nguyên ghé vào tai cô ấy, không biết nói gì mà cô ấy bỗng cười tươi như hoa, sau đó ôm cổ anh hôn nồng nhiệt.

Quý Trường Ninh đứng trong một góc cảm thấy không chịu nổi, cô dịch người lên đứng trước cửa thang máy, bên tai vang lên tiếng phụ nữ thờ dục, mặt cô đỏ tới tận mang tai, tim không thể khống chế được đập nhanh “thình thịch”, đợi đến lúc cửa thang máy mở, cô đi như chạy ra ngoài.

Diệp Tư Nguyên yêu đương, khắp nơi trong công ty đồn thổi, vào thời gian uống trà, lúc nào cũng có người nói xấu bạn gái tóc vàng của anh, có lần còn nói ngực cô ấy là bơm, mũi cũng là nâng, nói qua nói lại suốt một tuần, cho đến khi có tin đồn mới về Thẩm Hạo Nam, chủ đề đó mới lắng xuống.

Quý Trường Ninh từng nói chuyện với mỹ nữ tóc vàng đó một lần, khi ấy cô đang bê một chồng tài liệu cao ngất đứng đợi thang máy, bên cạnh có người chọc chọc vai cô, cô quay đầu nhìn với vẻ thắc mắc, cô gái kia nói bằng thứ tiếng Trung không lưu loát lắm: “Cô biết Diệp ở đâu không?”

Cô ngây ngốc lắc đầu, đang định mở miệng thì sau lưng vang lên giọng nói sốt ruột của Diệp Tư Nguyên: “Em ở đó làm gì vậy?”

Sau đó cô gái kia mừng rỡ nhào tới chỗ Diệp Tư Nguyên, để lại xung quanh cô mùi nước hoa nồng nặc.

Cô ruột lại nhắc đến chuyện giới thiệu đối tượng cho cô, lần này là một thầy giáo dạy cấp ba, hiện đang độc thân, nghe nói có nhà có xe, mọi phương diện đều tốt, cô nghĩ đi gặp cũng được, có những điều không nên nghĩ thì đừng nghĩ quá nhiều, sống thực tế mới là quan trọng nhất.

Địa điểm gặp mặt là ở Vườn Quýt, lần này cô ruột đi cùng cô, mẹ nhà trai cũng có mặt, Quý Trường Ninh không nói nhiều, cơ bản chỉ hỏi gì đáp nấy, ngược lại anh chàng kia rất nhiệt tình, nhanh nhẹn rót trà, gọi món, cô ruột vỗ vỗ vào đùi cô dưới gầm bàn, ý bảo cô cần nhanh nhẹn miệng lên một chút, nhưng cô thật sự không biết nói gì nên giả bộ không hiểu.

Mẹ nhà trai có vẻ rất vừa ý cô, ăn cơm xong liền đề cho hai người trẻ tuổi ở riêng với nhau, cô ruột cũng phụ họa thêm: “Cháu đi xem phim với Tiểu Lưu đi, hay là đi hát karaoke cũng được, cô biết thanh niên bọn cháu thích mấy thứ đó.”

Quý Trường Ninh cư xử đúng mực, ngoan ngoãn nghe lời đi theo anh chàng đó. Trên xe mở nhạc chậm, nhân lúc đèn đỏ, anh ta quay sang nhìn cô một cái, bỗng nhiên cười nói: “Trông cô có vẻ rất căng thẳng.”

Cô sò sò mặt, cũng cười: “Một chút.”

“Chúng ta đi đâu đây?”

“Tùy anh.”

“KTV thế nào?”

Quý Trường Ninh xấu hổ nhìn anh ta, nhỏ giọng nói: “Tôi không biết hát.”

“Vậy à.” Anh chàng cười cười, “Thế thì đi xem phim.”

“Được.”

Cứ thế, Quý Trường Ninh và anh chàng đó bắt đầu qua lại, dần dần người ta bắt đầu tỏ ý muốn kết hôn, tuy trong đám bạn học của cô có người đi xem mặt một tháng đã kết hôn, nhưng cô cảm thấy vẫn quá nhanh, cho nên luôn cố ý hay vô tình lảng tránh. Bọn họ từ nắm tay phát triển đến ôm, thỉnh thoảng lúc đưa cô về nhà, anh chàng đó tranh thủ khi cô không chú ý, hôn nhẹ một cái lên mặt cô, ban đầu cô còn cảm thấy bài xích, nhưng ngẫm lại, bọn họ lấy hôn nhân làm tiền đề, như thế cũng không quá đáng.

Diệp Tư Nguyên có công ty của mình, nhưng anh rất hay chạy sang Quang Đại, đôi khi Quý Trường Ninh rất tò mò, anh không cần quản lý công ty sao, về sau mới biết, chính vì sợ công việc quản lý nên anh mới chạy tới đây. Thỉnh thoảng gặp anh trong công ty, cô vẫn cung kính chào “Diệp thiếu gia”, anh không thèm nhìn, chỉ lãnh lãnh nói một câu “Nhận không nổi”.

Dưới sự khuyến bảo của cô ruột, Quý Trường Ninh đã nghĩ tới chuyện kết hôn, nhưng cô chưa kịp nói với anh chàng đó thì anh ta bỗng thông báo cho cô biết, bạn gái cũ của anh ta trở về, anh ta phát hiện mình vẫn yêu bạn gái cũ, cho nên xin cô thứ lỗi, ngoài ra cũng cảm ơn cô đã làm bạn với anh ta trong khoảng thời gian vừa rồi, giúp anh ta quên đi buồn khổ.

Ngày đó cô không bị hắt rượu, mà chính cô hắt cho anh ta một cốc cà phê, tình cảm của cô dùng để chữa vết thương hay sao? Ra ngoài, cô phát hiện bầu trời xanh thăm thẳm, cô đi xem một bộ phim, lúc về ghé vào tiệm bánh mua một chiếc Black Forest.

Thứ Hai đi làm gặp Diệp Tư Nguyên, anh lái chiếc xe thể thao, một mình ngồi bên trong uống cà phê, lúc đi ngang qua cô không đánh tiếng, ngược lại anh chọc gọi cô: “Quan hệ với bạn trai ổn chứ?”

Cô ngăn người, không hiểu sao bỗng gật đầu.

“Vậy thì cô có thể xéo đi được rồi.”

Quý Trường Ninh cảm thấy thái độ của anh rất tệ, nhưng cô không nói gì mà chỉ quay người bỏ đi. Hai ngày sau, cô lại gặp anh trong thang máy, do vẫn còn nhớ lời nói dửng dưng của anh hôm nọ, cô đứng bên ngoài, chần chừ nghĩ liệu có nên chờ một chiếc thang máy khác, anh mất kiên nhẫn trừng mắt lườm cô: “Có muốn vào không?”

Cô mím môi không nói gì đi vào.

Trong thang máy không có quá nhiều người, nhưng ai nấy đều đứng cách xa nhau, cô cẩn trọng đứng trước mặt Diệp Tư Nguyên, cảm giác như hơi thở của anh phả cả vào gáy cô, thang máy dừng lại ở tầng sáu, có mấy người vào thêm, cô bị người ta đẩy vào phía trong, khi lưng cô dán sát vào lồng ngực nóng rực của ai đó, toàn thân cô chợt cứng đờ, tim đập hỗn loạn. Chờ mãi mới xuống đến tầng một, người bên trong nói đuổi nhau đi ra, cô đang định ra theo thì bỗng bị anh giữ chặt cổ tay phải, sau đó chờ đến khi thang máy chỉ còn hai người họ, cô nhanh chóng rút tay lại, đứng cách anh một khoảng xa như thể tránh ớn lạnh.

Diệp Tư Nguyên nhìn chằm chằm cô vài giây, hỏi: “Sao cô lại đổi bột giặt?”

Quý Trường Ninh sững người, sau khi xác định anh đang hỏi nghiêm túc, cô mới nhỏ giọng đáp: “Lần trước siêu thị bán hạ giá nên mua.”

Diệp Tư Nguyên nhìn cô bằng ánh mắt rất kỳ lạ, một lúc lâu sau mới nói tiếp: “Vậy ra cô cũng không phải là người một lòng, cứ rề thì mua?”

Cô khẽ gật đầu, không phủ nhận.

Diệp Tư Nguyên còn nói: “Khi nào cô và bạn trai chia tay thì nói với tôi một tiếng.” Nói xong, anh bước ra khỏi thang máy, để lại cho cô một bóng lưng phóng khoáng.

Quý Trường Ninh cúi đầu ngửi quần áo của mình, nghi ngờ liệu có phải mũi anh là mũi chó, sao cô không ngửi thấy gì.

Có đồng nghiệp nhiều chuyện hỏi cô và bạn trai tiến triển đến đâu rồi, cô nói thẳng là mình đã chia tay, đồng nghiệp giật mình nhìn cô, hỏi: “Chuyện khi nào vậy?”

“Khoảng nửa tháng trước.”

“Sao lại chia tay?”

“Không hợp nhau.”

Buổi tối lúc tan ca, cô trông thấy Diệp Tư Nguyên ngồi xổm bên ngoài công ty, không biết vì sao, cô rất sợ nhìn thấy anh, đang chuẩn bị hòa vào đám đông để chạy trốn thì Diệp Tư Nguyên phun ra một làn khói thuốc: “Quý Trường Ninh, cô đứng lại đó cho tôi!”

Không chỉ mình cô đứng lại, tất cả mọi người đều dừng bước.

“Cô lại đây.” Diệp Tư Nguyên lườm cô, lạnh lùng nói, “Những người khác có thể xéo đi.”

Quý Trường Ninh nặng nề đi về phía anh, hai tay ôm chặt túi xách, thấp thòm nhìn anh: “Diệp thiếu gia.”

Diệp Tư Nguyên vào thẳng vấn đề, hỏi: “Nghe nói cô chia tay rồi hả?”

“Vâng.”

“Cô quên tôi đã nói thế nào rồi sao?”

Cô rụt cổ như một cô vợ bé, không nói một lời.

“Có phải cô rất sợ tôi không?”

“Vâng.”

“Vậy cô có thích tôi không?”

Cô kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh, mặt dần dần nóng rực, cô cắn môi dưới không biết phải làm sao, lại cúi đầu.

“Hỏi thì nói đi.” Diệp Tư Nguyên mất kiên nhẫn chọc chọc cánh tay cô, “Câm à?”

Cô há hốc mồm, vẫn không thể thốt ra được lời nào.

“Không trả lời ngày mai đừng đi làm.”

“Nhưng mà tôi...”

“Được, tôi tiếp nhận sự yêu thích của em.” Diệp Tư Nguyên nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu cô, “Nhà em ở đâu, tôi đưa em về.”

Quý Trường Ninh cảm thấy đầu óc choáng váng, cô ngẩng lên nhìn người đang tươi cười vô cùng rạng rỡ, bỗng nhiên có cảm giác như đang bước trên mây, thấy anh định kéo tay mình, cô vội vàng rút tay ra sau lưng, ấp úng nói: “Diệp thiếu gia, tôi... Anh có bạn gái...”

“Bạn gái tôi kết thúc chuyến du lịch liên về nước rồi, tôi và cô ấy đã chia tay.” Anh ngang ngược kéo tay cô nắm trong lòng bàn tay mình, “Tôi phát hiện mình vẫn thích con gái quê hương hơn.”

Quý Trường Ninh vừa hoảng sợ nhưng lại vừa mừng, ngay người để mặc anh đẩy vào trong xe, nhìn anh lên xe từ bên kia, cô căng thẳng túm chặt quần áo, lúc anh nghiêng người tới, cô vội cô ép sát vào cửa xe.

Diệp Tư Nguyên vỗ vỗ mặt cô, nói: “Yên tâm, tôi sẽ không làm vậy với em.” Anh vừa nói vừa kéo dây an toàn cài vào cho cô, “Lát nữa đưa số điện thoại của em cho tôi, để tôi giám sát em bất cứ lúc nào. Tôi phát hiện bột giặt trước kia em dùng tốt hơn loại bây giờ, là nhãn hiệu gì, tôi mua cho em một thùng, em đừng dùng loại rẻ tiền này nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Diệp Hồng Đào rất phấn khởi khi nghe nói Diệp Tư Nguyên có bạn gái, ông liên tục giục anh sắp xếp cho ông gặp mặt một lần: “Cô gái đó là người ở đâu, làm gì, sao hai đứa lại quen nhau? Bao giờ dẫn về cho tôi gặp mặt?”

“Gặp cái gì? Không sợ dọa người ta chạy mất à.” Diệp Tư Nguyên vừa nói vừa chọn quần áo cho cuộc hẹn buổi tối, anh cầm hai cái cà vạt phân vân, nhìn người đang đứng cười tủm tỉm bên cạnh, hỏi, “Ba nhìn xem cái nào đẹp?”

“Chà cái nào đẹp.” Thấy anh thô bạo ném hai cái cà vạt vào trong tủ, Diệp Hồng Đào lại nói, “Hẹn hò chứ có phải đi họp đâu, không cần phải ăn mặc nghiêm túc như thế.”

Diệp Tư Nguyên nhướn mày nhìn ông, cười giễu: “Không nhìn ra, ba rất có kinh nghiệm.”

Diệp Hồng Đào neho mắt, vuốt râu cười hớn hở đi về phòng mình.

Quý Trường Ninh và Diệp Tư Nguyên qua lại với nhau được ba tháng thì phải gặp người lớn, chủ yếu là do lúc cô và Diệp Tư Nguyên đi dạo phố bị chị họ bắt gặp, sau đó chuyện cô và một người đàn ông nào đó ôm ấp ở ngoài đường nhanh chóng truyền tới tai cô ruột, cô ruột dứt khoát đòi gặp người lớn nhà bên kia, nói là giúp cô thăm dò, cô nhẫn nhịn không nói ra nhưng mắt nhìn của cô ruột đâu có ổn, trước kia giới thiệu hai người, có người nào đáng tin cậy không? Cuối cùng không lay chuyển được, cô bèn nói chuyện với Diệp Tư Nguyên, ai ngờ anh rất căng thẳng hỏi cô ruột của cô có hung dữ không.

Cô nghĩ ngợi rồi nói: “Cô ruột em đúng là nói chuyện hơi ngoa ngoắt nhưng thực ra rất hiền, ít nhất là không hung dữ với em.”

“Vậy thì gặp đi.”

Quý Trường Ninh đi cùng ba và cô ruột, Diệp Tư Nguyên dẫn theo Diệp Hồng Đào, lúc ăn cơm, cô ruột vô cùng nhiệt tình với Diệp Tư Nguyên, hết gấp rau rồi lại múc canh, Diệp Hồng Đào có vẻ như rất nôn nóng được bế cháu, cũng nhiệt tình bàn bạc chuyện kết hôn với Quý Trường Ninh.

Sau khi về đến nhà, Diệp Hồng Đào khen Diệp Tư Nguyên thật tinh mắt, tìm ở đâu ra được cô gái tốt như vậy, trong đánh giá của ông đối với Quý Trường Ninh còn xen lẫn một chút tư tưởng phong kiến, gia thế rõ ràng, tốt tướng vượng phu, quan trọng là tính tình hiền lành, hiểu chuyện, sau này nếu hai vợ chồng cãi nhau cũng sẽ không gây nhiều sóng gió.

Quý Trường Ninh và Diệp Tư Nguyên cũng giống như những đôi tình nhân khác, bình thường lúc nào cũng chỉ muốn dính lấy nhau, còn nếu cãi nhau thì hai ba ngày không thèm để ý đến đối phương, nếu cô sai cô sẽ chủ động xin lỗi, nếu Diệp Tư Nguyên sai, cô sẽ chờ anh xin lỗi, nhưng hình như bình thường đều là Diệp Tư Nguyên xin lỗi trước, anh sẽ không đồ ngon đồ ngọt, ngay cả lúc xin lỗi cũng trông rất không cam lòng, tặng bó hoa là xong chuyện.

Hai người yêu nhau nửa năm thì kết hôn, khi đó, mẹ và anh trai Quý Trường Ninh ở Milan cũng trở về, lần đầu tiên Diệp Tư Nguyên gặp mẹ và anh vợ, đi theo làm tùy tùng hầu hạ, đón từ sân bay đưa về khách sạn, Quý Trường Ninh cảm thấy anh rất chân chó.

Mẹ Quý Trường Ninh là Không Hà Ngọc và anh trai Quý Trường An đều là những nhà thiết kế thời trang danh tiếng, Không Hà Ngọc ăn mặc thời thượng, thoát nhìn trông còn rất trẻ, bà và Quý Trường Ninh đứng cạnh nhau nhìn không giống mẹ con mà giống như chị em, bà hiểu biết rộng, nhìn

người rất chuẩn, về Diệp Tư Nguyên, bà không bình luận nhiều mà chỉ khái quát bằng một cụm từ “người trẻ tuổi”. Đêm trước ngày cưới, Quý Trường Ninh và mẹ ngủ cùng nhau tâm sự, nghe cô kể lại chuyện tình phức tạp của mình, bà chân thành hỏi thăm: “Trường Ninh, nói cho mẹ, con đã suy nghĩ kỹ về chuyện lấy người đó chưa?”

Quý Trường Ninh đang chìm trong niềm vui của người sắp làm cô dâu, cô ôm cổ mẹ, kiên định đáp: “Mẹ, con rất thích anh ấy, tuy anh ấy hơi độc mồm độc miệng nhưng con nhận thấy anh ấy vẫn có những ưu điểm khác.”

“Ưu điểm gì? Đẹp trai? Có tiền? Hay là biết cách dỗ con gái?” Bà thờ dãi vỗ vỗ lưng cô, “Đám trẻ như các con, chỉ vì chút bông bột nhất thời mà lao đầu vào, có khi phải ngã mới biết đau, đau thì mới tốt, đó cũng là trưởng thành.”

“Giống như mẹ và ba con sao?”

“Đừng nhắc đến ba con trước mặt mẹ, chuyện lớn cả đời con gái mà chẳng nói trước với mẹ tiếng nào.”

Quý Trường Ninh dụi vào lòng mẹ, đầy mong đợi hỏi: “Mẹ, mẹ còn yêu ba con không?”

“Cái gì mà yêu hay không yêu, đều đã chừng này tuổi rồi, nếu yêu thì ngày trước đã không vì sự nghiệp mà rời xa ông ấy, giống như ba con nói, mẹ yêu sự nghiệp còn hơn yêu ông ấy.” Dừng lại một chút, bà hơi căng thẳng hỏi, “Trường Ninh, con có trách mẹ đã bỏ mặc con nhiều năm như vậy không?”

“Nếu con nói trách thì mẹ có đau lòng không?”

“Con cứ nói đi? Người ta vẫn bảo con gái là áo bông tri kỷ của mẹ, năm đó mẹ muốn đưa con đi, nhưng ba con lại nói con vẫn còn nhỏ cần được chăm sóc, mà mẹ lại không có nhiều thời gian, vì thế mới đổi thành anh con.”

“Ừm, xét thấy mẹ đã không tiếc hi sinh thời gian quý báu để về dự hôn lễ của con, con không trách mẹ.”

“Ranh con.”

Người ta vẫn nói hôn nhân giống như một tòa thành, người ở ngoài muốn vào trong, con người ở trong lại muốn ra ngoài. Thời hạn tươi mới của tình yêu kéo dài bao lâu? Có người là cả đời, nhưng cũng có thể chỉ là vài năm. Hai người cùng chung sống, năm tháng qua đi, một khi tình cảm mãnh liệt thưở ban đầu đã phai nhạt, hoóc-môn lý trí tiết ra nhiều hơn, khi ấy người ta sẽ dễ dàng nhận ra những khuyết điểm của đối phương.

Sau khi kết hôn, Quý Trường Ninh vẫn đi làm ở Quang Đại, đồng nghiệp cũng không quá kinh ngạc khi biết cô lấy Diệp Tư Nguyên, một cô bạn khá thân ngồi gần chỗ cô lén lút nói cho cô biết: “Tất cả mọi người đều cảm thấy cậu rất chân thành, nhưng nếu đổi lại là Đào Oánh Oánh thì họ nhất định cho rằng cô ta giả thủ đoạn.”

Quý Trường Ninh không thích Diệp Tư Nguyên mở quán bar, cô cảm giác ở những nơi đó có đủ mọi loại người, mà anh lại có vẻ rất thân quen với bọn họ. Đôi khi nửa đêm cô tỉnh lại anh vẫn chưa về, cô lo lắng đến mất ngủ, còn anh lần nào cũng gần sáng mới mang theo hơi lạnh chui vào trong chăn rồi ôm cô vào lòng. Dần dà, cô phát hiện anh làm việc tàn nhẫn tuyệt đối không màng tới tình cảm, trong một năm sau khi lấy anh, không ít lần cô gặp phải cảnh quản lý cấp cao công ty anh bị đuổi việc rồi đến tìm cô xin giúp đỡ, khi cô mở lời nói giúp họ, câu trả lời của anh khiến cô á khẩu: “Nếu ai cũng ôm tâm lý như vậy, hằng ngày tới công ty không làm việc, đến khi bị đuổi lại tới xin xỏ em, vậy lời nói của một ông chủ như anh có còn sức thuyết phục không?” Cô ngẫm thấy rất đúng, về sau không quan tâm tới những chuyện đó nữa.

Diệp Hồng Đào chờ mong suốt một năm vẫn chưa được bế cháu trai, bèn nghe người làm bốc thuốc Đông y thảo dược ở quê đưa cho Diệp Tư Nguyên, anh thẳng tay ném vào thùng rác: “Đừng nghỉ ngơi năng lực của con, Trường Ninh cũng không có vấn đề, chúng con tạm thời không muốn mà thôi.”

Diệp Hồng Đào hàm hồ nói rằng sẽ không đến chỗ anh nữa: “Đợi khi nào anh muốn sinh cháu cho tôi, tôi lại đến.”

Nhưng nửa tháng sau, ông đến đúng vào lúc ăn tối. Bởi vì Diệp Tư Nguyên đang tranh giành một mảnh đất trống ở bờ sông với Lục Hoài Nhân, ông cảm thấy lo nên cố tình đến đây nói một tiếng, ngấm lại, năm đó Lục Hoài Nhân chạy thuyền cùng với ông, thời đó ai chẳng sống mái với nhau để kiếm được đồng tiền? Nói về tàn nhẫn và thủ đoạn, ông tự nhận thấy mình còn kém Lục Hoài Nhân.

“Lão ta muốn thì anh cứ để cho lão ta đi, bên kia bên cạnh Tây Môn không phải còn có một mảnh đất sao, tôi thấy cũng tốt lắm.”

“Ba cảm thấy con không giành được với ông ta sao?”

“Không phải tôi cảm thấy, mà vốn đã tranh không được rồi.”

Diệp Tư Nguyên không đồng tình: “Ba tưởng rằng bây giờ để nắm được một miếng đất chỉ cần xách dao liễu mạng xông vào như hồi đó là xong? Quan hệ với bên chính phủ con cũng đã khai thông rồi. Ngày trước Lục Hoài Nhân cho ba ngã một cú đau, ba sợ đến tận bây giờ sao, con cũng mất mặt thay ba đấy.”

Diệp Hồng Đào đập mạnh đũa xuống bàn, Quý Trường Ninh đang xào rau trong phòng bếp thò đầu ra: “Ba, có phải thức ăn không hợp khẩu vị không ạ?”

Diệp Tư Nguyên tao nhã gấp một miếng trứng tôm, lạnh nhạt nói: “Ông ấy thấy ngon quá nên kích động không cầm chắc đũa, em cứ kệ ông ấy.”

Diệp Hồng Đào lờm Diệp Tư Nguyên, sau đó quay sang Quý Trường Ninh cười hiền từ: “Đồ ăn rất hợp khẩu vị, con cũng đến ăn đi, đừng làm nữa.”

“Còn một món nữa là xong rồi ạ.”

Diệp Hồng Đào chờ cô quay vào rồi mới hạ thấp giọng nói với Diệp Tư Nguyên: “Chuyện hai vợ chồng Tôn gia trước kia không tránh khỏi liên quan đến lão ta, thế nhưng rốt cuộc cảnh sát đã điều tra được gì? Chẳng phải chỉ kết án qua loa là do phan không ăn nên lao lên xe tải đấy sao? Loại người đó coi mạng người như cỏ rác, lúc lão ta lăn lộn giữa xã hội đen thì anh còn đang nằm trong bụng mẹ đấy, anh muốn tranh giành với lão mà không cân nhắc kỹ xem mình có đủ sức hay không, ba anh còn không dây vào lão, anh tài gì mà dám?”

Diệp Tư Nguyên rút một tờ giấy ăn lau tay, neho mắt liếc Diệp Hồng Đào: “Lục Hoài Nhân là khối u ác tính, ba cho rằng sẽ không có ai trị được ông ta? Con thấy ba già cả rồi lại thành ra sợ phiền phức, cam chịu để khí thế của ông ta lấn át mình thế ư?”

“Chuyện này anh đừng nhúng tay, tôi giao cho người khác làm.”

“Nói sau đi.”

Lúc Diệp Hồng Đào ra về, Quý Trường Ninh tiễn ông đến cửa, ông cứ nhìn chăm chăm vào bụng cô, sau đó thở dài quay đi.

Quý Trường Ninh quay trở vào phòng bếp xắn tay áo rửa bát, Diệp Tư Nguyên nhìn nọt ôm eo cô từ đằng sau, cắn nhẹ lên tai cô lấy lòng: “Bà xã, tài nghệ nấu nướng của em hôm nay thật khiến anh mở rộng tầm mắt.”

“Diệp Tư Nguyên, anh cứ ra, em vẫn chưa muốn nói chuyện với anh đâu.”

“Em đã một ngày không nói chuyện với anh rồi, nên bớt giận đi.” Nói xong anh tựa cằm lên vai cô, hai tay vòng ra phía trước nghịch nước, “Anh cam đoan không hề đụng đến một ngón tay của Trương tiểu thư kia, chính cô ta chạm vào anh, Thẩm Hạo Đông gửi ảnh cho em, cậu ta và Trương tiểu thư kia không biết thông đồng với nhau bao lâu rồi, em cảm thấy cậu ta đáng tin à? Rõ ràng không có ý tốt.”

Quý Trường Ninh dừng tay, há miệng một lúc lâu mới lên tiếng: “Nếu anh cảm thấy em tức giận là vì chuyện đó thì em thật sự không còn gì để nói với anh.”

Nghe vậy, Diệp Tư Nguyên xoay người cô lại để cô quay mặt về phía anh rồi nhìn cô với ánh mắt rất nghiêm túc: “Vậy em tức giận vì cái gì?”

Quý Trường Ninh nhìn chăm chăm gương mặt tuấn tú của anh, bất đắc dĩ vung tay hất bàn tay anh đang đặt trên vai cô ra: “Thôi, em nói bao nhiêu lần như vậy anh nghe được mấy lần? Nói nữa cũng vô ích.”

“Em nói gì cơ?”

Cô hít sâu một hơi, cuối cùng mới thốt ra hai từ: “Quán bar.”

Anh hơi sững người, vẻ mặt cũng trở nên mất tự nhiên, anh cụp mắt tránh ánh nhìn của cô: “Em bài xích nó đến thế sao? Không phải anh đã nói với em, đó là do người khác đánh nhau làm anh bị ngộ thương ư?” Thấy cô không nói gì, anh giơ tay khẽ vuốt gò má cô, tiếp tục nói, “Nó và Diệp thị không giống nhau, nó là thành tựu đầu tiên kể từ khi anh bước ra xã hội, anh đã bỏ rất nhiều tâm huyết vào đó, nó cũng không đơn giản chỉ là công cụ kiếm lời.”

“Tư Nguyên, em không thích anh quan hệ với những người không rõ lai lịch ấy.”

Anh cười vuốt ve tóc cô, nói nửa đùa nửa thật: “Trường Ninh, em vẫn đơn thuần như vậy. Hằng ngày phải thấp thòm lo lắng cho anh, có phải hối hận đã lấy anh không?”

Buổi tối lúc đi ngủ, Diệp Tư Nguyên có ý đòi hỏi, anh chưa được thỏa mãn, ôm chặt cô từ phía sau chậm rãi liếm, tay thò vào trong áo ngủ xoa nắn ngực cô, hơi thở ấm áp phả vào gáy cô, vô cùng ám muội: “Bà xã, ông xã em đau quá, làm sao bây giờ.”

Từ đầu đến cuối Quý Trường Ninh không hề phản ứng, cho dù anh khiêu khích như thế nào cô cũng coi như không có cảm giác, cuối cùng, Diệp Tư Nguyên tức giận cuốn chăn lăn sang bên kia giường, trừng mắt nhìn lưng cô âm ỉ nghĩ rằng: “Không nghe lời nữa sẽ đem em bán lên núi.”

Sáng sớm hôm sau, Quý Trường Ninh tỉnh dậy thì đã không thấy Diệp Tư Nguyên đâu nữa, cô ngồi tựa vào đầu giường thất thần hồi lâu, sau đó vén chăn xuống giường, đảo mắt trông thấy vết bầm trên cánh tay và ngực mình, cô bất đắc dĩ đi vào phòng tắm.

Diệp Tư Nguyên để lại mảnh giấy nói rằng có lô hàng bị mắc kẹt ở Hồng Kông, anh phải đích thân đi xem, ít thì hai ba ngày, nhiều thì một tuần. Cô ăn qua loa bữa sáng rồi đi làm, đến trưa nhận được điện thoại của anh, cô nói chưa được hai câu thì anh lại có việc nên cúp máy trước.

Chiều về nhà, cô bị hai người lạ chặn đường trước cổng tiểu khu: “Tiểu thư, xin hỏi cô có biết Diệp Tư Nguyên ở tầng mấy không?”

Quý Trường Ninh nghi hoặc nhìn họ, thấy vẻ sốt ruột trên mặt họ nên cô cũng dăm lo, cánh tay đang cầm hoa vô thức buông thõng bên người: “Các anh tìm anh ấy có chuyện gì?”

Hai người kia đưa mắt nhìn nhau, sau đó tỏ ra nghiêm trọng: “Diệp tiên sinh xảy ra chuyện ở Hồng Kông, Diệp lão tiên sinh lớn tuổi nên không tiện nói cho ông ấy biết, chỉ còn cách đến tìm Diệp phu nhân.”

Bó hoa tulip màu đỏ tức thì tuột khỏi tay cô, trời như sụp đổ, cô túm tay áo người nọ giống như một đứa trẻ bắt lặc: “Diệp Tư Nguyên xảy ra chuyện gì? Anh ấy đâu, anh ấy đang ở đâu?”

Người nọ tỏ vẻ khó xử, quan sát cô một cách đề phòng: “Xin hỏi cô là...”

“Tôi là vợ anh ấy, rốt cuộc anh ấy xảy ra chuyện gì, trưa nay tôi vẫn còn nói chuyện điện thoại với anh ấy mà...” Cô khóc không thành tiếng, liên tục lau nước mắt, “Tôi phải đi tìm anh ấy.”

“Chúng tôi đưa cô ra sân bay, bên Hồng Kông đã sắp xếp ổn thỏa, tới đó sẽ có người đưa cô đến thẳng bệnh viện.”

Cô không hề do dự đi theo hai người kia lên một chiếc xe con màu đen bên vệ đường, xe chuyển bánh, có người đưa khăn cho cô lau mặt, dần dần không còn nghe thấy tiếng khóc của cô vang lên nữa.

Diệp Tư Nguyên nói rất đúng, cô vẫn rất đơn thuần, trong tình huống chưa hề có bất kỳ sự chứng thực nào mà cô dễ dàng tin tưởng người khác, cô không biết người đó là người tốt hay kẻ xấu, cô chỉ nôn nóng muốn biết tình hình của anh, hoặc là trong tiềm thức, cô không nghĩ mình sẽ gặp phải kẻ xấu.

Lúc tỉnh lại, cô phát hiện hai tay hai chân mình đều bị trói, không thể động đậy, nền đất xi-măng lồi lõm khiến thân thể cô đau nhức, cô tựa vào vách tường lạnh lẽo, nhìn bóng đèn lắc lư trên trần nhà, con run rẩy sợ hãi giống như thủy triều mãnh liệt ập lên đầu cô như muốn nuốt chửng. Cô thử kêu cứu, nhưng trong không gian kín này, cô chỉ có thể nghe thấy tiếng mình dội lại, nước mắt nóng hổi chảy xuống như kim châm vào da đau nhói, cô phát hiện hóa ra bản thân cũng sợ chết.

Giống như chim sợ cành cong, từng giây từng phút cô luôn chú ý đến động tĩnh xung quanh, nơi này là một kho hàng bị bỏ hoang, cô nghe thấy cả tiếng chuột chạy và tiếng côn trùng kêu.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng có tiếng mở cửa, cô mệt mỏi gắng gượng ngẩng đầu nhìn người đang đi tới, chính là hai kẻ cô gặp trước cổng tiểu khu, nhưng chúng không còn mặc âu phục thất cả vạt nữa.

“Tôi không có thù oán gì với các anh, tại sao các anh muốn bắt tôi?” Cô cất giọng khản đặc, hỏi, “Là vì tiền sao?”

Tên đàn ông có hai vết sẹo trên cánh tay khinh thường nhả một bãi nước bọt: “Cô cho rằng chúng tôi bắt cô là vì tiền?” Như nghĩ tới điều gì, hắn bỗng bật cười, “Đúng là vì tiền, nhưng không phải đòi tiền từ cô.”

Kẻ vẫn đứng bên cạnh không nói gì tiến lên kiểm tra dây thừng, sau đó ngồi xổm xuống cạnh cô: “Cô rất hiếu kỳ vì sao chúng tôi bắt cô?” Thấy ánh mắt hoảng sợ của cô, hắn đưa tay giữ chặt cằm cô, vẻ mặt hung ác, “Bởi vì ông chồng không biết trời cao đất dày của cô đã đắc tội với người không nên đắc tội, Lục gia giết chết hắn dễ dàng như giết một con kiến, muốn đầu với Lục gia ư, đúng là châu chấu đá xe, không biết tự lượng sức mình! Cũng may trong lòng con đàn bà ngu ngốc như cô có hắn, nhưng không biết trong lòng hắn có cô hay không.”

Quý Trường Ninh chưa từng nghĩ tới lý do này, cô hỏi chúng rốt cuộc muốn làm thế nào, chúng nói muốn giết cô để cho Diệp Tư Nguyên một bài học nho nhỏ, cô khóc mắng bọn chúng là đồ điên, chúng không hề để ý mà chỉ cười càn rỡ, như thể giết chết cô là một chuyện vô cùng đơn giản. Trong kho hàng lại chỉ còn một mình cô, cô chặt vật ngã nằm ra đất, nước mắt chảy dài, bỗng nhiên cô thấy hận Diệp Tư Nguyên, hận anh vì sao lại đắc tội với Lục gia hại cô bị liên lụy, cô còn có ba mẹ và anh trai, nếu cô chết chắc hẳn họ sẽ rất đau lòng, cô bảo anh đừng quan hệ với những người hỗn độn đó, anh chẳng bao giờ nghe.

Đến rạng sáng, tên có sẹo trên cánh tay lại đến, hắn đứng đó nhìn cô ngã không dậy nổi, đột nhiên thờ dài nói: “Cô đừng trách chúng tôi, muốn trách thì hãy trách người mà cô lấy là Diệp Tư Nguyên, Lục gia chúng tôi không bắt hắn là vẫn nể mặt Diệp Hồng Đào, nhưng cô thì khác, cô là vợ Diệp Tư Nguyên, trừ cô ra, thật sự chúng tôi không tìm thấy người nào khác có ý nghĩa đối với hắn.”

“Diệp Tư Nguyên đâu, anh ấy có biết tôi bị các người bắt đi không?”

“Chính mạng hắn còn khó giữ, có thời gian lo lắng cho cô sao?”

Nghe được tin này, cô giãy giụa ngồi dậy: “Anh ấy bị làm sao?”

“Trúng độc.”

Cô tuyệt vọng nhắm mắt lại, khóe môi hơi nhếch lên cười khê: “Không phải cũng là Lục gia các người sắp xếp chứ?” Cô bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn hắn với vẻ cầu khẩn, “Tôi bị trói như thế này suốt một đêm, anh có thể giúp tôi nói lòng dây thừng một chút không?”

“Không thể.”

Cô mở to hai mắt, vốn tưởng rằng nước mắt đã cạn, nhưng chỉ cần nghĩ tới chuyện mình sẽ bị giết chết ở đây mà không ai hay biết, nước mắt cô lại trào ra: “Xin anh, nếu như vợ anh, con anh hay mẹ anh bị trói ở đây không thể động đậy giống như tôi bây giờ, liệu anh có đau lòng không? Tôi không định chạy trốn, cũng chẳng còn sức mà chạy, chỉ là bị trói thế này mệt mỏi quá.”

Hắn cúi người nhìn thoáng qua hai tay cô bị trói sau lưng, thấy da chỗ cổ tay xước sát, ngay cả trên dây thừng cũng dính một chút máu: “Vậy tôi đổi tư thế trói cho cô.” Nói xong hắn ngồi xuống cúi nút trói trên cổ tay cô.

Quý Trường Ninh liên tục nói cảm ơn, thừa lúc hắn đang tháo dây thừng, cô cố tình làm quen: “Nghe giọng anh hình như không phải là người thành phố C.”

“Tôi là người thành phố A...” Hắn vô thức nhắc đến câu chuyện phần đầu của bản thân, nói đến đoạn nào tức giận lại cầm dây thừng quật hai cái lên mặt đất.

Quý Trường Ninh vô cùng khiếp sợ, cô lẳng lặng nghe, bình tĩnh liếc đến miếng gạch ở bên cạnh, sau đó lại đưa mắt trở về trên chân mình.

Hắn kể chuyện rất say sưa, bao nhiêu năm hắn chém giết bán mạng vì người khác, đây là lần đầu tiên có người chăm chú nghe hắn nói, dần dần, hắn loỉ long cảnh giác, cộng thêm suy nghĩ rằng một người phụ nữ như cô không trốn thoát khỏi tay hắn được, cời dây trói trên tay cô xong, hắn lại cời tiếp nút thắt trên chân.

Nhân lúc hắn không chú ý, Quý Trường Ninh đẩy hắn một cái thật mạnh, hắn vừa ngã ngửa ra đất, cô lập tức vớ miếng gạch ở bên cạnh đập vào người hắn, hắn giờ tay đỡ nhưng vẫn bị đập trúng thái dương.

Cô ném miếng gạch đi rồi chạy về phía cửa, hắn ôm đầu chửi bậy một tiếng, nhưng bên tai cô giờ đây chỉ còn tiếng tim mình đập thình thịch.

Cửa nhà kho mở ra, cô lập tức đâm sầm vào người đang đi vào...

“Lại Từ, bắt cô ta lại!”

“Sao thế, nhìn mặt mày đầy máu kia, không phải bị cô ta đánh đấy chứ.” Tên được gọi là Lại Từ một tay xách thùng xăng, tay kia túm cánh tay Quý Trường Ninh, “Đàn bà đúng là ti tiện, mấy thương nó nhưng nó không bao giờ chịu yên phận.”

“Bốp bốp” hai tiếng, cô bị tên có sẹo túm tóc bập tai, “Cho mày chạy!” Hắn mặc kệ một bên mắt bị máu làm mờ, hung ác kéo tóc cô đập đầu vào tường, “Có muốn chạy nữa không? Chạy nữa không hả?”

Quý Trường Ninh bị đập đầu đau đớn, khóe môi cô rỉ máu, hai má sưng tấy, tên có sẹo bẻ ngoặt tay cô, nhặt dây thừng dưới đất trói cô một lần nữa, thấy cô ngồi xuống đất, hắn lại giờ chân đập cô thêm mấy phát, hắn cảm hận nghiêng răng, nhặt miếng gạch ban nãy đập vào bắp chân cô. Hắn ra tay rất tàn nhẫn, Quý Trường Ninh đau đến chảy nước mắt, dần dần, cô không còn cảm thấy đau nữa, linh hồn như lìa khỏi xác, mờ mịt nhìn phía trước, cô thật quá ngu ngốc, suy nghĩ cả đêm mới ra một cách chạy trốn vụng về như vậy.

Cô không còn có khái niệm về thời gian, qua cửa thông gió trên mái nhà, trông thấy trời tối đen, cô mới biết một ngày nữa đã trôi qua. Sau một loạt tiếng động, cô ngửi thấy mùi xăng, bóng đèn trên đỉnh đầu lập lòe do điện yếu, cô nhìn chăm chăm hai chân mình, vết máu trên ống quần đã khô từ lâu, cô không biết vì sao mình còn có thể bình tĩnh thế này, rõ ràng là phải chết, phải khóc lóc, phải kêu gào lên mới đúng? Cô đột nhiên mỉm cười, khóe miệng nhói đau, hóa ra đây là cái giá lớn để cô thích một người? Nếu còn có kiếp sau, cô hoàn toàn không muốn gặp lại anh.

Cửa nhà kho bị đẩy ra, tên đàn ông đứng đó nói bằng giọng điệu bắt đắc dĩ: “Sang bên kia cũng đừng trách chúng tôi, muốn trách thì trách chồng cô không biết tự lượng sức mình.”

Ngon lửa lớn hùng hực bùng lên trong bóng tối, hai kẻ kia lái xe rời khỏi nơi hoang vu này, tránh một chiếc ô tô lao vút tới như tên bắn.

Xà ngang trên đỉnh nhà kho bị thiêu rụi, rơi xuống chắn ngang cửa lớn, có người cầm bình cứu hỏa trên xe nhưng chẳng thấm vào đâu.

Một thiếu niên để đầu con nhím nhuộm đỏ bỗng nhiên nhảy ra nói: “Nơi này tôi đã từng đến, còn có một cửa sau, tôi sẽ vào trong.”

“Văn Từ!”

Thiếu niên kia nở nụ cười: “Nếu tôi không ra được, bảo Diệp ca chọn cho tôi một chỗ phong thủy tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Văn Từ tên thật là Cốc Thiếu Văn, nhưng các anh em luôn thích gọi cậu là Văn Từ. Cậu là một thanh niên nhiệt huyết, có lẽ do hồi bé đọc quá nhiều tiểu thuyết kiếm hiệp, cho nên cậu cảm thấy việc đầu rơi máu chảy vì anh em là một chuyện rất vĩ đại, điều này cũng dẫn tới việc cậu chưa tốt nghiệp cấp ba đã xông ra ngoài xã hội. Văn Từ được bà nội nuôi lớn, lúc bà nội bị bệnh phải nằm viện, số tiền thuốc men phải chi trả quá lớn nên cậu đã đi ăn trộm linh kiện xe hơi đắt tiền, đúng lúc trộm xe của Diệp Tư Nguyên thì bị bắt quả tang, cậu vật kính chiếu hậu rồi chạy suốt hai con phố, Diệp Tư Nguyên cũng đuổi theo cả đoạn đường, cuối cùng chặn cậu trong ngõ hẻm: “Vừa ý kính chiếu hậu của tôi hả?”

“Vậy anh có thể cho tôi không?”

“Được thôi.”

“Thật sao?”

“Quán bar của tôi thiếu một bảo vệ, tôi thấy thân thủ cậu không tồi, cậu làm đủ năm năm tôi tặng chiếc xe đó cho cậu.”

“Không có lương sao? Tôi cần dùng tiền.”

“Để làm gì?”

“Bà nội tôi đang nằm viện.”

“Trước tiên tôi có thể cho cậu mượn.”

*

Lúc bác sĩ đang xử lý vết thương, cậu ta đau la lên oai oái: “Da tôi mềm bác sĩ không thể nhẹ nhàng một chút được ạ? Ngộ nhớ để lại sẹo thì làm thế nào?”

Bác sĩ hơn năm mươi tuổi đẩy gọng kính, liếc nhìn cậu ta, nói: “Cô gái được đưa vào đây cùng cậu không hề kêu lấy một tiếng, vết thương của cô ấy còn nặng hơn cậu nhiều.”

Hai mắt Văn Từ sáng rực, vội vàng hỏi: “Chị ấy tỉnh rồi à?”

“Tỉnh lại một lần, có lẽ do quá sợ hãi nên bây giờ lại ngủ mê man rồi.”

Lúc y tá gắn ống truyền đạm cho Quý Trường Ninh, cô mở mắt ra nhìn chằm chằm chai dịch, ánh mắt đờ đẫn, dường như sau khi xác định mình vẫn còn sống, cô lại nặng nề nhắm mắt.

Diệp Hồng Đào luôn trông chừng ở bệnh viện, ông ngồi một mình ngoài phòng bệnh, nước mắt tuôn đầy mặt, Văn Từ xử lý xong vết thương tập tễnh đi tới, cậu do dự vài giây rồi đưa tay vỗ vỗ vai ông, nói: “Bác đừng quá đau lòng, không phải chị dâu đã trở về an toàn rồi sao?”

Diệp Hồng Đào đặt tay lên mu bàn tay cậu, chỉ trong hai ngày ngắn ngủi mà ông đã trở nên già nua, tiều tụy: “Cậu bé, cảm ơn cậu, cậu là đại ân nhân của Diệp gia chúng tôi, người nhà họ Diệp sẽ luôn ghi nhớ ân tình của cậu.”

Văn Từ cười khan một tiếng, cảm thấy mắt tự nhiên: “Bác nói thế làm cháu áy náy quá, anh Diệp không ở đây, đó là việc anh em nên làm.”

Diệp Hồng Đào kéo cậu ngồi xuống cạnh mình, nghẹn ngào nói: “Tôi thà rằng người nằm trong đó là thằng con trai tôi chứ không phải con bé.”

Văn Từ vỗ nhẹ nhẹ lưng ông, an ủi: “Bác đừng suy nghĩ nhiều, anh Diệp giải quyết xong mọi chuyện, nhanh nhất tối mai có thể trở về.”

Nhắc tới Diệp Tư Nguyên, Diệp Hồng Đào lại nổi giận: “Nó còn về đây làm gì nữa, tốt nhất là chết luôn ngoài đó cho tôi!”

Lúc này, một y tá trẻ cầm tờ kết quả xét nghiệm đi tới: “Vị nào là người nhà của bệnh nhân?”

Diệp Hồng Đào được Văn Từ vội vàng đỡ dậy: “Là tôi là tôi.”

“Mời cụ đi theo tôi.”

Diệp Hồng Đào lo lắng nhìn thoáng qua cửa phòng bệnh, Văn Từ dường như nhận thấy nỗi lo của ông, bèn cười nói: “Bác cứ đi đi, cháu và các anh em ở đây trông coi, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

Từ văn phòng bác sĩ đi ra, trên gương mặt Diệp Hồng Đào là vẻ buồn vui lẫn lộn, ông đứng thờ người bên ngoài một lúc lâu mới đẩy cửa phòng bệnh đi vào, Quý Trường Ninh vẫn chưa tỉnh lại, ông đứng cạnh giường nhìn cô, khe khẽ thở dài, sau đó đưa tay chạm vào nơi trán cô quần đầy băng gạc: “Con gái, thiệt thòi cho con quá.”

Lúc y tá đến thay thuốc thì Quý Trường Ninh tỉnh lại, mũi cô vẫn còn cắm ống dưỡng khí, gương mặt sưng tấy đã dịu đi nhiều nhờ có thuốc.

Y tá thấy cô tỉnh, ngẩng đầu mỉm cười với cô: “Cô đã ngủ một giấc rất dài.”

Cô cất giọng khàn đặc, hỏi: “Bây giờ là mấy giờ rồi?”

“Tám giờ, nhưng là buổi tối, cô đã ngủ một ngày một đêm.” Y tá đợi cho thuốc bôi trên chân cô khô đi mới giúp cô kéo ống quần xuống, nhẹ nhàng đắp kín chân cho cô, “Gãy xương nhẹ, cố gắng đừng cử động.”

Quý Trường Ninh nhìn động tác thoăn thoắt của cô y tá, hỏi: “Ai đưa tôi đến bệnh viện?”

“Rất nhiều người, ô tô xếp thành hàng bên ngoài bệnh viện chúng tôi.”

Cô khó khăn quay đầu, nhìn chăm chăm trần nhà trắng xóa, không nói gì nữa.

Y tá vừa vén chăn trên người cô vừa dò hỏi: “Cô cảm thấy không thoải mái chỗ nào?”

Cô nhắm mắt lại, chỉ nói ngắn gọn một chữ: “Đau.”

“Trên người cô có rất nhiều vết thương, còn cậu thanh niên kia không nghiêm trọng bằng.” Y tá nói một mình, hoàn toàn không chú ý cô lại mở mắt, “Bây giờ y học phát triển, nếu sợ để lại sẹo thì có thể làm phẫu thuật ghép da.”

Khỏe miệng Quý Trường Ninh hơi run rẩy, thật lâu sau mới phát ra thanh âm: “Cậu thanh niên mà cô nói đang ở đâu?”

“Luôn trông chừng bên ngoài.”

Cô hạ mắt nhìn mảng vết thương lớn trên cánh tay, chậm rãi nhắm mắt lại: “Cô cảm thấy đáng sợ không?”

“Thấy nhiều rồi, không đáng sợ, thể này đã khá hơn nhiều so với hôm đầu tiên cô được đưa vào đây.”

Cô hiểu y tá đang an ủi mình, chờ khi cô ấy bôi thuốc xong, cô lên tiếng hỏi: “Người nhà của tôi có đến không?”

“Ba chồng cô đang nghỉ ngơi ở ngay phòng bên cạnh, có cần tôi đi gọi giúp không?”

“Không cần đâu.”

“Ngoài đau ra, cô có còn khó chịu ở đâu không? lát nữa tôi sẽ đo huyết áp, vừa rồi nhiệt độ hơi cao, bác sĩ dặn cô phải nghỉ ngơi cho tốt, đừng suy nghĩ lung tung rồi tự gây áp lực cho mình.”

Lúc y tá đi ra ngoài, cô nhờ cô ấy gọi cậu thanh niên nọ, nhìn người đang ngại ngùng đứng bên cạnh giường, cô gắng gượng mỉm cười: “Cảm ơn cậu.”

Văn Từ cười ngây ngô, dùng cánh tay không bị thương sờ sờ gáy: “Chị dâu, chị hãy dưỡng bệnh thật tốt, tất cả đã có em.”

Chất lỏng nóng hổi trào ra theo khóe mắt, lúc này đây, người đứng bên cạnh giường nói với cô những lời đó không phải là chồng cô, mà là một người cô chưa bao giờ gặp.

“Có phải em đã nói sai gì không?” Văn Từ luống cuống nhìn cô, “Hay là vết thương của chị lại đau? Em đi gọi bác sĩ cho chị.” Cậu ta hoảng quá nên quên mất đầu giường có chuông, nói xong liền vội vã chạy ra ngoài.

Văn Từ gào toáng lên ầm ĩ, đánh thức Diệp Hồng Đào ở phòng bệnh bên cạnh.

Diệp Hồng Đào ngủ cũng không yên ổn, gần như vừa nghe thấy tiếng là tỉnh lại ngay, lúc đứng ngoài cửa trông thấy bóng dáng bác sĩ ở đằng xa, tim ông như muốn bật ra khỏi lồng ngực.

“Bác dậy rồi à?”

“Có phải Trường Ninh xảy ra chuyện gì không?”

Văn Từ thấy hai vai ông run rẩy, vội vàng đỡ ông để trấn an: “Không sao không sao, người đã tỉnh rồi, có thể xảy ra chuyện gì chứ?”

“Trường Ninh tỉnh rồi?” Diệp Hồng Đào nhỏ giọng thì thầm, sau đó lại thở dài một tiếng, “Cuối cùng cũng tỉnh, tôi đi xem con bé.”

Họ đi vào thì đúng lúc bác sĩ bước ra, Diệp Hồng Đào nín chặt áo bác sĩ, hỏi: “Con dâu tôi thế nào rồi?”

“Tình hình trước mắt coi như ổn định.”

Diệp Hồng Đào vào trong, Quý Trường Ninh đang nhắm mắt, ông cũng không chắc liệu cô có đang ngủ, Văn Từ kê cho ông một chiếc ghế rồi đi ra ngoài, ông ngồi bên giường, run run cầm khăn bông ẩm lau nhẹ khóe môi cô, tự nhủ: “Không biết con có đói bụng không, bây giờ thân thể không như trước kia, ta bảo di Trương nấu ít canh mang tới đây nhé?” Ông chờ một lát, không nghe thấy cô trả lời, nhìn gương mặt cô thanh thản trong giấc ngủ, ông bỗng nghẹn ngào, “Trường Ninh, nhà họ Diệp có lỗi với con, xin lỗi vì đã để con phải chịu khổ thế này...”

Mười hai giờ đêm Diệp Tư Nguyên mới chạy tới bệnh viện, hai mắt anh đỏ vằn tia máu, dường như không được nghỉ ngơi suốt một thời gian dài, ngoài thang máy ở tầng một có người đang chờ, anh tiến vào trong, nhìn con số điện tử dần dần thay đổi, trái tim cũng nhảy lên từng hồi.

Diệp Hồng Đào vẫn luôn chờ anh, anh vừa bước ra khỏi thang máy đã bị ấn một cái tát trời giáng, Diệp Hồng Đào còn muốn tiếp tục đánh nhưng bị những người khác kéo lại, anh không để ý tiếng mắng chửi của ông cùng với bên má đau rát, đẩy tất cả mọi người rồi chạy thẳng đến phòng bệnh, nhưng khi đứng trước cửa phòng, anh lại không có dũng khí mở cửa.

Một lúc lâu sau, anh cầm tay nắm cửa từ từ xoay, vào khoảnh khắc nhìn thấy người đang nằm trên giường, trái tim anh như bị bóp nghẹt, đau đớn vô ngần.

Quý Trường Ninh đã tỉnh.

Diệp Tư Nguyên nhẹ nhàng đóng cửa lại, hơi nhếch môi để trông mình không quá căng thẳng, anh đi đến bên giường, cúi người dịu dàng gọi tên cô: “Trường Ninh, anh đã về.”

Cô chuyển tầm mắt từ trần nhà tới khuôn mặt anh, nhưng không nói một câu, sự im lặng kéo dài giữa hai người, anh chưa bao giờ nghĩ đến bầu không khí xa lạ này, trên đường đến bệnh viện, anh vẫn tưởng tượng cảnh hai người gặp mặt, mà bây giờ, cảnh tượng anh không mong muốn nhất đã xảy ra. Anh chậm chậm đứng thẳng dậy, nụ cười dần tan biến, nhưng rất nhanh, anh lại mỉm cười cúi xuống, nhẹ nhàng áp hai tay lên mặt cô: “Chưa tỉnh ngủ hay là không quen anh?”

Quý Trường Ninh cảm thấy trong hơn hai mươi năm sống trên đời, chưa bao giờ cô tỉnh táo như lúc này, sau khi thoát chết trong gang tấc, cô hiểu sự sống là một điều kỳ diệu, cô muốn cười đi đến trước mặt Quý Triều Dương, gọi ông một tiếng “Ba”, cô còn muốn gọi điện thoại cho Khổng Hà Ngọc nói rằng cô rất nhớ bà, nhân tiện hỏi xem Quý Trường An đã có bạn gái hay chưa, nếu chưa thì cô sẽ giới thiệu cho anh một người. Còn về phần Diệp Tư Nguyên, cô không biết mình muốn nói gì với anh, không có thiên ngôn vạn ngữ, không có niềm vui sướng sau cơn hoạn nạn, tất cả trong mắt cô giờ chẳng còn ý nghĩa.

“Em hỏi hận rồi.”

Nghe thấy cô mở miệng nói, anh kích động ngồi xuống bên giường, “Hỏi hận gì cơ...” Đột nhiên anh ngừng bật, nụ cười đông cứng trên môi, anh cup mắt tránh ánh mắt cô, tựa như chưa hề nghe thấy, giúp cô kéo chân, “Ngủ một giấc đi.”

Cô quay đầu đi không nhìn anh.

Diệp Tư Nguyên ngồi bên giường trông cô, đầu óc anh vô cùng thanh tỉnh nhưng mí mắt lại nặng trĩu không thể mở nổi, trong cơn mê man, Diệp Hồng Đào cho người gọi anh ra ngoài, lúc quay trở lại, gương mặt anh ướt sũng, tóc vẫn còn rò nước, nhưng trông anh lại có vẻ rất vui.

“Trường Ninh, em có đói bụng không? Bác sĩ nói đã mấy ngày rồi em chưa ăn gì, anh đi mua cháo cho em nhé?” Anh dịu dàng nhìn cô, cẩn thận vuốt ve gương mặt cô, “Gầy đến mức này.” Anh cúi đầu, đau lòng hôn khẽ lên trán cô, “Anh đi mua cháo.”

“Tư Nguyên.” Anh vừa quay người định đi thì cô chợt cất tiếng gọi.

Diệp Tư Nguyên mỉm cười, kiên nhẫn chờ cô nói tiếp, nhưng cô chỉ nhìn anh, theo thói quen anh định đưa tay xoa đầu cô, lúc chạm phải băng gạc, anh lại thu tay buông thõng bên người: “Có muốn ăn gì không? Cứ nói với anh, anh sẽ mua về cho em.”

“Chúng ta ly hôn đi.”

Anh hoảng hốt trong giây lát, sau đó nhẹ nhàng đặt tay lên bụng cô, cười ảm áp: “Em nói linh tinh gì vậy, chúng ta có con rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Diệp Tư Nguyên nghĩ rằng Quý Trường Ninh chỉ đang cáu kỉnh, về việc cô nói ly hôn, anh không hề để vào tai, cho dù có nghe cũng không cho là thật, con cũng có rồi còn gầy và làm gì nữa? Hơn nữa anh cảm thấy phụ nữ là sinh vật khẩu thị tâm phi, mặc dù một giây trước cô vừa nói ly hôn, chờ cô nghĩ thông suốt rồi sẽ không còn nhắc đến chuyện đó nữa. Anh và cô sẽ quên đi những chuyện không vui này, cùng nhau chào đón đứa con của họ, dù là con trai hay con gái anh cũng đều rất yêu.

Anh bảo người khác đi mua cháo, còn mình thì ở lại trông chừng cô một khắc cũng không rời, thấy cô vẫn bình tĩnh nhưng khuôn mặt thì tái nhợt, anh hơi bất an, nhưng nghĩ đến chuyện trong bụng cô đang mang thai đứa con của họ, anh lại cảm thấy vẫn còn hi vọng.

Quý Trường Ninh dờ dẩn nhìn trần nhà rất lâu, nơi đáy mắt tịch mịch dần dần toát lên một thứ cảm xúc không biết tên, dưới chân, cô siết chặt ga trải giường, đứa con của họ cứ thế này mà đến ư, giờ cô nên khóc hay nên cười?

Lúc mang cháo đến, trợ lý còn nói thêm với anh: “Thẩm Hạo Nam đã giao đồ ra rồi, Lý Duy đồng ý hợp tác, điều kiện là vào nhiệm kỳ mới sang năm, Diệp thị đẩy anh ta lên một chút.”

Diệp Tư Nguyên nhận bát cháo đóng hộp, ngón tay đặt phía trên hơi nóng, anh quay đầu nhìn cửa phòng khép hờ, nói khẽ: “Chỉ cần anh ta đồng ý hợp tác, bất cứ điều kiện gì cũng đáp ứng.”

“Vâng.” Trợ lý gạt đầu, ngập ngừng giây lát rồi nói tiếp, “Bên Hồng Kông...”

“Đề Liên Minh đi xử lý.” Đáy mắt anh lóe lên sự tàn nhẫn nhưng tập tức tan biến, anh cup mắt nhìn bát cháo trên tay, tiếng nói rất nhỏ, “Văn Từ đâu?”

“Vừa đi.”

“Ngày mai cậu giúp tôi đi thăm cậu ta, bảo cậu ta nghỉ ngơi cho tốt, có thời gian tôi sẽ đích thân đến cảm ơn cậu ta.”

“Vâng.”

Diệp Tư Nguyên trở về phòng bệnh đóng cửa thật khẽ, anh bụng cháo đứng ngẩn ngơ ở cửa một lúc lâu, điều chỉnh tâm trạng xong mới chậm rãi đi vào, dường như sự đánh thức cô, anh nhẹ nhàng đặt cháo lên tủ đầu giường, cúi người ghé sát tai cô, nói: “Anh mua cháo về cho em rồi, em có muốn dậy ăn một chút không?”

Nghe thấy giọng nói khê khàng của anh, cô mở mắt, lẳng lặng nhìn đôi mắt anh đỏ vằn tơ máu và cái cằm đã mọc râu xanh, bỗng nhiên cảm thấy bản thân không hề đau lòng, trước kia cô yêu người đàn ông này bao nhiêu, khi ấy anh đối với cô còn không dịu dàng bằng một phần mười lúc này, nhưng cô đã rất vui, chỉ muốn nói cho cả thế giới rằng chồng cô là một người đàn ông tốt biết yêu thương vợ.

Còn giờ đây, ngay cả cảm giác tim đập nhanh cô cũng không có.

Diệp Tư Nguyên bụng cháo tới, mở nắp rồi nhẹ nhàng thổi, anh xúc một thìa cháo, nhìn cô đầy chờ mong: “Em thích nhất cháo thịt gà, thơm lắm đúng không?” Không đợi cô trả lời, anh đã giúp cô điều chỉnh đầu giường nâng lên một chút, đặt thìa cháo bên môi thử nhiệt độ, cảm thấy không nóng anh mới cẩn thận đưa thìa tới miệng cô, đồ dành cô há miệng, thấy cô quay đầu đi anh lại vòng sang bên kia, nụ cười vẫn luôn đọng trên môi, “Trường Ninh, há miệng ăn một miếng.”

Cô há miệng, nhưng là để nói ra một câu khiến nụ cười giả tạo trên mặt anh không thể duy trì nổi nữa: “Chúng ta ly hôn đi.”

Anh bất mãn thu tay về, khuấy nhẹ cháo trong bát, bình tĩnh nhìn cô, hỏi: “Tại sao phải ly hôn? Không phải chúng ta đang sống rất tốt à? Con chúng ta đang ở ngay trong bụng em, chắc hẳn em cảm giác được sự hiện hữu của nó, anh sẽ cùng em chờ con sinh ra. Nếu em lo lắng xảy ra chuyện giống như hôm trước thì anh có thể cam đoan với em, sau này sẽ không còn, anh sẽ bảo vệ em và con thật tốt.”

Cô quật cường cắn môi để bản thân không khóc, ngực nặng trĩu như bị đá đè sắp không thở nổi, vào lúc cô cần anh nhất, anh không xuất hiện, cô đợi từ sáng sớm cho đến tối mịt, cuối cùng cận kề cái chết, khi tỉnh lại trong bệnh viện, người đầu tiên cô nhìn thấy cũng không phải anh, một chút kỳ vọng nhỏ nhoi đã tắt hẳn, cô cảm giác trái tim đã chết đi trong yên lặng, cô từng giao phó tất cả cho một người đàn ông như vậy, giờ đây khi mình đầy thương tích, cô nhu nhược chỉ muốn trốn tránh.

“Diệp Tư Nguyên, em phát hiện hình như em không còn yêu anh nữa, nếu đã không yêu, còn cần phải sống với nhau nữa làm gì?”

Cháo bị đổ xuống đất, tỏa hương khắp gian phòng.

Anh cúi người giữ chặt hai vai cô, nôn nóng nói ra sự bất lực của bản thân giống như một đứa trẻ bị thương: “Vì sao lại không yêu? Quý Trường Ninh, tình yêu của em không thể chịu được một chút thử thách này ư? Em không biết lúc nghe tin em mất tích, anh đã lo lắng đến mức nào, nhưng Lục Hoài Nhân sắp xếp người bên Hồng Kông gây khó dễ để anh không rời khỏi đó được, anh đã nhờ Hạo Nam đi tìm em, anh không bỏ mặc em, thật sự, hai ngày hai đêm anh không hề chợp mắt, chỉ mong nhanh chóng trở về để tìm em...”

“Người chồng trong lý tưởng của em sẽ không đánh nhau, không ầu ẩu, càng không dây dưa với xã hội đen, anh ấy không nhất định phải kiếm được rất nhiều rất nhiều tiền, nhưng nhất định phải làm cho em có cảm giác của một gia đình, cho em và con có cảm giác an toàn. Sự thật đi ngược với lý tưởng, trước đây em đã bị tình yêu làm mờ mắt, em không nhìn rõ tất cả mọi thứ sau lưng anh mà chỉ thấy được khuôn mặt anh tươi cười với em.”

“Anh không ly hôn, cho dù không yêu cũng không ly hôn, chúng ta có con rồi.”

“Con có thể không cần, chúng ta không xứng làm ba mẹ của nó.” Cánh tay cô bị anh bóp đau đớn, cô nhủ mảy may chịu đựng, sức lực gần như bị rút cạn, bụng dưới chọt quặn đau khiến cô cuộn mình, lòng lạnh toát.

“Trường Ninh, em sao vậy?” Diệp Tư Nguyên vừa gọi vừa ấn nút cấp cứu ở đầu giường, anh cúi người chạm vào gương mặt tái nhợt của cô, bối rối không biết làm sao cho phải, “Nói cho anh biết đau ở đâu, đau bụng sao?” Anh run run đặt tay lên bụng cô, lo lắng điên cuồng.

Anh chờ bên ngoài rất lâu, một môi ngồi sụp cạnh vách tường, loại đàn ông nào mới làm đau người phụ nữ của mình hết lần này đến lần khác? Bác sĩ nói có dấu hiệu sảy thai, trông anh nhếch nhác thảm hại như vừa bị ai đánh cho một cú thật mạnh. Nếu Quý Trường Ninh quyết tâm ly hôn, anh nghĩ đến chuyện dùng đứa con để trói buộc cô, một chút kỳ vọng còn lại trong lòng anh dồn cả vào đứa con coi như đến rất kịp thời này, phụ nữ thích dùng đứa con trong bụng để níu kéo đàn ông, còn anh lại dùng con để giữ lại người phụ nữ của mình, ngấm lại thấy thật buồn cười.

Anh trầm mặc rất lâu mới hỏi: “Có thể giữ được không?”

“Nếu cảm xúc của bệnh nhân ổn định, không bị kích thích thì vẫn có thể giữ được.”

Diệp Tư Nguyên vào toilet thần thờ hồi lâu mới đi ra, anh đứng bên giường, lưu luyến nhìn người phụ nữ đang nằm đó, chậm rãi đưa tay chạm vào mặt cô, từ từ đi chuyển đến khóe mắt, rất lâu sau, anh thu tay lại: “Em hãy dưỡng bệnh cho tốt rồi sinh con ra, anh đồng ý ly hôn.”

Tất cả như thế đã kết thúc, nhưng anh làm như vậy không phải để hoàn toàn buông tay, buông tay một thời gian ngắn cho cô có không gian của riêng

mình.

Tình trạng Quý Trường Ninh dần dần ổn định, cô làm mọi điều bác sĩ căn dặn, đứa con gần như trở thành nơi gửi gắm duy nhất của cô.

Diệp Tư Nguyên từ ngoài đi vào, đứng bên giường một lát mới ôm mặt cô xem xét: “Hôm nay khí sắc không tệ.”

Cô quay đầu tránh ánh mắt ẩn chứa ý chờ mong của anh, anh làm như không thấy, lùi lại đi tới ghế sô-pha ngồi xuống, nghiêm túc giờ tạp chí dành cho phụ nữ có thai ra xem.

Quý Trường Ninh nằm viện một thời gian khá dài, phong tỏa mọi tin tức với bên ngoài, ngay cả Quý Triều Dương cũng không biết cô xảy ra chuyện. Cho đến khi ra viện, cô và Diệp Tư Nguyên nói chuyện lác đác được vài câu, mỗi lần anh đẩy nhiệt tình đi tới, cô đều đáp lại anh bằng một bóng lưng vô tình.

Trên đường từ bệnh viện về nhà, anh ôm cô ngồi ở ghế sau, một tay đỡ vai, một tay nắm tay cô cùng đặt lên phần bụng đã nhô cao một chút, cô giả vờ muốn rút tay về, cúi đầu tránh ánh mắt sáng quắc của anh, hỏi ra vấn đề cô đã do dự rất lâu: “Sau này con có thể theo em không?”

Diệp Tư Nguyên nhìn chằm chằm sườn mặt cô hồi lâu: “Đương nhiên là theo em.”

Khi cô nhìn anh với vẻ không dám tin, anh cười cười, “Đi theo em mới an toàn, không phải sao.”

Cô nhìn anh cảm kích, sau đó cup mắt nhìn xuống bụng, nói ra sự nhượng bộ của mình: “Em sẽ để nó theo họ cha.”

Anh mỉm cười, đáy mắt ngập tràn yêu thương: “Em vui là tốt rồi.”

Ngày sinh dự tính là vào tháng Tám.

Diệp Tư Nguyên mời cho cô một chuyên gia dinh dưỡng phụ trách ăn uống, ngoài những lần đi khám thai thì cô rất ít khi ra ngoài, hằng ngày ăn cơm xong, cô sẽ đi vài vòng quanh phòng khách, đồ dùng cho phụ nữ có thai đều là anh mua, quần áo treo trong tủ của cô nhìn qua toàn là quần dài áo dài.

Từ khi ở trong bệnh viện, Quý Trường Ninh thường hay gặp ác mộng, tỉnh dậy rồi không ngủ lại được nữa. Diệp Tư Nguyên mời cho cô một bác sĩ tâm lý, sau thời gian dài trị liệu, cô vẫn gặp ác mộng, nhưng tần suất không nhiều như trước.

Họ đều đang tạo dựng nên khung cảnh yên bình giả tạo, anh đang đi nước cờ dịu dàng của mình, còn cô đang chờ đến ngày sinh.

Hôm đó cô cảm thấy thấp thỏm bất an, cảm giác như đứa con sắp sửa muốn ra ngoài.

Diệp Tư Nguyên có việc phải đến công ty, anh vuốt cái bụng tròn xoe của cô rồi nói buổi trưa sẽ về ăn cơm cùng cô. Cô ngồi trên sô-pha xem tivi một lúc, người giúp việc bưng một cốc sữa bò tới, uống xong, cô vào thư phòng soạn thảo một bản thỏa thuận ly hôn, ngoài con ra cô không cần gì cả.

Đúng mười một giờ Diệp Tư Nguyên trở về, hai người ngồi đối diện trên bàn ăn, ăn xong, cô lấy bản thỏa thuận kẹp trong quyển tạp chí đưa cho anh, cô có rất nhiều tờ nội dung giống như thế này, cho dù anh xé cô cũng không sợ.

Anh nhìn cô một cách khó hiểu, hỏi: “Đây là cái gì?”

“Đơn thỏa thuận.”

Cánh tay anh đang vươn ra bồng khựng lại, anh lảng lạng nhìn cô vài giây, sau đó thu tay về, cầm đĩa tiếp tục ăn cơm.

Sau khi ăn xong, Quý Trường Ninh vịn ghế sô-pha đi hai vòng, Diệp Tư Nguyên luôn vô tình hoặc cố ý tránh cô, lúc cô vào phòng bếp uống nước không cẩn thận làm đổ, anh tới đỡ cô ra ghế sô-pha ngồi, sau đó vào bếp rót cho cô một cốc nước khác.

Anh đặt cốc xuống rồi định quay đi, cô liền gọi anh, hỏi: “Bao giờ anh ký tên?”

Khóe miệng anh mấp máy, nhún vai không nói câu nào rồi bỏ đi.

Quý Triều Dương gọi điện đến sốt sắng hỏi thăm: “Trường Ninh, hôm nay cảm thấy thế nào?”

“Rất tốt ạ.”

“Tư Nguyên có nhà không?”

“Có.”

“Vậy ba yên tâm rồi, có chuyện gì thì gọi điện cho ba nhé.”

“Vâng.”

Cúp điện thoại, cô nhìn về hướng thư phòng, chống eo đứng dậy, chầm chậm đi về phía đó, tay còn chưa chạm vào tay nắm thì cửa đã mở ra từ bên

trong, cô rút tay lại, ngẩng đầu nhìn anh, lại hỏi một lần nữa: “Bao giờ anh ký tên?”

“Anh đi ra ngoài một lúc.”

Diệp Tư Nguyên ra ngoài hút thuốc rồi quay vào, lúc anh về, Quý Trường Ninh đã lên giường nằm, cô mở to mắt nhìn rèm cửa đang đưa. Anh đi tới kéo chăn đắp lên bụng cô, sau đó vòng qua cây đàn piano ngồi xuống, những ngón tay nhịp nhàng đánh lên bản “Dạ Khúc”.

Quý Trường Ninh lắng lắng nghe, bản nhạc kết thúc, cô lên tiếng hỏi: “Có phải anh không muốn ly hôn không?”

Diệp Tư Nguyên hơi bực bội dè dặt phím đàn, sau đó đóng nắp đàn rồi đi đến chỗ cô: “Nếu anh không muốn thì em có thôi ly hôn không?”

“Không.”

Anh cười khê: “Vậy em còn hỏi làm gì.”

“Em chỉ cần con, tất cả những thứ khác đều không cần.” Cô bình tĩnh nói, khóe mắt rung rung, “Tuy con đi theo em sẽ không có cuộc sống giàu sang, nhưng em sẽ cho con môi trường phát triển và giáo dục tốt nhất, em sẽ để nó lớn lên trong yên bình.”

Diệp Tư Nguyên nhếch môi cười châm biếm, quay người đi ra ngoài.

Sáu giờ, Quý Trường Ninh bắt đầu đau bụng, cô nằm cuộn người trên giường, mồ hôi lạnh túa ra, người giúp việc mang sữa bò đến phát hiện có vấn đề bèn vội vã hô to: “Tiên sinh, phu nhân sắp sinh rồi, mau đưa đến bệnh viện.”

Diệp Tư Nguyên gấp gáp chạy đến, khom người quỳ một gối trên giường định bế cô lên, nhưng hai tay cô lại túm chặt ga giường, không hề muốn phối hợp. Anh sốt ruột đến đỏ cả mặt, gân xanh trên cánh tay nổi cả lên: “Em làm cái gì vậy?”

“Ký tên.”

“Quý Trường Ninh!” Anh gầm lên với cô, vì sao cô vẫn nghĩ đến chuyện ly hôn, trái tim cô làm bằng đá ư?

Cô cắn chặt răng giằng co với anh, không hề định buông tay, anh cố gắng tách tay cô ra nhưng không được. Trên mặt không rõ là mồ hôi hay nước mắt, cô quật cường ngẩng nhìn anh, trong mắt in đậm ý khấn cầu.

Cuối cùng, anh bất lực nói: “Anh ký.”

Cô dựa vào đầu mà ngang ngược với anh? Chẳng phải vì anh quan tâm cô nên cô mới có thể uy hiếp anh ư? Hai người như đang ở trong một trận kéo co, biết rõ cô vì con sẽ không mạo hiểm đến bước cuối cùng, nhưng anh vẫn nhượng bộ, từ từ nói lỏng sợi dây để cô trở thành bên thắng cuộc. Đứa con là phương tiện anh muốn dùng để trói buộc cô, thực sự lại trở thành phương tiện để cô thoát khỏi tay anh. Đôi khi anh lại nghĩ: nếu anh kiên quyết cứng rắn hơn một chút, không biết chừng người thỏa hiệp sẽ chính là cô.

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Hơn mười giờ tối, Quý Trường Ninh sinh hạ một bé trai, Diệp Hồng Đào xúc động rung rung, khi y tá bế đứa trẻ ra cho ông xem, hai cánh tay ông run rẩy giơ lên giữa không trung rồi lại hạ xuống: “Tay tôi thô ráp, làm đau nó thì không được.” Nói xong, ông nhìn sang Quý Triều Dương đang đứng bên cạnh, cười không khép miệng lại được: “Cháu đích tôn của tôi, ha ha.”

Sau bữa cơm tối, Quý Triều Dương gọi điện cho Quý Trường Ninh nên mới được người giúp việc thông báo cho biết là cô sắp sinh, nhìn thấy cháu ngoại, ông cũng vui mừng chẳng kém Diệp Hồng Đào: “Xem cái mũi và đôi mắt bé tí hìn này, đúng là giống y như ba nó.”

Lúc được đẩy ra ngoài, Quý Trường Ninh đã ngủ mê man, Diệp Tư Nguyên đi theo sau, sắc mặt anh tái nhợt, trông không có vẻ vui sướng của người làm cha, anh lê bước chân mờ mông đi về phía Quý Triều Dương, nói: “Ba, để con cho người đưa ba về, con ở đây trông là được rồi.”

Chờ Quý Triều Dương đi khỏi, Diệp Hồng Đào đột nhiên đi tới huých một cú vào ngực anh, nét mặt không giấu được sự hân hoan: “Thằng nhóc này, cuối cùng cũng cho tôi được bế cháu.”

Diệp Tư Nguyên xoa xoa chỗ bị ông huých đau, mặt không cảm xúc: “Vậy ba tranh thủ thời gian mà bế đi.”

“Vội gì chứ, chờ nó lớn thêm một tí ngày nào tôi cũng bế.”

Sau này, Diệp Hồng Đào không thể bế cháu mỗi ngày như ông nói, khi Quý Trường Ninh mang con về nhà mẹ đẻ, ông rất hối hận ban đầu ở bệnh viện

sao không bế một lần? Mặc dù ông là người thô kệch nhưng cũng biết cách nâng niu trẻ sơ sinh, lúc Diệp Tư Nguyên mới từ bụng mẹ chui ra chẳng phải ông là người ẵm anh hay sao?

Ngày Quý Trường Ninh xuất viện, Diệp Tư Nguyên chạy tới nơi thì cô đang bế con đứng ở cổng bệnh viện, anh sắp cửa xe, vội vàng đi đến chỗ cô: “Có chút việc bị kéo dài, anh đến rồi.” Nói xong, anh vươn tay ra muốn bế con.

Cô nhìn chăm chăm vào vết máu trên áo sơ mi của anh, lùi lại như thể tránh ôn dịch, cô ngẩng đầu, ánh mắt trong nhưng vô cùng lạnh lẽo: “Anh thích cuộc sống chém chém giết giết đến thế sao?” Thấy anh trầm mặc mím môi, cô lại nói, “Sau này xin anh hãy cách xa con tôi ra một chút.”

Diệp Tư Nguyên cảm thấy nhất định là kiếp trước anh đã thiếu nợ cô, cho nên bây giờ mới bị cô tra tấn, anh mong muốn cô gặp chuyện không hay ư? Vì sao anh lại là tội nhân? Đúng, trách nhiệm đó là của anh, nhưng anh đang bù đắp cho cô, hằng ngày anh dỗ dành cô bằng những lời lẽ dịu dàng mềm mỏng, chỉ thiếu nước đập đầu vào cô nữa mà thôi, cô mang thai bao lâu, anh săn sóc bấy lâu, nhưng cô thì sao, vẫn tránh né anh như thể tránh rắn rết, vì sao cô vẫn không hiểu được? Hồi đó anh nhìn trộm cái gì ở người phụ nữ này cơ chứ? Áp lực bị dồn nén quá lâu, giờ đây tất cả bất mãn và phần nợ đều bộc phát khi bắt gặp nét mặt chán ghét của cô, anh trở nên nóng nảy: “Nó là con em, chẳng lẽ không phải con anh? Cho dù anh với em ly hôn thì nó vẫn phải gọi anh là ba!”

Cô cúi đầu nhìn đứa trẻ ngủ say trong lòng mình, mặc cho anh đứng đó gằm rống.

Quý Triều Dương xách đồ dùng và quần áo trẻ sơ sinh đi tới, lẳng lặng đứng một bên, sáng nay khi biết chuyện hai người muốn ly hôn, ông không có phản ứng gì cả.

Diệp Tư Nguyên cúi đầu liếc thấy vết máu đỏ thẫm trên vạt áo mình, hơi sững sờ, anh không nói gì mà lặng lẽ xoay người, phía sau rất yên tĩnh, anh giống như một người điên bỗng nhiên bột phát, khi tỉnh táo lại chỉ cảm thấy thật buồn cười, đưa tay che đi ánh mắt mình, trái tim anh như rơi xuống vực thẳm.

Thời tiết tháng Tám hanh khô nóng nực, không có lấy một cơn gió. Mồ hôi từ trán anh chảy xuống, anh giơ tay lau đi, hai mắt đỏ hoe, anh đi đến bên cạnh cô nhưng ánh mắt rơi trên khuôn mặt của đứa bé, cất giọng khàn khàn: “Đi thôi.”

Cô cúi đầu chạm cằm mình vào trán đứa trẻ, khẽ nói: “Tôi sẽ về cùng ba.”

Anh há hốc mồm, một lúc lâu sau mới nói: “Vậy anh đưa em về.”

“Không cần,” cô ngập ngừng, “Chúng ta hãy giải quyết thủ tục ly hôn đi.”

...

Quý Trường Ninh theo Quý Triều Dương về nhà, anh ngồi xổm trước cửa cục dân chính giống như một thằng ngốc, nhìn chiếc ô tô chạy ngày càng xa, rất lâu sau, anh vừa cười vừa đứng dậy, oán hận nói: “Quý Trường Ninh, anh là loại người không thể lấy được vợ sao? Phụ nữ trên thế giới này nhiều lắm, anh không cần em đâu!”

Vào ngày Quý Trường Ninh ra viện, Lục Hoài Nhân bị bắt giữ vì tội danh kinh tế.

Lên xe rồi, Diệp Tư Nguyên mới phát hiện mình đã quên thông báo tin này cho cô, anh lái xe về biệt thự nhà họ Diệp, Diệp Hồng Đào vừa uống rượu vừa đọc báo, cười vô cùng hả hê.

Anh cầm ly rượu ngồi xuống đối diện ông, tự rót đầy ly cho mình.

Diệp Hồng Đào vuốt râu nhìn anh, trêu ghẹo: “Không ở nhà với vợ, tới đây tìm tôi làm gì?”

“Cô ấy đi về cùng ba.”

Diệp Hồng Đào gấp tờ báo lại, nói: “Con bé vẫn chưa hết ở cữ, Quý Triều Dương có chăm sóc được không?”

“Con bảo chị Nguyệt đi cùng sang bên đó.”

Diệp Hồng Đào cười hài lòng: “Thế thì được, ngày mai tôi sẽ đi thăm con bé, nhân thế bế cháu nội ngoan của tôi một chút.”

“Ba, con với Trường Ninh ly hôn rồi.”

“Cách” một tiếng, chiếc ly trên tay Diệp Hồng Đào rơi xuống, ông sững sờ rất lâu mới hạ tay xuống được, sắc mặt nghiêm trọng, hỏi: “Có phải anh thừa lúc con bé mang thai mà xằng bậy ở bên ngoài không?”

“Không phải.”

Diệp Hồng Đào vỗ mạnh một cái, rượu trong ly bắn tung tóe ra ngoài: “Vậy thì vì sao, đang yên đang lành sao lại ly hôn?”

“Có lẽ cô ấy không có cách nào tiếp nhận một người như con.” Ngừng một lát, anh nói tiếp, “Dù sao cũng chẳng phải con không thể không có cô ấy.”

“Đốn mặt!” Ông cầm ly rượu đổ nghiêng trên bàn đập về phía anh, mạnh đến nỗi làm rách cả da trên trán anh.

Diệp Hồng Đào vừa đánh vừa chửi, cuối cùng ông phát cáu đến nỗi lên cơn đau tim phải vào viện. Diệp Tư Nguyên cảm thấy anh mới là người oan uổng nhất, tại sao ai cũng đều cho đó là lỗi của anh? Nghĩ đến tên bác sĩ tâm lý ban đầu cảm rất nhiều tiền của anh rồi khoác lác nói rằng nhất định sẽ giúp vợ anh vượt qua khỏi chứng ngại này, anh chạy tới hung hãn đánh cho ông ta một trận, đồ lang băm!

Lục Hoài Nhân vào tù ba năm thì phát bệnh tim rồi chết.

Diệp Hồng Đào phái người đưa hoa bách hợp tới, vốn là ông muốn tặng loài hoa nào vui vẻ một chút, nhưng cửa hàng hoa chỉ còn nhiều nhất là hoa bách hợp, nhân viên bán hàng nói hoa bách hợp biểu trưng cho việc đạt được ước nguyện, ông nghĩ thấy cũng đúng, nhiều năm qua chẳng phải ông luôn mong muốn Lục Hoài Nhân chết sớm một chút sao? Nếu không phải vì ông ta thì đâu có chuyện ông mất đi cả con dâu và cháu trai trong chớp mắt?

Sau khi ly hôn, Diệp Tư Nguyên dường như biến thành một con người khác, vượt qua tâm trạng ngột ngạt trong thời gian Quý Trường Ninh mang thai, dưới sự lãnh đạo của anh, Diệp thị ngày một lớn mạnh, anh không chỉ một lần có tên trong bảng xếp hạng mười doanh nghiệp gia tộc thành công nhất, sau này còn trở thành nhà từ thiện nổi tiếng của thành phố C, trên tivi và báo chí, anh dường như đã gắn liền với cụm từ “người tốt”. Anh không quan tâm nhiều lắm đến Quý Trường Ninh, chỉ biết sau khi từ chức ở Quảng Đại, cô tìm việc ở một công ty nhỏ.

Thình thoảng anh cũng tình cờ gặp cô, trước kia anh nhiệt tình bám lấy cô, giờ nghĩ lại thấy thật đáng khinh, anh cho rằng mình không cần phải đập lên danh dự để mà nịnh nọt cô, cô bằng lòng nuôi con giúp anh thì anh cũng thành thoi nhẹ nhõm.

...

Đám con gái trong câu lạc bộ tư nhân rất nhiệt tình, luôn miệng gọi anh là “Diệp thiếu gia”, bám lấy anh ôm ấp treu đùa. Anh thờ ơ nhìn lướt qua, bỏ lại họ ở đó rồi ra khỏi phòng, một mình tựa vào vách tường bên ngoài toilet hút thuốc.

“Anh đẹp trai, trông có vẻ cô đơn vậy, có cần em giúp không?” Cô ta ép bộ ngực lớn của mình lên cánh tay anh, “Bảo đảm phục vụ anh vô cùng thoải mái.”

Anh nheo mắt nhìn đèn trần thủy tinh, bỗng nhiên nhớ ra bản thân đã lâu lắm rồi không chạm vào phụ nữ. Anh khẽ cười nhéo nhẹ cằm cô ta, uể oải hỏi: “Thoải mái đến mức nào?”

Cô ta cười quyến rũ, phong tình hất tóc sang một bên, ngón tay ngọc ngà từ trên ngực anh chậm rãi lướt xuống dưới, cuối cùng chạm đến khóa kim loại trên thắt lưng của anh. Bàn tay cô ta chònh ghẹo anh cách lớp vải quần, sau đó chậm chậm kéo khóa xuống.

Anh cười nhắm mắt lại, trong đầu là cảnh tượng mà anh vẫn hằng chiêm bao, anh áp người phụ nữ nào đó dưới thân rồi mãnh liệt giằng vò, hai gò má cô ửng hồng, luôn miệng gọi anh “ông xã”, ní non cầu xin anh dừng lại, thật là gọi cảm chết người!

Cảm thấy nơi nóng rực của anh cứng lại, cô ta thỏa mãn nhếch môi cười, thuận thực thả báo bối của anh ra rồi từ từ cúi xuống. Thế là, vào lúc Quý Trường Ninh từ toilet đi ra, cảnh tượng mà cô nhìn thấy là cô gái vừa đếm tiền trong toilet đang ngồi xổm dưới chân Diệp Tư Nguyên.

Diệp Tư Nguyên đột nhiên mờ mắt, ánh mắt sắc bén rơi thẳng về phía cô, anh đẩy cô gái dưới chân ra, cúi đầu nhân nhả chỉnh trang lại quần áo, thoáng thấy cô quay lưng bỏ đi, anh nhếch môi cười châm biếm.

Trở về phòng, anh bị đối tác ép uống hai chén, hôm nay anh bỗng nhiên dễ tính hơn mọi ngày, ai mời cũng nhận rồi uống một hơi cạn sạch. Tan tiệc, trợ lý không yên tâm muốn đưa anh về, anh từ chối rồi một mình lái xe nghênh ngang rời đi, thật không may, trên đường gặp tai nạn.

Diệp Hồng Đào nhận được điện thoại từ bệnh viện lập tức vỗ đùi: “Tôi thấy anh không cho tôi lo chết thì không dùng được đây mà!”

Trong bệnh viện, Diệp Tư Nguyên vô cùng cáu kỉnh, chỉ cần thứ gì nằm trong tầm với hay phạm vi có thể đập đổ của anh thì đều không thoát được, một chân anh bó bột thạch cao bị treo lên, phòng bệnh yên tĩnh chỉ có một mình anh, người phụ nữ kia không hề xuất hiện, tin tức “Đại thiếu gia nhà họ Diệp gặp tai nạn bị thương nghiêm trọng” thật sự chẳng có một chút ảnh hưởng nào đối với cô.

Trên hành lang bệnh viện có một cậu bé trắng trẻo, gương mặt thanh tú đáng yêu. Trước ngực cậu bé treo một bình nước có hình hoạt họa, bàn tay nhỏ mồm mồm nâng chiếc bình lên uống một ngụm, cậu bé quay đầu nhìn người phụ nữ đang ngồi trên ghế, cất giọng trong trẻo: “Mẹ ơi, bao giờ mới đến lượt chúng ta?”

“Sắp rồi.”

“Mẹ, ông ngoại bị bệnh sao?”

“Ừ.”

“Vậy ông có phải tiêm không?”

“Có.”

Cậu bé không vui quay đầu, nhưng một lát sau lại nhìn cô đầy chờ mong: “Vậy có phải khi nào khỏi bệnh ông sẽ dạy con viết chữ không?”

“Ừ.”

Trông thấy một đám người từ xa đi tới, cậu bé nghiêng đầu tò mò nhìn, trong tay ông cụ đi đầu là một thùng giữ nhiệt, hai người đi bên cạnh cũng xách hai thùng như thế, còn hai người đi đằng sau thì ôm một túi đầy bóng tennis. Nó cười khanh khách, bởi vì trên đầu ông cụ kia có một chiếc lá.

Ánh mắt sắc bén như chim ưng của Diệp Hồng Đào đột nhiên chiếu tới, nó sợ hãi vội vàng rút đầu chạy về trốn bên cạnh mẹ.

Quý Trường Ninh vuốt ve mặt nó, hỏi: “Sao vậy?”

“Có người xấu.”

“Trong này làm gì có người xấu.” Quý Trường Ninh giúp nó đội lại mũ rồi bế nó ngồi lên đùi mình, “Có phải mệt rồi không?”

“Trường Ninh.”

Phía trên đầu chợt vang lên một giọng nói khiến nụ cười trên mặt cô đông cứng, cô chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn Diệp Hồng Đào, sau đó bế Diệp Duệ An từ từ đứng dậy, cúi xuống tránh ánh mắt dò xét của ông, cô khách khí khẽ gật đầu, “Bác.”

Diệp Hồng Đào vươn tay xoa đầu Diệp Duệ An, nói: “An An đã lớn thế này rồi, nghĩ lại cũng đã hai năm ta không nhận được hình của nó.”

Quý Trường Ninh cúi đầu, mím môi không nói.

Diệp Hồng Đào cười lớn: “Gặp cũng tốt, ta dẫn nó đi gặp ba nó.”

Diệp Duệ An ở phía sau lẩm nhẩm: “Ba?”

“Đúng vậy, ba con muốn tìm đến chỗ chết, ta đưa con đi gặp một lần cuối.”

Diệp Hồng Đào không hỏi ý kiến Quý Trường Ninh, ông hỏi Diệp Duệ An có muốn gặp ba không rồi liền dẫn nó đi.

Ban đầu Diệp Duệ An vẫn còn sợ, nó đi hai bước, quay đầu lại thấy mẹ không giữ, nó nghĩ người xấu này chắc hẳn là người tốt.

Diệp Hồng Đào đưa Diệp Duệ An đến phòng bệnh của Diệp Tư Nguyên, mấy người làm mang đồ để vào trong rồi lập tức ra ngoài, Diệp Hồng Đào xách một túi bóng tennis thả xuống cạnh anh, lạnh giọng nói: “Cầm lấy mà ném, chiều tôi cho người đến nhặt bóng.”

Diệp Tư Nguyên quay đầu đi không nhìn ông, ông đắc ý kéo Diệp Duệ An vòng sang bên kia: “Bao giờ thì chết, tôi đưa con anh đến chăm sóc anh lần cuối đây.”

Anh tức thì mờ mắt, trông thấy một cậu bé đang nhìn mình cười toe toét, vào khoảnh khắc ấy, anh cảm giác như trong phòng bệnh có thứ gì đó cay xè, cay đến nỗi khiến anh không thể nào mở mắt.

Diệp Duệ An phản chấn nhìn anh, hỏi: “Chú chính là ba của con sao?”

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Ngày cô sinh Diệp Duệ An thực sự là đã ép anh, cô không phủ nhận. Cuộc sống anh mang lại không phải điều cô chờ mong, cô thất vọng nhưng đồng thời cũng tự động viên mình, cuộc sống của những người trẻ tuổi chẳng phải nên kịch tính một chút sao? Nếu cứ bình thường nhạt nhẽo thì có gì thú vị. Sau đó cuộc sống của cô thực sự rất kịch tính, kịch tính đến nỗi cô suýt phải trả giá bằng cả tính mạng.

Quý Trường Ninh nhếch môi không nói gì, cô vươn tay kéo Diệp Duệ An lại gần, vỗ vỗ lên má nó: “An An, mẹ cho con đi tắm nhé?”

Lúc này Diệp Duệ An rất thức thời, ngoan ngoãn gật đầu: “Vâng ạ.”

“Quý Trường Ninh, em đừng trốn tránh chủ đề của anh có được không?” Diệp Tư Nguyên kéo cô lại, “An An, con về phòng trước đi, ba và mẹ có chuyện cần nói.”

“Anh bị thần kinh cái gì vậy?” Quý Trường Ninh lại hất tay anh ra, nắm tay Diệp Duệ An kéo nó sát vào người, “Tôi không có gì để nói với anh hết.”

Sắc mặt Diệp Tư Nguyên u ám, mặc cho cô giãy giụa, anh vẫn ngang ngược kéo cô vào trong phòng, trông thấy Diệp Duệ An căng thẳng bám sát theo, anh đẩy cô vào trong rồi nhanh chóng đóng cửa lại, nhưng tay anh vẫn giữ chặt nắm cửa đề phòng cô khóa từ bên trong. Anh vẫy tay gọi Diệp Duệ An lại, cúi người thì thầm gì đó, Diệp Duệ An liền hớn hờ chạy về phòng mình đóng cửa lại.

Anh đẩy cửa vào trong, không thấy bóng dáng Quý Trường Ninh, cửa phòng tắm đóng chặt, anh chậm chậm đi tới, nhẹ nhàng gõ cửa: “Em ra đi, anh có chuyện muốn nói.”

Quý Trường Ninh ngồi trên bồn cầu, cúi đầu túm chặt vạt áo, không hề muốn đáp lại lời gọi của anh.

“Rốt cuộc em có ra hay không?” Anh nhấc chân đá lên cánh cửa, hít sâu một hơi để buộc chính mình bình tĩnh lại, “Không ra chứ gì, dù sao anh cũng có rất nhiều thời gian để lãng phí với em.” Anh dứt khoát đi đến giường nằm xuống, hai tay gối sau đầu, ngửa mặt nhìn lên trần nhà, bỗng nhiên cảm thấy Quý Trường Ninh không còn nghe lời giống như ngày xưa. Haiz, vài năm qua, tính tình cô đã cứng rắn lên thấy rõ.

Qua một lúc lâu, Quý Trường Ninh mới ra khỏi phòng tắm, cô giữ cửa lên lút hé ra một khe nhỏ, nhìn thấy Diệp Tư Nguyên nằm trên giường không động đậy, cô tưởng anh ngủ rồi, nhớ ra Diệp Duệ An vẫn chưa tắm rửa, cô nhẹ nhàng đi về phía cửa phòng, ai ngờ còn chưa đụng tới nắm cửa, anh đã ngồi ở mép giường, hai tay khoanh trước ngực, lạnh lùng nói: “Chịu ra rồi hả?”

Cô chán nản xiêu xuống, miễn cưỡng quay người nhìn anh: “Rốt cuộc anh muốn thế nào?”

“Đến công ty Hạo Nam làm.”

“Tôi nói tôi sẽ tự tìm việc.”

“Em tự tìm anh không yên tâm”, anh đứng dậy xuống giường, từ từ đi về phía cô như một con báo nhàn nhã, cô lùi một bước anh lại tiến một bước, cuối cùng cô đã áp sát vào vách tường không thể dịch chuyển, “Anh đã cho em thời gian năm năm, đủ để em quên đi những chuyện trước kia rồi.”

Cô ngẩng đầu nhìn anh, nhìn sâu vào tận đáy mắt: “Anh quên rồi ư?”

Anh chưa quên, nhưng anh muốn cô quên đi tất cả, sau đó cùng anh bắt đầu lại một lần nữa. “Em đang sợ cái gì?”

Cô cũng không biết bản thân sợ hãi điều gì, hai năm đầu, cô liên tục gặp ác mộng, thấy cảnh mình bị nhốt trong kho hàng, một mối lửa thiêu rụi mọi thứ, cô đứng bên bờ tuyệt vọng đã không thể chờ được người khác tới cứu, sau cùng giết mình tỉnh giấc, phải nhìn thấy, sờ thấy Diệp Duệ An đang ngủ bên cạnh, cô mới yên tâm. Cô muốn cách xa anh, rũ sạch mọi quan hệ, về sau anh tranh giành địa bàn, tranh giành bến tàu với người ta cũng chẳng liên quan gì tới cô hết. Giống như Diệp Hồng Đào đã nói, Diệp Tư Nguyên có chí khí lớn, nghe con không sợ cọp, anh làm việc chưa bao giờ nề nang, cũng không sành sỏi lời đời, làm việc gì cũng nên nghĩ sao cho ổn thỏa đôi bên, nhưng anh lúc nào cũng cứng đầu lún tới, không chừa lại đường lui.

Mãi không nhận được câu trả lời, anh giờ tay nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt cô, sự dịu dàng trong ánh mắt như muốn làm cô tan chảy: “Trường Ninh, nghe lời anh, đến công ty Hạo Nam làm việc, lần này nghe anh, anh cam đoan về sau không bao giờ can thiệp vào chuyện của em nữa.”

“Tại sao phải đến công ty Hạo Nam?” Cô nhếch môi khẽ cười, lời nói mang ý mỉa mai, “Để tôi nằm trong tầm mắt anh có phải không?”

Bị cô vạch trần mục đích, anh bối rối cúi đầu xuống tránh ánh mắt cô, tay anh chậm rãi dao động trên vai cô, nhẹ nhàng vuốt ve ngoài lớp áo: “Em vẫn rất thông minh, vậy em có biết tại sao anh phải để em nằm trong tầm mắt của anh không?”

Cô nhếch miệng, dùng chính câu nói của anh để đáp lại anh: “Sợ tôi bị người khác đè đầu cưỡi cổ?”

Vào một giây đó, cô có thể cảm giác được thân thể anh cứng đờ, bàn tay anh đặt trên vai cô cũng siết chặt lại, tựa như đang cố hết sức chịu đựng một điều gì đó. Cô thờ thần dựa vào vách tường, nếu anh quá tức giận có khi sẽ cho cô một cái tát không chừng, nhưng anh lại thấp giọng cười, dần dần trở thành cười lớn tiếng, ngón tay dài trắng treo gõ nhẹ lên mặt cô, hơi thở nóng rực vờn quanh bên tai cô: “Em nhớ kỹ cho anh, em là vợ anh, người có thể đè đầu cưỡi cổ em chỉ có một mình anh.”

Quý Trường Ninh cảm thấy thật châm chọc, ngọn đèn trong phòng sáng đến chói mắt, cô ngửa đầu nhìn anh, chậm rãi vươn tay muốn chạm vào khuôn mặt chưa từng xuất hiện trong mộng mị, nhưng khi bắt gặp ánh mắt anh, cô chợt tỉnh ngộ, hạ cánh tay xuống bên người: “Thật sự tôi chỉ muốn sống yên ổn, thời gian mang thai An An, ngày nào tôi cũng gặp ác mộng, anh giúp tôi mời bác sĩ tâm lý, sau khi sinh An An, tôi cũng bớt gặp ác mộng hơn, anh biết vì sao không? Bởi vì khi đó chúng ta đã ly hôn, tôi cảm thấy cuộc sống rất nhẹ nhõm, tốt đẹp, tôi không cần phải vì anh mà lo nghĩ đến những giao dịch tiền bạc dơ bẩn xấu xa đó nữa.”

“Đừng nói chuyện với anh bằng loại giọng điệu chỉ trích đó, anh đã nói lần đó là ngoài ý muốn, không phải Lục Hoài Nhân đã chết rồi sao?” Anh ôm cô vào lòng, vuốt ve gương mặt và gáy cô, “Anh luôn không phải là người kiên nhẫn, nếu không có sự việc Trương Chính, có lẽ anh còn có thể cho em thêm hai năm, nhưng bây giờ không được, anh cho em năm năm an nhàn, nhưng chính anh ngày nào cũng như bị hành hạ.” Anh bất giác siết chặt vòng tay, “Anh không thể sống dễ chịu thì em cũng đừng mong.”

“Có phải anh chết cũng muốn bắt tôi chôn cùng không?” Cô rầu rĩ trong ngực anh, nhắm mắt nhẹ giọng hỏi, “Diệp Tư Nguyên, xin anh hãy công bằng một chút, anh dựa vào đâu mà yêu cầu tôi như vậy?”

“Dựa vào đâu?” Anh véo nhẹ cằm cô, cười khẽ một tiếng, “Dựa vào việc anh nhường quyền nuôi dưỡng An An cho em, dựa vào việc anh bị em giằng vò không đêm nào ngon giấc. Quý Trường Ninh, đừng nói đạo lý với anh, anh có thể nói đạo lý với bất kỳ ai, chỉ riêng với em thì không được.” Anh nhìn chăm chăm vào đôi môi hồng của cô, đáy mắt dần dần tối sẫm, không kiềm chế được cúi người xuống, anh nhẹ nhàng chiếm lấy môi cô. Trong những đêm dài tĩnh lặng, anh đột nhiên tỉnh giấc, cảm nhận dư vị của cô trong mơ, lần môi cô y hệt trong giấc mơ của anh, vô cùng mềm mại.

Quý Trường Ninh không ngăn cản cũng không trả lời anh, cô để mặc cho anh ôm chặt.

Diệp Tư Nguyên nôn nóng cuốn lấy lưỡi cô, từng nụ hôn nóng ướt át chậm rãi đáp xuống cổ cô, tay anh lần cời cúc áo, anh lưu luyến hôn cổ cô, từ từ dịch chuyển sang bờ vai, không hề phát hiện ra trên gương mặt cô là nụ cười châm biếm: “Thân thể tôi như vậy anh cũng muốn, bụng đói ăn quàng đến mức đó sao?”

Người anh thoáng chốc cứng đờ, hơi thở dồn dập phả lên vai cô, nhưng cơn xúc động đã hoàn toàn tan biến. Ngón tay anh run run rời khỏi vai cô, anh nhìn chăm chăm vào vết sẹo dữ tợn, cuối cùng thấy vẻ khinh miệt trào phúng trên khóe môi cô, lòng anh dần dần nguội lạnh.

Quý Trường Ninh cố nén cơn ớn lạnh trong lòng, kéo cổ áo rồi cài lại cúc, cô cúi đầu không nhìn sắc mặt anh, nhưng vẫn có thể cảm nhận toàn thân anh tỏa ra hơi lạnh.

Cuộc nói chuyện của họ kết thúc không hề vui vẻ, Diệp Tư Nguyên sập cửa mà đi.

Diệp Duệ An mở cửa, phấn chấn chạy sang phòng Quý Trường Ninh, hỏi: “Mẹ ơi, sao ba lại đi rồi ạ?”

“Có việc nên đi trước.” Cô ngồi xổm, kéo con đến trước mặt mình, yêu thương xoa đầu nó, “Vừa mới ở trong phòng làm gì đấy?”

Diệp Duệ An khó giấu vẻ thất vọng, cánh tay nhỏ vòng ôm cổ cô: “Không làm gì ạ.”

“Đi tắm thôi.”

“Vâng.”

Diệp Tư Nguyên biến mất hai ngày rồi lại xuất hiện, Quý Trường Ninh đưa Diệp Duệ An đến nhà trẻ ghi danh, vừa xuống lầu thì thấy anh đang đứng tựa vào xe.

“Ba!” Diệp Duệ An đeo ba lô nhỏ hào hứng chạy tới, “Ba đến để đưa con đi học ạ?”

Diệp Tư Nguyên nhìn chăm chăm Quý Trường Ninh, nhẹ nhàng nói với Diệp Duệ An: “Đúng vậy, đến đưa con đi học.”

Diệp Duệ An nghe thế vui không còn biết trời đất gì nữa, nó ôm chân Diệp Tư Nguyên, quay đầu nhìn Quý Trường Ninh, hoan hô như chim sè: “Mẹ ơi, ba đến đưa con đi học.”

Quý Trường Ninh vẫn duy trì thái độ không hỏi han cũng chẳng quan tâm, cô cúi đầu đi tới chỗ Diệp Duệ An, dừng bước khi còn cách nó khoảng một mét: “An An, mau lại đây, ra muộn sẽ không bắt được xe đâu.”

Diệp Duệ An dẫu môi, bàn tay bé xíu túm ống quần Diệp Tư Nguyên, đặc ý ngửa đầu nhìn cô: “Ba con có ô tô, ba sẽ chở chúng ta đi.”

Cô đang định nói tiếp thì Diệp Tư Nguyên cúi người bế Diệp Duệ An lên, liếc cô một cái rồi mở cửa xe đặt nó vào trong.

Đóng cửa, anh nhàn nhã dựa vào thân xe nhìn cô.

Hai người cứ giằng co như vậy, Diệp Duệ An thò đầu ra ngoài, hớn hờ gọi cô: “Mẹ mau vào đi, trong xe của ba có đồ ăn ngon.”

Diệp Tư Nguyên vươn tay xoa đầu nó, nói: “Con ăn trước đi.”

Diệp Duệ An nghe xong lập tức cầm một gói quà vặt ra nhờ anh bóc, sau đó tự mình ngồi trong xe ăn.

Giờ đã là lập thu rồi mà sao thời tiết vẫn thật oi bức.

Hai người tiếp tục đứng nhìn nhau, vạt áo màu xám của cô bị gió khe khẽ hất lên, cuối cùng cô thỏa hiệp, nhàn nhạt nói: “Anh đưa nó đi cũng được.”

Anh thấp giọng hỏi: “Cùng đi không tốt sao?” Mấy năm qua anh càng trở nên trầm tĩnh, trong cách nói năng cũng toát lên sức hấp dẫn của người đàn ông thành đạt, “An An chắc sẽ rất vui.”

“Tôi không đi.” Cô liếc anh một cái, quay người định đi về, anh nhanh hơn cô một bước, bắt lấy cổ tay cô kéo một phát, cô bất ngờ không chuẩn bị nên ngã vào lòng anh.

Trên xe, Diệp Duệ An chớp chớp mắt, bỗng nhiên phấn khích vỗ tay, nếu giống như nó nhìn thấy trên ti vi, vậy thì bước tiếp theo có phải ba mẹ sẽ hôn nhau không?

Nó đưa hai bàn tay mũm mĩm lên che mắt, nhưng vẫn không kiềm chế được lòng hiếu kỳ lén lút nhìn qua kẽ hở, mẹ đang đánh ba, sao lại thế?

Diệp Duệ An lập tức nghi ngờ, hóa ra ti vi toàn lừa gạt trẻ con.

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

Quý Trường Ninh bị Diệp Tư Nguyên nửa ôm nửa đẩy ép vào trong xe, Diệp Duệ An thấy cô không vui bèn lập tức đưa sang một thanh sô-cô-la, vụng trộm liếc nhìn người đang lái xe đang trước, nó dịch người sát lại gần Quý Trường Ninh, nhả cái mũi nhỏ, khẽ giọng nói: “Ba bị đánh mà không khóc.” Ý của câu đó là người bị đánh không kêu tiếng nào, nhưng sao người đánh thì lại không vui?

Quý Trường Ninh lặng im quay đầu, tựa vào cửa kính nhìn dòng xe cộ bên ngoài.

Diệp Duệ An rút tay về, thấy cô không nhận, nó liền mở khóa ba lô ra, không hề khách khí nhét hết đồ ăn vặt yêu thích vào trong.

Trước kia Diệp Tư Nguyên thường lái xe rất nhanh, còn bây giờ lại quy củ từ từ chạy đến nhà trẻ. Đến nơi, anh bế Diệp Duệ An ra ngoài trước, sau đó đi vòng sang bên kia rất ga lăng mở cửa cho Quý Trường Ninh.

Quý Trường Ninh cúi đầu, hai tay đặt trên đầu gối, sau một hồi đấu tranh tâm lý dữ dội, cô ngẩng đầu nhìn anh: “Diệp Tư Nguyên, anh thấy thú vị lắm sao?”

Anh mỉm cười, vươn một tay nắm cổ tay cô: “Rất thú vị.”

Quý Trường Ninh gạt tay anh, tự mình xuống xe từ bên kia, cô chưa kịp đóng cửa thì chợt nghe thấy tiếng gọi lớn vô cùng nhiệt tình: “Mẹ An An!”

Cô xoay người, nhìn cụ bà đang đi tới, cố gắng nặn ra một nụ cười: “Bà nội Dương Dương đấy ạ.”

Toàn thân bà nội Dương Dương toát lên khí chất nhà giàu mới nổi, trên người đeo đầy vàng bạc, đứng dưới ánh nắng khiến người đối diện hơi chói mắt. Một tay bà dắt cháu trai, một tay xách giỏ rau, cười tủm tỉm đi về phía Quý Trường Ninh, hạ thấp giọng hỏi: “Mẹ An An, chuyện kia thế nào rồi? Đã hơn hai tháng mà vẫn chưa cho bác câu trả lời.”

Quý Trường Ninh hơi ngây ra, nghĩ ngợi một lát mới hiểu bà đang nói đến chuyện gì, cô ngại ngần liếc Diệp Duệ An, thấy nó đang ôm cổ Diệp Tư Nguyên thì thầm gì đó, cô cúi đầu nhìn xuống đất, mắt tự nhiên nói: “Thật sự bác hiểu lầm rồi, lần trước cũng đã nói rõ.” Trên đầu là ánh mặt trời chói chang, bên cạnh còn có một ánh mắt sáng quắc, cô mấp máy môi cười khan một tiếng, “Cháu thật sự không có ý đó.”

Bà nội Dương Dương thấy cô thẹn thùng thì vội vã đặt giỏ rau xuống, nhiệt tình kéo tay cô, chân tình nói: “Chúng quy cũng là phụ nữ, một mình nuôi con vất vả lắm, bác rất hiểu. Ba Dương Dương nhà bác lớn hơn cháu sáu tuổi, mấy năm gần đây làm ăn cũng kiếm được chút tiền, sau này chu cấp nuôi dưỡng hai đứa trẻ không thành vấn đề.” Thận trọng quan sát sắc mặt cô, bà lại nói tiếp: “Ba Dương Dương cũng không có sở thích nào thiếu lành mạnh, bình thường ngay cả thuốc lá còn không hút.”

Diệp Tư Nguyên nhếch môi cười khê: “Vậy anh ta có uống rượu không?”

Nụ cười trên mặt bà nội Dương Dương cứng đờ, quay đầu nhìn về phía xe, bất gặp ánh mắt thoát nhìn hòa nhã nhưng thực chất lạnh lùng của anh, bà bắt giác run rẩy, cười khan hai tiếng tránh đi ánh mắt đó, thân thiết vỗ vỗ mu bàn tay Quý Trường Ninh, nói: “Đàn ông xã giao bên ngoài sao tránh được việc rượu chè, mẹ An An à, dù sao cũng nên suy nghĩ một chút, hai nhà chúng ta ở gần nhau, sau này đưa đón hai đứa cũng tiện...”

“Mẹ.” Diệp Duệ An cất giọng lạnh lạnh, “Ba bảo mẹ nhanh lên một chút.”

Bà nội Dương Dương sững sờ cả người, hết nhìn Quý Trường Ninh rồi lại nhìn Diệp Tư Nguyên, há hốc mồm không nói được lời nào.

Quý Trường Ninh xấu hổ khẽ gật đầu, chào tạm biệt bà rồi vội đi.

Phía trước, Diệp Tư Nguyên đi rất chậm, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn một cái, Quý Trường Ninh bám theo với tốc độ sên bò, chậm đến nỗi Diệp Duệ An đang nằm trên vai Diệp Tư Nguyên cũng thấy sốt ruột: “Mẹ nhanh lên đi, nếu không ba sẽ tức giận đấy.”

Quý Trường Ninh dừng bước, neho mắt nhìn phía trước, cảm giác anh không có vẻ nhẹ nhàng như vậy, thấy cái nhìn bất mãn của Diệp Duệ An, cô tăng tốc đi tới sau lưng Diệp Tư Nguyên, đưa tay giúp Diệp Duệ An kéo lại vành mũ bị lệch.

Diệp Tư Nguyên bất ngờ dừng lại, Quý Trường Ninh không cẩn thận đụng vào cánh tay anh, cô lùi lại một bước, xoa xoa cái mũi đau điếng, lẳng lặng đứng một bên.

Anh xoay người, Diệp Duệ An cũng xoay lại theo, sau đó rất đồng dạng thông báo cho cô biết: “Không thích ba Dương Dương làm ba của con, ba con cũng không thích.”

Quý Trường Ninh chỉ muốn đi lên bịt miệng nó lại, cô hít sâu rồi chậm rãi nói: “Mẹ bảo để ba Dương Dương làm ba con bao giờ?”

“Bà nội Dương Dương nói, cả Dương Dương cũng nói nữa.” Sau đó nó vươn người, ra vẻ khoa trương nói, “Mẹ, con lén lút nói cho mẹ biết, ba Dương Dương uống rượu xong sẽ đánh người, Dương Dương nói mẹ bạn ấy chính là bị ba đánh nên mới chạy mất.” Nói xong, nó lại tò mò liếc Diệp Tư

Nguyên, nhỏ giọng hỏi, “Ba, mẹ cũng là bị ba đánh chạy mất sao?”

“Không phải.” Diệp Tư Nguyên cười vỗ vỗ mông nó, như thể vô tình lườm Quý Trường Ninh, “Mẹ con là tự chạy, hơn nữa còn chạy vô cùng nhanh.”

Quý Trường Ninh há hốc mồm, cuối cùng đành im lặng.

Lần đầu tiên được ba mẹ đưa đến trường, Diệp Duệ An cứ như sợ người khác không biết người đang nắm tay nó chính là ba, trông thấy vài bạn cùng lớp, nó lập tức kéo Diệp Tư Nguyên đi tới, sau đó rất tự hào giới thiệu ba của mình cho các bạn.

Diệp Tư Nguyên phát huy kỹ xảo luyện được trên thương trường, nhã nhặn chào hỏi những đứa trẻ và cả phụ huynh của chúng, các bà mẹ trẻ tuổi nhìn thấy một người đàn ông xuất sắc như vậy luôn hiếu kỳ người phụ nữ đứng đằng sau anh sẽ là người như thế nào, đáng tiếc, Quý Trường Ninh khiến cho họ cảm thấy có phần không tương xứng nổi, trong số đó có mẹ của một đứa trẻ làm nghề bán bảo hiểm khách khí đưa một tấm danh thiếp, Diệp Tư Nguyên chỉ cười nói sẽ cân nhắc.

Diệp Duệ An thấy ba mình rất được hoan nghênh nên tự cho mình oai phong như hổ, hoàn toàn quên bống Quý Trường Ninh, chỉ khi khát nước nó mới nhớ đến cô.

Bởi vì hôm nay là chủ nhật nên phần lớn trẻ em đến ghi danh đều có phụ huynh đi cùng. Diệp Tư Nguyên gặp được mấy người quen, khi anh nắm tay Diệp Duệ An trò chuyện với họ, cô luôn đứng rất xa, bên tai líu líu tiếng ồn ào trẻ nhỏ, lòng cô bình tĩnh lạ thường.

Sau khi ghi danh, Diệp Tư Nguyên muốn đưa Diệp Duệ An đi chơi, Diệp Duệ An vui mừng chạy đến nói với cô: “Ba dẫn con đi công viên trò chơi, mẹ có muốn đi không?”

“Mẹ mệt lắm, muốn về nhà.”

Diệp Duệ An nhướn mày, lại lạch bạch chạy đi thông báo tình hình mới nhất cho Diệp Tư Nguyên, mẹ mệt lắm muốn về nhà.

Diệp Tư Nguyên nghe xong cúi người bế Diệp Duệ An lên, sau đó đi đến chỗ Quý Trường Ninh, chăm chú nhìn cô: “Đi ăn cơm trước đã, ăn xong anh đưa về.”

Quý Trường Ninh không đáp, cô cố tình tránh nhưng vẫn cảm nhận được ánh mắt sáng rực của anh, dần xuống nỗi phiền muộn trong lòng, cô nói: “Không cần, tôi sẽ tự về.”

“Không ăn cơm sao?” Diệp Tư Nguyên ra vẻ khó hiểu giờ tay xem đồng hồ, “Cũng sắp mười một giờ rồi.”

Luôn phải giả vờ khách khí với anh, cô cũng cảm thấy mệt mỏi, muốn nói vài câu với Diệp Duệ An nhưng nó cứ dựa sát vào Diệp Tư Nguyên, cô đành đứng yên ở đó: “An An, mẹ về trước nhé...”

Chưa đợi cô nói xong, Diệp Duệ An vội vàng mở miệng: “Mẹ, con cũng về cùng.” Nó giẫy giụa đòi Diệp Tư Nguyên thả xuống, chạy tới nắm ngón tay Quý Trường Ninh, sau đó nhìn Diệp Tư Nguyên với ánh mắt vô cùng áy náy, “Ba, lần sau con sẽ cùng ba đi công viên chơi.”

Diệp Tư Nguyên cười cười: “Được.”

Quý Trường Ninh khẳng khái muốn bắt taxi đưa Diệp Duệ An về, nhưng hôm nay hơi kỳ lạ, bình thường chốc lát đã có xe, vậy mà cô đã đứng ở ven đường đợi mười phút vẫn không thấy chiếc nào.

Diệp Tư Nguyên dừng xe trước mặt cô, chậm chậm hạ cửa sổ xuống: “Anh đưa về.”

Đúng lúc này, một chiếc taxi đỗ lại bên đường, Quý Trường Ninh không buồn nhìn anh, lập tức dắt Diệp Duệ An đi qua, nhưng cô chưa kịp mở cửa thì tài xế đã nói: “Không đón khách không đón khách, chiều nay tôi phải đưa con gái đi học, bây giờ phải về rồi.”

Cô lúng túng rút tay lại, chưa muốn từ bỏ ý định, lại hỏi: “Vậy nhà bác ở đâu ạ? Biết đâu chúng ta tiện đường.”

“Trần Thanh Hà, đi không?”

Cô lắc đầu, thất vọng kéo Diệp Duệ An quay lại lề đường.

Diệp Tư Nguyên ngồi trong xe nhìn cô, hớn hờ nói: “Đã bảo anh đưa về mà, lên xe đi.” Thấy cô lạnh mặt không nói câu nào, anh lại nhìn sang Diệp Duệ An, “An An, mẹ con không lên xe làm thế nào bây giờ?”

Diệp Duệ An bị phoir nặng nên khó chịu, nó kéo kéo cái mũ, sau đó ra sức lới Quý Trường Ninh đến bên cạnh xe: “Mẹ, mau về thôi, con đói rồi.”

“Có cần anh phải bế lần nữa không?” Anh nằm bò trên tay lái nhìn cô, cười xấu xa, “Rất vui lòng.”

Diệp Tư Nguyên đưa họ về xong cũng theo lên lầu, Quý Trường Ninh không hoan nghênh nhưng cũng không đuổi anh ra, cô thay dép rồi đi vào phòng bếp.

Diệp Duệ An đi đôi dép lê nhỏ của mình, đứng ở cửa nhìn ba, nó đảo mắt một vòng, lấy từ trong tủ giày ra một đôi dép lê của nam, nịnh nọt đặt xuống

cạnh chân Diệp Tư Nguyên.

Sắc mặt Diệp Tư Nguyên biến đổi, đáy mắt lóe lên nét khác thường, anh thay dép xong ngồi xổm xuống kéo Diệp Duệ An lại gần, bắt đầu nói bóng nói gió: “Dép này chuẩn bị cho ba sao?”

“Không phải.” Diệp Duệ An lắc đầu, vô tình đâm một dao vào trái tim Diệp Tư Nguyên, “Mỗi lần bác Trịnh đến, mẹ đều cho bác ấy đi dép này.”

Diệp Tư Nguyên rất muốn đá bay đôi dép dưới chân, nhưng anh nhin xuống: “Bác Trịnh là ai?”

Diệp Duệ An giờ tay chỉ lên trên, nói: “Chính là bác Trịnh ở tầng trên, hồi trước bác ấy còn khám bệnh cho ông ngoại.”

Chính là người đàn ông đeo kính nhìn Quý Trường Ninh bằng ánh mắt sáng rực? Anh tự nhiên đi vào phòng khách, hai tay đút túi, nhìn vào phòng bếp, hỏi: “Trịnh Hữu Vi thường đến đây?”

“Không liên quan đến anh.”

Diệp Tư Nguyên còn đang muốn nói gì đó thì Diệp Duệ An mang bộ xếp hình từ trong phòng ra, bày đầy lên bàn trà rồi gọi anh ra chơi, anh mấp máy môi, cuối cùng xoay người đi ra phòng khách.

Khi Quý Trường Ninh làm xong cơm trưa, hai người đã hoàn thành hơn nửa bộ xếp hình, Diệp Tư Nguyên ngồi trên ghế sofa, Diệp Duệ An thì nằm sấp trên bàn trà, khuôn mặt đỏ bừng, dường như đang tranh luận với anh điều gì đó. Cô cúi tạp dề, mở van nồi áp suất, phòng bếp tức thì ngập tràn hương vị của thịt.

Diệp Duệ An khịt mũi, nhanh nhẩu chạy tới: “Mẹ ơi, đã ăn cơm được chưa ạ?”

“Rồi.” Cô treo tạp dề lên móc, sau đó cầm bát đi xới cơm.

Thấy cô bày ba chiếc bát, Diệp Duệ An vui vẻ chạy về phòng khách, bàn tay bé con đập đập vào vai Diệp Tư Nguyên, nhỏ giọng nói: “Hôm nay mẹ có cơm cho ba ăn.”

Diệp Tư Nguyên đặt xuống một mẫu ghép hình cuối cùng, hài lòng nhìn tác phẩm của mình và con trai, anh ngẩng đầu nhìn lướt qua hướng phòng bếp, nhẹ giọng nói: “Không cho ba ăn nhưng vẫn cho Trịnh Hữu Vi ăn sao?”

Diệp Duệ An ngạc nhiên nhìn anh, ánh mắt sùng bái: “Sao ba biết bác Trịnh tới đây ăn cơm?”

Lúc ăn cơm, Diệp Tư Nguyên cố tình hoành hành, hết chê canh mặn rồi lại chê cơm sống, cuối cùng còn chỉ đĩa rau úa màu của cô nói: “Cái này ăn được sao?”

“Không ăn có thể biến.”

Diệp Tư Nguyên trừng mắt, đột nhiên tỉnh ngộ, chẳng phải vì muốn dần dần làm hòa với cô nên anh mới đến đây ư, anh nhẹ nhàng ho khan một tiếng, khôi phục vẻ nhân nhả thờ ơ: “Đã tìm được việc chưa?” Thấy cô không đáp, anh nói tiếp, “Bên Hạo Nam đã sắp xếp ổn thỏa rồi, phó tổng giám đốc sáng tạo.”

“Tôi đã nói sẽ tự tìm.”

“Vậy tìm mãi đến giờ đã được chưa?”

Quý Trường Ninh ngừng đùa, có một số việc cô không muốn nói với anh, hơn nữa cũng không cần phải nói, nhưng ngẫm lại nói ra cũng chẳng mất mát gì, cô cúi đầu nhìn Diệp Duệ An đang ăn cơm, sau đó nhìn anh, nói: “Ngày mai tôi sẽ đi phỏng vấn.”

Anh sững người, nhưng nhanh chóng khôi phục vẻ tự nhiên, hỏi: “Công ty nào?”

“Không muốn nói.”

Anh chép miệng: “Sợ bị phá đám à?”

“Anh biết thế là tốt.”

Câu chuyện nhỏ: Ba

Lần đầu tiên Diệp Duệ An gặp ba là ở trong bệnh viện, hai cha con không ôm nhau khóc lóc mà chỉ lẳng lặng nhìn nhau, có lẽ ánh mắt Diệp Tư Nguyên quá đáng sợ nên Diệp Duệ An bỗng nhiên khóc rồi chạy đi, đúng lúc mẹ đang đứng chờ bên ngoài, nó lao vào lòng mẹ, nước mắt lã chã: “Mẹ ơi, mẹ mua cho con cái khác, con không cần ba này đâu.” Ba này quá dữ tợn ~~~~~(>_

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 20

Sau khi ăn cơm trưa, Diệp Tư Nguyên vẫn ở lại đây, trong thời gian đó còn ngủ một giấc, khi tỉnh dậy tinh thần rất sáng khoái. Quý Trường Ninh vừa rút quần áo ngoài ban công vào, lúc hai người đi qua nhau, anh nói: “Anh về đây.”

Cô không có phản ứng gì đặc biệt, nhưng Diệp Duệ An thì tỏ ra không nổi, chạy tới ôm chân anh: “Chúng ta vẫn chưa chơi trò mèo trốn tìm mà.”

Anh giơ bàn tay to lau đi mồ hôi trên trán cậu bé, mỉm cười nheo chớp mắt nó, nét mặt chan chứa yêu thương: “Vậy có muốn về cùng ba không nào?”

“Có ạ.”

Khi Quý Trường Ninh cất xong quần áo quay ra thì Diệp Tư Nguyên đang ngồi xổm xỏ giày cho Diệp Duệ An, một tay Diệp Duệ An bám lên vai anh, một tay quơ quơ gọi cô: “Mẹ ơi, đến nhà ông nội con sẽ gọi điện cho mẹ.”

Cô quay vào phòng lấy cho con chiếc áo khoác, Diệp Tư Nguyên cũng thay giày xong mới giơ tay nhận lấy, đá đôi dép lê dưới chân, anh hỏi: “Anh không thích đôi dép này, đổi cho anh đôi khác.”

Quý Trường Ninh vờ như không nghe thấy, định xếp lại dép cho ngay ngắn thì anh chợt cúi người xách chúng lên: “Anh giúp em xử lý cho gọn.”

Làm ngơ trước ánh mắt phần nộ của cô, anh cầm đôi dép đi thẳng, cô chỉ đứng ở cửa, không quát mắng cũng chẳng đuổi theo, cuối cùng hậm hực đóng sập cửa.

Xuống dưới lầu, Diệp Duệ An đang tò mò không biết ba sẽ xử lý như thế nào, Diệp Tư Nguyên không hề chớp mắt ném thẳng đôi dép vào thùng rác: “Đi thôi.”

Quý Trường Ninh hâm nóng lại thức ăn buổi trưa, vừa đặt đĩa xuống thì có điện thoại của Cố Hiểu Vi, đầu dây bên kia truyền đến giọng nói nhón nhác: “Con đề tiện đó có thai rồi, cậu nói xem, chính cung nương nương tớ đây còn chưa rút khỏi mà cô ta đã không chờ nổi? Tên hèn Liễu Phong còn vì chuyện này mà đòi thương lượng với tớ, cậu bảo có diên tiết không, tớ có phải mẹ hần đâu, chuyện này có cái gì để mà thương lượng với tớ? Tớ đã bảo không có gì để nói hết, anh sống vui thì cứ thế mà sống, bất hạnh cũng chẳng ảnh hưởng gì đến tôi, đúng là tôi muốn ly hôn, nhưng không phải bây giờ. Ở đâu có loại người vô liêm sỉ như hần cơ chứ, bây giờ vỡ lở ra rồi, lúc nào hần cũng chỉ nghĩ đến con hồ ly tinh kia, suốt ngày giục tớ ly hôn, nhớ lại ngày trước mở miệng ra gọi hần là “bảo bối” tớ thấy thật ghê tởm, đúng là tớ mù rồi nên mới để ý đến đồ khốn đó, tiền không có, diện mạo cũng không, giờ mới có một chút năng lực mà đã coi mình bằng trời, tớ phí nhỏ! Hần là cái thá gì chứ?”

Giọng Cố Hiểu Vi nghe rất chói tai, cô phải để điện thoại cách xa một khoảng để đảm bảo không bị thủng màng nhĩ, chờ đến khi cô ấy bình tĩnh hơn, cô mới an ủi: “Chuyện này cậu cũng đừng quá bận tâm, đã hạ quyết tâm ly hôn thì cứ kiên định như vậy, dần dần sẽ qua thôi.”

“Nói thì như thế nhưng tớ không muốn để yên cho bọn chúng dễ dàng như vậy, chúng nghĩ tớ dễ bắt nạt lắm à?”

Thực ra Cố Hiểu Vi chỉ đang trút giận, Quý Trường Ninh coi như một người lắng nghe đáng tin cậy, trước khi cúp máy, cô nói với cô ấy chuyện phỏng vấn ngày mai, không ngờ cô ấy ngạc nhiên hỏi: “Sao không để chồng cũ cậu tìm cho? Anh ta tùy tiện chọn một chỗ cũng tốt gấp trăm lần cậu mất bao công tìm.”

“Vậy cậu ly hôn với Liễu Phong thì còn có thể để anh ta tìm việc giúp được không?”

“Các cậu đâu có giống bọn tớ? Nếu Liễu Phong mà bằng Diệp Tư Nguyên thì ngày nào tớ cũng uống trà đánh bài, làm một phu nhân nhàn hạ, anh ta có chục người bên ngoài tớ cũng không quan tâm, chỉ cần anh ta có tiền có lực, tớ không thành vấn đề.” Sau đó cô ấy lại bắt đầu ân cần dạy bảo cô giống như một vị trưởng lão, “Đừng bướng bỉnh nữa, bây giờ công việc không dễ tìm, lần trước không ký được hợp đồng với Trương Chính, không khí trong công ty ngột ngạt lắm, sếp vợ được ai thì người đẩy ăn đủ, tớ cảm thấy cậu từ chức là quyết định sáng suốt, nhưng từ chức rồi cũng phải tìm một chỗ tốt vào đây, cậu có nghe câu từng bước lên cao chưa? Nghĩ xem, bây giờ không tìm được vị trí tốt hơn mà vẫn chỉ làm một công chức nhỏ bé, hơn ba mươi tuổi mà phải cạnh tranh với đám thanh niên, có thú vị không?”

“Không thú vị.”

“Chính thế.”

“Nhưng tớ cảm thấy mình rất có chí khí.”

“Chí khí cái con khí, một chút chí khí của cậu đáng bao nhiêu tiền?”

Cố Hiểu Vi nói rất đúng, chí khí của cô thực sự chẳng đáng giá, nhà tuyển dụng nói rằng công ty họ chỉ có thể đưa ra mức lương cao nhất là ba nghìn hai, cô hơi sững sờ, với nhiều năm kinh nghiệm công tác như cô sẽ không đến nỗi phải nhận mức lương thấp như thế, ít ra ở Tỉnh Không lương của cô còn hơn năm nghìn.

Người phỏng vấn dường như nhận thấy sự nghi ngờ của cô, đẩy kính mắt nói: “Quý tiểu thư tốt nghiệp từ một ngôi trường có tiếng, lại có kinh nghiệm công tác, đối với công ty chúng tôi, nhân tài như cô là vô cùng đáng quý, nhưng chúng tôi cũng phải cân nhắc các yếu tố khác, nghiệp vụ truyền thông là lĩnh vực mới mở rộng của công ty, trước mắt vẫn chưa thể nắm rõ được tình hình lợi nhuận...”

“Chị Thôi, có điện thoại...”

Sau khi người được gọi là chị Thôi rời khỏi đó, phòng họp chỉ còn lại một mình cô, cô chán nản giờ qua giờ lại bản lý lịch trong tay. Chỉ một lát sau, người phụ nữ đó quay lại, vội vàng cầm tài liệu trên bàn rồi định đi, nhưng vừa đi hai bước thì người đó dừng lại nhìn cô, nói một cách lịch sự nhưng lạnh lùng: “Nếu Quý tiểu thư không hài lòng về tiền lương, chúng tôi đành phải nói xin lỗi.”

Công ty mà cô đến phỏng vấn còn không lớn bằng Tỉnh Không chứ nói gì đến Quang Đại ngày xưa, có lẽ mức lương như vậy cũng hợp lý. Lúc ra về, cô gặp một người bạn học cũ nên dừng lại trò chuyện. Quan hệ giữa cô và người bạn này có thể xem là bình thường, không quá tốt cũng không quá xấu, người đó nghe cô báo đến phỏng vấn bèn vội vã rút điện thoại định gọi cho giám đốc: “Ông xã tớ với giám đốc công ty này là anh em tốt, bình thường rảnh rỗi là lại đi uống rượu với hát karaoke, tớ gọi chào hỏi giúp cậu khỏi cần phỏng vấn nữa?”

Quý Trường Ninh không muốn mắc nợ người khác, vội vàng nhã nhặn từ chối: “Tớ không có ý định vào công ty này, hôm nay cũng chỉ đến xem tình hình thôi.” Thấy bạn học có vẻ không tin, cô bèn nói sang chuyện khác, hai người trò chuyện thêm một lúc, phần lớn là người bạn kia kể chuyện gia đình chồng con của cô ấy, cô mỉm cười khen cô ấy có phúc.

Vài ngày tiếp theo, cô lại gửi đi mấy bản hồ sơ nhưng không có hồi âm. Sau khi Diệp Duệ An khai giảng, mỗi buổi sáng cô đều đưa con đến trường, tới trưa lại đón về, thỉnh thoảng gặp Diệp Hồng Đào thì cô lại đi về một mình.

Hơn một năm qua, cô cảm thấy mình đã nhượng bộ rất nhiều.

Thứ Bảy có buổi phỏng vấn của một công ty Anime, cô làm bữa sáng xong xuôi mới gọi Diệp Duệ An dậy, tiết trời mát mẻ, cô cho nó mặc một chiếc áo phông, bên ngoài khoác thêm một chiếc áo sơ mi kẻ caro, lúc cô bế nó ngồi bên giường mặc quần áo, nó thò bàn tay bé xíu nghịch nghịch tóc cô, nhỏ giọng hỏi: “Mẹ ơi, mẹ đã tìm được việc chưa?”

“Vẫn đang tìm.”

“Ông nội bảo mẹ không cần tìm nữa, ông sẽ tìm cho mẹ.”

“Mẹ muốn tự mình tìm.”

Diệp Duệ An nhủ vậy, há mồm ngoạm một miếng lên lộn tóc cô, nhìn thấy Quý Trường Ninh đột nhiên đứng dậy da đầu bị kéo đau, nó liền cười khanh khách, sau đó nhanh nhẹn lăn ra giữa giường: “Ba con bảo mẹ đừng tốn công nữa, ngoan ngoan nghe lời ba là được rồi.”

“Diệp Duệ An.” Quý Trường Ninh chống nạnh lườm nó, “Mau lại đây, lát nữa mẹ đưa con đi học đàn.”

Diệp Duệ An lật người lăn đến mép giường, hai tay ôm eo cô: “Mẹ, ông nội mời cho con một cô giáo dạy đàn, ông bảo mẹ đang thất nghiệp nên không cần bắt mẹ phải tiêu tiền nữa.”

Quý Trường Ninh nhìn con trai, bỗng nhiên cảm thấy thật bất đắc dĩ, lời Diệp Tư Nguyên và Diệp Hồng Đào nói không một câu nào nó không để tâm, trái lại lời cô thì nhanh chóng vào tai nó ra tai kia.

Diệp Duệ An tự đánh răng rửa mặt, tất cả mất chưa đến năm phút, Quý Trường Ninh giúp nó xắn ống tay áo bị ướt lên, sau đó cô đi lấy bữa sáng còn Diệp Duệ An thì trèo lên ghế ngồi.

Ăn sáng xong chưa kịp rửa bát, Quý Trường Ninh đưa Diệp Duệ An ra ngoài, đi tới cửa mới nhớ ra chưa cầm hồ sơ, cô lại lật đật quay vào lấy, Diệp Duệ An đứng ngoài nhìn bóng lưng vội vã của cô, tức thì cảm thấy lời ba nói rất đúng: “Mẹ con thích chịu khổ.”

“Mẹ.”

“Ừ?” Quý Trường Ninh cúi đầu kiểm tra các thứ trong túi, không ngẩng lên, hỏi, “Sao vậy?”

“Bác Trịnh đến rồi.”

“Gi cơ?” Cô kéo khóa, ngẩng đầu nhìn theo hướng Diệp Duệ An chỉ, hơi sững người khi trông thấy Trịnh Hữu Vi đang đứng ở chỗ rẽ cầu thang.

Trịnh Hữu Vi là hàng xóm tầng trên, nhà họ Trịnh đối xử rất tốt với nhà họ Quý, thời gian Quý Triều Dương sinh bệnh phải nằm viện, với tư cách bác sĩ trưởng, Trịnh Hữu Vi luôn lặng lẽ đứng phía sau giúp đỡ cô, về sau Quý Triều Dương mất, tuy cô cảm thấy tiếc nuối nhưng vẫn rất cảm kích anh vì mọi chuyện.

Quý Trường Ninh vẫy tay coi như chào hỏi: “Anh về bao giờ vậy?”

“Chiều tối hôm qua.” Trịnh Hữu Vi cười, từ từ đi xuống, chậm chậm tới bên cạnh cô, “Đang chuẩn bị ra ngoài sao?”

“Vâng.” Cô mỉm cười xoa đầu Diệp Duệ An ý nhắc nhở nó chào hỏi, nhưng Diệp Duệ An lại bất mãn lắm lắm, “Con đã chào rồi mà lại phải chào nữa

à.”

Quý Trường Ninh nhẹ nhàng cười nheo tai nó, áy náy nhìn Trịnh Hữu Vi nói: “Dạo này chiều quá sinh hư rồi.”

“Mới một năm không gặp, An An đã cao thế này rồi.”

Diệp Duệ An thay đổi về mặt buồn bã hậm hực vừa nãy, kiễng chân nhảy lên, nói: “Ông nội nói con sẽ còn cao hơn cả ba nữa.” Nói xong nó vội túm chặt ống quần Quý Trường Ninh, chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi chỗ này, “Mẹ, nhanh lên, con muốn đến nhà ông nội.”

“Vậy em đi trước.”

“Đứng lúc anh cũng ra ngoài, đi thôi.”

Quý Trường Ninh dắt Diệp Duệ An đi đằng trước, Trịnh Hữu Vi rất kiên nhẫn theo sau. Đến tầng một, Trịnh Hữu Vi khách khí gọi Quý Trường Ninh, hỏi: “Muốn đi đâu? Anh đưa hai mẹ con.”

Quý Trường Ninh chưa kịp trả lời thì Diệp Duệ An đã hưng phấn chỉ vào chiếc SUV màu đen đỗ cách đó không xa, hô to: “Mẹ, ba đến đón con.” Sau đó như thể không chờ được nữa, nó ra sức đẩy cô lên trước.

Quý Trường Ninh cảm thấy hôm nay Diệp Duệ An rất vô lễ, chào tạm biệt Trịnh Hữu Vi, chờ anh đi xa cô mới kéo Diệp Duệ An lại, ngồi xổm giữ chặt hai vai nó, nghiêm mặt nhưng không nói gì.

Diệp Duệ An chột dạ cúi đầu sợ bị cô mắng, mãi không thấy cô nói, nó vụng trộm ngược lên nhìn rồi lại nhanh chóng cúi xuống, hai tay bất giác nắm chặt quần, dè dặt nói: “Mẹ, ba đang đợi con...”

Câu chuyện nhỏ: Giết cá

Khi Diệp Duệ An bắt đầu quen với Diệp Tư Nguyên, Diệp Tư Nguyên đang ở nhà dưỡng thương.

Diệp Duệ An giống như một cái đuôi theo sau Diệp Tư Nguyên, Diệp Tư Nguyên đi vào bếp rót nước nó cũng đi, thấy bác giúp việc giơ dao không biết làm thế nào với con cá còn nhảy tung tung trên thớt gỗ, anh cầm lấy dao quyết đoán chặt một nhát, đầu cá rơi xuống đất.

Việc này khiến cho Diệp Duệ An bị ám ảnh, nó dứt khoát buổi trưa không đi theo Diệp Tư Nguyên nữa, bữa trưa ngay cả món cá cũng không ăn.

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

“Diệp Duệ An, hôm nay con làm mẹ rất thất vọng. Bác Trịnh là người lớn, tại sao con lại vô lễ như thế? Trong lúc mẹ và bác đang nói chuyện thì con không được xen ngang, cho dù là ba đến đón, con có vui đến đâu đi nữa thì cũng phải cảm ơn ý tốt của bác Trịnh đã, chứ không phải lập tức kéo mẹ đi, ngày trước bác Trịnh rất quý con, hay chơi cùng con, nhưng con cư xử như vậy sẽ khiến bác cảm thấy thất vọng và cũng xấu hổ, sau này không được làm thế nữa, biết chưa?”

Diệp Duệ An rầu rĩ không nói gì, lén lút hạ tay xuống, nó trề môi nhìn cái bóng trên mặt đất, lát sau mới lên tiếng: “Con có ba, con không muốn bác ấy làm ba của con.” Giống như những đứa trẻ trong gia đình chỉ có ba hoặc mẹ, khi phát hiện mình chỉ có mẹ mà không có ba, nó rất khao khát có một người ba để chơi cùng, trong nhận thức của nó, bác Trịnh ở tầng trên rất hay chơi cùng nó, cho nó cưỡi ngựa, khi đó nó cảm thấy nếu như bác Trịnh là ba thì thật tốt, nhưng bây giờ thì không, ba của nó đã xuất hiện, ba ruột của nó xuất hiện rồi, nó không thích bác Trịnh cũng như không thích ba của Dương Dương, thậm chí họ còn muốn kết hôn với mẹ, nó cho rằng chỉ ba mới có thể lấy mẹ, nếu đổi thành người khác, nó cực kỳ không thích.

Cô mím môi, chăm chú yên lặng nhìn nó một lát rồi đứng lên, vỗ vỗ đầu nó, khẽ nói: “Đi đi.”

Diệp Duệ An bất ngờ khi không bị mắng, nhưng cũng không tỏ ra quá vui mừng, nó cúi đầu nói lí nhí: “Mẹ không đi cùng con à?”

“Mẹ phải đi tìm việc.”

Nó gật gù tỏ vẻ đã hiểu, thấy Diệp Tư Nguyên từ xe bước xuống, nó vẫy tay chào cô rồi rề rà đi về phía anh.

Quý Trường Ninh nhìn nó lên xe xong cũng quay người một mình đi ra bến xe buýt.

Trên xe, Diệp Tư Nguyên nhìn về mặt ám ức của Diệp Duệ An, không khỏi thắc mắc: “Bị mẹ con giáo huấn hả?”

Diệp Duệ An gật mạnh một cái, sau đó ôm bàn tay Diệp Tư Nguyên vào ngực, lo lắng nói: “Bác Trịnh về rồi.”

“Ba biết rồi.” Vừa rồi anh trông thấy rất rõ, Quý Trường Ninh chỉ không cười với anh, còn với những người khác, cô cười vô cùng dịu dàng, nói thật, anh rất khó chịu, anh không thích như thế. Coi như hai cha con cùng nỗ lực đi, anh xoa hai má Diệp Duệ An, cười nhẹ, “Bác Trịnh và mẹ con chỉ là bạn bè tốt mà thôi. Mẹ con đi tìm việc rồi hả?”

“Vâng.”

Diệp Tư Nguyên lại cười, nheo mắt nhìn chú chuồn chuồn nhẹ nhàng đáp xuống mũi xe, nhẹ nhẹ vỗ cánh. Quý Trường Ninh với chú chuồn chuồn này có khác gì nhau? Dù khổ nhọc đến đâu rồi cũng vẫn bay thật cao, chẳng hề ngoan ngoãn đậu vào lòng bàn tay anh.

Quý Trường Ninh lại một lần nữa ra về công cốc, cô vào toilet rửa mặt, những giọt nước lạnh buốt từ mặt chảy xuống cổ, cô nhìn người phụ nữ trong gương, ba mươi một tuổi, có lẽ thật sự không còn trẻ nữa rồi. Cô vỗ vỗ mặt, vực dậy tinh thần rồi xách túi đi vào trong, vừa đóng cửa lại thì chợt nghe thấy tiếng nói chuyện của hai người phụ nữ.

“Đã báo lại cho trợ lý Lâm chưa?”

“Rồi ạ, cô gái kia vừa đi là gọi điện luôn.”

“Cô ấy cũng xui xẻo thật, tôi thấy mọi phương diện cô ấy đều phù hợp.”

“Thôi, cô ấy đã có chỗ dựa lớn rồi, chị thà đắc tội cô ấy hay đắc tội với khách hàng lớn của chúng ta?”

“Cái đó còn phải hỏi à. Có khăn giấy không? Cho tôi một tờ.”

“Đây ạ, một tờ cuối cùng.”

Ra khỏi toilet, Quý Trường Ninh lập tức rời khỏi đó, xuống dưới lầu, cô xé nát tất cả sơ yếu lý lịch và bản sao các loại giấy chứng nhận rồi ném thẳng vào thùng rác. Cô ngẩng đầu nhìn bầu trời âm u, đi tới ven đường bắt một chiếc taxi.

Nhà họ Diệp không có nữ chủ nhân, cho nên vườn tược khá lạnh lẽo hiu quạnh, xuống taxi, cô đứng ngoài nhìn vào bên trong qua cánh cổng sắt chạm hoa văn, từ xa có thể trông thấy trên sân là đủ thứ đồ chơi bày bừa bộn, xe đạp trẻ em, ô tô chạy điện, ván trượt, bên cạnh vườn hoa hình như còn dựng một chiếc xích đu.

Cô gõ tay nhấn chuông, người giúp việc nhìn thấy cô liền vội vàng ra mở cửa, cánh cổng lớn điều khiển bằng điện chậm rãi mở rộng sang hai bên, cô hít sâu một hơi rồi thông dong bước vào.

“Tiểu thiếu gia đã ra ngoài với lão gia.”

“Diệp Tư Nguyên đâu ạ?”

“Đang ở trong phòng.”

Cô đi thẳng vào trong, căn phòng khách trống trải không một bóng người, vừa ngẩng đầu nhìn lên tầng trên thì cánh cửa gian phòng bên cạnh đột nhiên mở ra, cô quay sang nhìn người bên trong, giả vờ không biết, hỏi: “An An đâu?”

Diệp Tư Nguyên mặc bộ đồ ở nhà rộng rãi, hai tay đút trong túi quần sau mông, nhàn nhả đi về phía cô, nheo mắt quan sát: “Ra ngoài rồi.” Anh ngừng lại một lát mới nói tiếp: “Em ngồi đợi một lát đã.”

Quý Trường Ninh rất phối hợp đi tới ghế sofa ngồi xuống, Diệp Tư Nguyên cảm thấy là lạ nhưng lại không thể nói rõ được lạ ở điểm nào, anh vào phòng bếp rót hai cốc nước, một cốc nước đun sôi, một cốc nước lạnh, vừa đặt xuống bàn, Quý Trường Ninh thò tay cầm cốc nước lạnh lên, uống một hơi hết sạch.

Anh ngạc nhiên nhìn cô, cổ tình chọc ngoáy: “Hôm nay hình như không nóng lắm.”

Quý Trường Ninh dùng mu bàn tay lau khóe miệng, cảm giác mát lạnh khiến ngọn lửa trong lòng cô dịu đi không ít, cô ngẩng đầu nhìn người trước mặt, hỏi: “Khi nào An An về?”

Diệp Tư Nguyên tạo nhã ngồi xuống đối diện cô, ung dung cầm cốc nước lên uống một ngụm, sau đó lại đặt xuống: “Không rõ lắm.” Anh lười biếng ngả lưng, hai chân bắt chéo, giống như một ông vua đang quan sát một người ngoài bắt ngờ xâm nhập là cô.

Anh nhìn cô, cô cũng nhìn anh.

Cuối cùng, Diệp Tư Nguyên mắt tự nhiên quay mặt đi chỗ khác, lại cầm cốc uống một hớp, chậm rãi nuốt xuống. Anh nghiêng người đặt cốc lên bàn trà, bỗng nhiên nói: “An An nói hôm nay em đi tìm việc, đã tìm được chưa?”

“Rồi.” Cô gật nhẹ, ánh mắt toát lên niềm vui nho nhỏ, “Tuần sau có thể đi làm.”

Diệp Tư Nguyên cup mắt nhìn đường chỉ trong lòng bàn tay mình, ánh mắt thâm trầm, anh nhíu mày, lại hỏi: “Làm ở đâu?”

“Anime Sáng Nhuet.” Cô bình tĩnh nói, “Anh biết công ty đó không?”

Anh lắc đầu, ngược mắt nhìn cô, bỗng nhiên nảy sinh một thứ cảm giác không rõ ràng, đây là lần đầu tiên họ bình tĩnh nói chuyện với nhau sau nhiều năm, sau khi sắp xếp lại cảm xúc, anh đứng dậy, bắt gặp ánh mắt nghi ngờ của cô, anh ngập ngừng: “Em cứ ngồi đây đợi, An An sắp về rồi.”

Diệp Tư Nguyên đi vào phòng đàn, sau khi khẽ khàng đóng cửa lại, anh bước nhanh đến cây đàn piano, đưa tay cầm chiếc điện thoại đặt trên nóc đàn tìm tên Lâm Húc Dương, điện thoại nhanh chóng được kết nối, anh bức bối quát lớn: “Chuyện tôi bảo cậu giải quyết cậu làm đến đâu rồi? Quý Trường Ninh được tuyển là sao hả? Tôi đã dặn thế nào? Lâm Húc Dương, tiền thưởng của tôi không phải để cho không cậu, bây giờ cô ấy chạy đến trước mặt tôi nói là đã tìm được việc, cậu làm việc như thế à?”

Lâm Húc Dương ở đầu bên kia thành linh bị mắng xối xả một trận không hiểu đầu của tai nheo gì, anh ta mở tập tài liệu trước mặt, mắt nhìn theo hướng ngón tay chỉ, cuối cùng đến cái tên “Anime Sáng Nhuet”, thấy nó đã bị gạch chéo, anh ta dụi mắt lo lắng nhìn lại lần nữa, chờ đến khi cơn sự từ giận dữ ở đầu bên kia bình tĩnh lại mới vội vàng bấm báo: ““Anime Sáng Nhuet” không hề tuyển chị ấy, vừa rồi phòng nhân sự còn gọi điện báo cho em... Thật mà... Em chắc chắn trăm phần trăm... Nếu không đúng em sẽ trả lại một nửa tiền thưởng...”

Tâm tình tốt trở lại, Diệp Tư Nguyên ra mở cửa, khi trông thấy người đang đứng bên ngoài, anh sửng sốt cả người.

Quý Trường Ninh lạnh lùng nhìn anh, ngữ điệu không phải nghi vấn mà là khẳng định: “Thật đúng là ‘chuyện tốt’ mà anh làm.”

Anh mỉm cười không nói gì, trong lòng như có hàng trăm ngón tay đang cào xé khiến anh cực kỳ khó chịu. Anh dùng thủ đoạn tiểu nhân để có được tên tài khoản và mật mã của cô trên website tuyển dụng, bất cứ công ty nào cô gửi lý lịch, anh đều cho người gọi điện hỏi thăm xem trong danh sách phỏng vấn có tên cô hay không, tuy chẳng quang minh nhưng anh không hề cảm thấy quá áy náy, anh đã giúp cô sắp xếp công việc rồi, cô lại muốn tự làm khô mình thì anh sẽ để cho cô khổ một thời gian ngắn, đến khi hết hi vọng chắc chắn cô sẽ ngoan ngoãn nghe theo anh thôi?

“Hèn hạ!” Cô vung tay tát mạnh vào mặt anh, tức giận quay trở lại phòng khách, vừa xách túi định đi thì anh đột nhiên chặn đường cô, cô phẫn nộ đẩy anh ra, tay chân đầm đìa. Anh túm cổ tay cô, lợi dụng sức mạnh đẩy cô ngã xuống ghế sofa.

Quý Trường Ninh bất chấp vùng vẫy muốn cào vào mặt anh, lúc này cô như biến thành một người phụ nữ đánh đá, một người phụ nữ đánh đá bị anh bức thành như vậy. Nhất thời hai người áp sát vào nhau, anh kim chặt hai chân cô, bàn tay to túm cổ tay cô kéo lên đỉnh đầu, cô bị anh đè nặng không thể nhúc nhích, đến khi mệt mỏi rồi chỉ có thể dùng ánh mắt căm phẫn trừng anh: “Anh không muốn để cho tôi một con đường sống có phải không?”

“Trường Ninh, em chỉ có một con đường đó là trở về bên anh.” Anh cúi người áp má mình vào má cô, nhẹ nhàng cọ xát, “Đường khác, anh đều cho người chặn đứng cả rồi.”

Cô không khách khí nhô vào mặt anh.

Anh cười cười, nghiêng má cọ vào vai cô, nhẹ nhàng lau nước miếng của cô vào quần áo cô: “Ồ bên anh không tốt à? Anh hút thuốc xem tâm trạng, uống rượu xem đối tượng, gia thế nhân phẩm cũng không có vấn đề gì, chẳng phải tốt hơn nhiều so với ba Dương Dương và Trịnh Hữu Vi sao?” Cảm giác ngực cô phập phồng, anh cúi xuống nhìn cổ cô, đưa một tay vén áo nơi vai, ngón tay nhẹ nhàng kéo cổ áo cô, anh cúi đầu, đặt một nụ hôn lên vết sẹo dờ ỉn trên vai cô, sau đó nghiêng đầu, hơi thở ấm áp phả vào cổ cô, “Hơn nữa chúng ta hiểu rất rõ thân thể của nhau, cũng rất ăn ý, em cảm thấy thế nào?”

Quý Trường Ninh nhắm mắt không nhìn anh, hai gò má đỏ bừng, cô cố gắng quay đầu tránh hơi thở của anh: “Phiền anh tránh ra.”

Liếc mắt trông thấy ai đó ở ngoài sắp vào tới cửa, anh nắm cằm cô kéo lại, cúi đầu nhanh chóng phủ lên môi cô, sau khi gặm cắn một lúc, anh mới buông cô ra, nhếch môi đứng dậy, nhìn người đó mặt nằm trên ghế, ánh mắt anh lóe lên ý cười gian xảo.

“Mẹ!” Vừa vào cửa Diệp Duệ An đã trông thấy mẹ đang nằm trên ghế sofa, nó lập tức giãy khỏi tay ông nội chạy tới, khi nhìn thấy gương mặt đỏ bừng và đôi môi bị chảy máu của mẹ, nó căng thẳng nằm bò lên người cô lay lay: “Mẹ, mẹ làm sao thế?”

Quý Trường Ninh chưa kịp đứng dậy, Diệp Hồng Đào chậm chạp vào sau cũng nhìn cô với vẻ lo lắng: “Trường Ninh, có phải cảm thấy không khỏe ở đâu không?”

Một giây đó, Quý Trường Ninh hận không thể đóng Diệp Tư Nguyên lên tường rồi dùng phi đao ném chết!

Câu chuyện nhỏ: Tắm rửa

Diệp Duệ An ở nhà ông nội vài ngày mới về, lúc được Quý Trường Ninh tắm cho, tự nhiên nó lại e lệ che chắn JJ nhỏ của mình, Quý Trường Ninh bắt đầu nhìn nó, hỏi: “Con muốn tự tắm chứ gì?”

“Con không biết.”

“Vậy thì bỏ tay ra.”

“Nhưng mà ông nội nói đây là bảo bối không được cho người khác xem”

“... Mẹ là người khác sao?”

“Mẹ là mẹ con.”

“Vây thì được rồi.”

Bạn nhỏ An An bắt giác lí nhí: “Nhưng mà mẹ là nữ.”

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Lần đầu tiên Diệp Hồng Đào tìm Quý Trường Ninh để nói chuyện là vào năm năm trước, khi ấy ông nói con để cho mẹ nuôi, tên ông nội đặt, cha cũng không thể cả đời không gặp con mình, nhưng muốn gặp thì phải cắt đứt hoàn toàn quan hệ mập mờ với xã hội đen. Lần thứ hai ông tìm cô là vào một năm trước, ông nói rất nhiều, từng câu đều đánh vào nơi yếu mềm nhất trong lòng cô, cô ngồi đối diện ông, lặng lẽ rơi lệ. Có lẽ do vừa mất cha, gặp một ông cụ đã ở tuổi xế chiều, lòng cô chợt nảy sinh sự đồng cảm, ngoài ra còn có sự áy náy, cô tức đoạt quyền được bế cháu của ông, chính vào lần đó, cô đã chấp nhận nhượng bộ, cho phép cháu trai nhà họ Diệp về ở với ông nội vài ngày.

Bây giờ, nhìn Diệp Hồng Đào cười tủm tỉm bảo “Có chuyện cần nói”, cô thầm cảm thấy e ngại, trực giác mách bảo cô phải kiểm soát rồi khỏi đây, nhưng Diệp Hồng Đào không cho cô cơ hội lên tiếng, ông đuổi Diệp Tư Nguyên và Diệp Duệ An ra ngoài rồi lập tức ngồi xuống.

Quý Trường Ninh chập vật ngồi dậy khỏi ghế sofa, gương mặt cô đã bớt đỏ đi nhiều, người giúp việc mang tới hai chén trà, cô chạm nhẹ mu bàn tay lên môi, cảm giác môi dưới không còn đau nữa, cô khép nép đặt tay lên đầu gối, cúi đầu nhìn nước trà trong chén, nhẹ nhàng nếm môi. Trước khi đi ra, Diệp Duệ An ấn một viên sô cô la vào tay cô, còn ghé vào tai cô thì thầm “Đây là ông Lý cho, cho mẹ một viên.” Cô nắm chặt viên sô cô la, nhiệt độ trong lòng bàn tay dường như có thể làm nó tan chảy. Diệp Hồng Đào vẫn không nói gì, cô cũng không tiện mở lời, chỉ kính cẩn ngồi ngay ngắn.

Diệp Hồng Đào nâng chén trà nhẹ nhàng thổi, sau đó uống một ngụm, thờ dãi: “Nghỉ ngơi vài ngày rồi nhì?”

“Vâng.” Cô gật đầu, không thể nói rằng nhờ ơn của con trai ông mà cô vẫn chưa thể tìm được việc. “Cũng vài ngày rồi.”

Diệp Hồng Đào cười lớn, nhìn cô rồi lại trầm ngâm nói: “Mấy năm qua con nuôi An An, không cần nói cũng biết là rất vất vả, ta là đàn ông nuôi Tư Nguyên còn cảm thấy vất vả huống chi là phụ nữ như con?” Nhắc đến chuyện cũ, ông không khỏi thờ dãi một tiếng, “Mẹ Tư Nguyên mất sớm, mỗi ngày nhìn nó lớn lên, trong lòng ta mặc dù cảm thấy vui nhưng còn có biết bao nỗi lo khác, lúc nó còn bé không nghe lời chỉ cần đồ dành, dọa nạt vài câu là trị được, đến khi nó lớn rồi thì chẳng quản được nữa, tính tình nóng nảy, bị đánh không ít lần, thế nhưng đánh cũng có ích gì, càng đánh nó càng cứng đầu, càng chống đối, bạn bè đều hỏi ta vì sao không tái hôn, ta bảo trong nhà có một ông tổ, làm sao dám? Chẳng may lấy phải một bà mẹ kế lòng dạ độc ác thì ta chết cũng chẳng dám đi gặp mặt mẹ nó. Tục ngữ có câu rồng sinh rồng, phượng sinh phượng, con của chuột thì sẽ lại đào hốc, An An rất giống Tư Nguyên hồi nhỏ, tính cách có phần bướng bỉnh ngỗ nghịch, nhưng tốt hơn so với Tư Nguyên là nó còn biết đau.” Ông dừng lại một lát, thấy cô cúi đầu, trong lòng ông không khỏi cảm thấy có phần tự đắc, đúng là con dâu tốt, sẵn lòng nghe ông lời nhai nhiều như vậy.

Ông uống một ngụm trà, hắng giọng rồi tiếp tục nói: “An An chơi ở đây một năm cũng không hoàn toàn tốt, trước kia Tư Nguyên tính tình thẳng thắn, không biết cách xử xử khéo léo, mấy năm nay nó đã chịu đựng và bớt giao du nhiều rồi, chuyện đố kỵ nhau trong làm ăn sao có thể tránh được, hôm nay không phải tôi cướp hợp đồng của anh thì cũng là anh giành khách của tôi, quan trọng là hoài bão, nếu không có hoài bão sao làm được việc lớn? Lục Hoài Nhân là kẻ lòng dạ hẹp hòi, nhìn xem cuối cùng ông ta nhận được kết cục gì? Chính là gây ông đập lưng ông. Ngày ấy xảy ra chuyện không may nó cũng tự trách mình nhiều lắm, có thể tối hôm trước vừa ôm chầm khóc, hôm sau vẫn ăn uống tiệc tùng như bình thường, nhưng ai biết được trong lòng nó đang nghĩ gì?”

Quý Trường Ninh rất hoang mang, cô không hiểu Diệp Hồng Đào đang muốn nói điều gì, ông là người biết chùng mực, rõ ràng là có mục đích nhưng lời ông nói ra lại vô cùng hợp lý hợp tình khiến đối phương không thể thoái thác được, cô cảm thấy ông giống như hồ ly, gian xảo đến mức không thể tóm được cái đuôi.

Lúc này, lão hồ ly nheo mắt quan sát cô, vuốt chòm râu hoa râm rồi chậm rãi nói: “Lúc còn sống, cha con liên tục dặn ta phải chăm sóc con, ông ấy nói rằng mẹ và anh trai con đều có tham vọng sự nghiệp lớn, hơn nữa lại ở xa nên chưa hẳn quan tâm được. Ta đã nhận lời ông ấy thì nhất định sẽ làm được, không làm con dâu cũng không sao, làm con gái cũng tốt, có cô con gái xinh đẹp tốt tính thế này thì con trai ta cũng chẳng cần.”

Quý Trường Ninh khó xử nhìn ông, sau đó yên lặng cúi đầu, lòng cô ngổn ngang suy nghĩ.

“Việc Tư Nguyên sắp xếp con không muốn làm, vậy ta tìm giúp thì thế nào? Có công ty này mới thành lập, rất có triển vọng, vào đó không cần làm từ thấp lên cao, có thể nhảy dù trực tiếp lên vị trí trưởng phòng.” Diệp Hồng Đào thấy cô ngẩng đầu lên muốn nói gì đó, vội vàng khoát tay ra hiệu, “Trường Ninh, ta đã gần đất xa trời rồi, chuyện có thể làm cũng chẳng còn bao nhiêu, nếu con không chấp nhận thì ta biết ăn nói thế nào với cha con ở dưới kia? Nghe ta, đừng cật lực nữa, An An cũng nhắc đến chuyện này vài lần rồi, cần gì phải lãng phí thời gian và sức lực?”

Diệp Hồng Đào nói nhiều như thế chỉ để cô gật đầu đồng ý. Liếc thấy Diệp Tư Nguyên đi lướt qua, ông vội vàng gọi anh lại, hỏi: “Định đi đâu?”

Diệp Tư Nguyên nhủ vậy, nhưng ánh mắt lại chăm chú vào người phụ nữ đang cúi đầu: “Đi WC, ba cũng muốn đi à?”

Diệp Hồng Đào trừng mắt, phát phát tay ý bảo anh mau biến đi, quay người lại thấy Quý Trường Ninh đang do dự, ông cũng không thúc giục cô mà vỗ vỗ đùi tỏ ra thoải mái, sau đó chậm chậm đứng dậy.

Lúc này Quý Trường Ninh rất dễ xuôi lòng, Diệp Hồng Đào vừa đứng lên, cô ngẩng đầu nhìn ông, khẽ cười nói: “Con sẽ đến công ty đó.”

Diệp Hồng Đào kinh ngạc khi nhận được câu trả lời thẳng thắn của cô, ông hỏi lại: “Con nói thật chứ?”

“Vâng.” Cô xách túi đứng dậy, “Con đã nghĩ thông suốt, bác nói rất đúng, cứ thế này sẽ chỉ lãng phí thời gian mà thôi.” Lãng phí thời gian chơi trò kẻ mạnh kẻ yếu với Diệp Tư Nguyên.

Lúc Diệp Tư Nguyên ra khỏi nhà vệ sinh thì Quý Trường Ninh đã dắt Diệp Duệ An tới cửa, anh dừng bước, dường như nghĩ đến điều gì đó, anh bất giác đưa tay lên sờ sờ môi, sau đó cúi đầu cười bước nhanh về phía cửa. Anh trở mặt với tốc độ cực nhanh, lúc đến bên cạnh cô thì sắc mặt đã biến thành bình tĩnh, nghiêm túc: “Anh tiễn.”

Quý Trường Ninh không để ý đến anh, dắt Diệp Duệ An ra ngoài, Diệp Duệ An lững thững từng bước nhỏ, vừa đi vừa nghiêng người ngoái lại vẫy tay: “Tạm biệt ba.”

“Tạm biệt.”

Diệp Tư Nguyên vào nhà, Diệp Hồng Đào vừa ngâm nga hát vừa đi ra, anh kéo kéo cổ áo, đi tới hỏi: “Vừa nói gì với Trường Ninh vậy?”

“Không phải không quan tâm đến con bé à?” Diệp Hồng Đào lừ mắt, “Hỏi làm gì?”

“Hỏi một chút không được à?”

“Muốn biết?” Diệp Hồng Đào cười ha hả, thấy anh gật đầu, ông lập tức ngừng cười, hừ giọng nói, “Ông đây không muốn nói.”

Chủ Nhật, Quý Trường Ninh nhận được tài liệu Diệp Hồng Đào gửi đến, xem xong cô cảm thấy công ty đó cũng không tồi, hơn nữa còn gần nhà. Thứ Hai đi nộp đơn, có thư ký dẫn cô tới tầng văn phòng tổng giám đốc, cô thấy hơi căng thẳng, như Diệp Hồng Đào nói, cô là lính nhảy dù, dù sao cũng không phải vào bằng thực lực của mình, phần nào vẫn phải để ý ánh mắt người khác.

Văn phòng không có người, thư ký bảo cô ngồi chờ rồi đi ra ngoài.

Cô cố giữ bình tĩnh ngồi xuống bàn tiếp khách, chờ nửa tiếng mới gặp được tổng giám đốc.

Tổng giám đốc khoảng trên dưới năm mươi tuổi, cô còn chưa kịp chào hỏi thì ông ấy đã cười nói: “Tiểu Quý à, xin lỗi đã để cô phải đợi lâu.”

Cô hơi hoảng vội vàng đứng dậy: “Cố tổng khách khí rồi.”

Vào lúc Cố Minh Toàn suy sụp nhất, Diệp Hồng Đào đã vực ông dậy, ông mang ơn và rất kính trọng Diệp Hồng Đào, cho nên ông tỏ ra khách khí khi gặp người mà Diệp Hồng Đào giới thiệu là con dâu tương lai, ông đích thân đưa cô đi giới thiệu với các nhân viên khác của phòng thiết kế, cuối buổi còn chu đáo nói: “Có chuyện gì cứ trực tiếp nói với thư ký của tôi, cô ấy sẽ giúp đỡ.”

Quý Trường Ninh cảm giác một lính nhảy dù như cô mà cũng có tầm ảnh hưởng.

Tan học, Diệp Duệ An được Diệp Hồng Đào đón về, Diệp Tư Nguyên cũng về rất sớm, vừa vào nhà đã nằm chết dí trên sô-pha.

Diệp Hồng Đào kiểm tra bài tập cho Diệp Duệ An xong mới đi tới đá đá chân anh: “Sao trông sống dờ chết dờ vậy, uống rượu à?” Nói xong, ông khịt khịt mũi, không ngửi thấy mùi rượu, nhìn anh cau mày có vẻ khó chịu, ông bắt đầu lo lắng, vừa đưa tay vỗ vỗ vào mặt đã thấy nóng rực, ông giật mình, “Thằng chết dầm này bị bệnh không đến bệnh viện còn chạy về nhà làm gì?” Ông bực mình đá vào chân anh, sau đó đi ra cửa gọi lái xe.

Diệp Tư Nguyên được đưa vào bệnh viện trong tình trạng sốt cao, được chẩn đoán là viêm ruột thừa cấp tính, chuyển thẳng sang phòng phẫu thuật.

Diệp Hồng Đào nắm tay Diệp Duệ An ngồi chờ bên ngoài, sắc mặt cả hai đều nặng nề. Diệp Duệ An chưa ăn tối, tuy rất đói bụng nhưng nó vẫn cố chịu, bởi vì nó biết ba bị đưa vào phòng phẫu thuật, lúc nó đang nghĩ xem có nên báo cho mẹ biết không thì cửa phòng mở ra, Diệp Tư Nguyên được đẩy ra ngoài.

Diệp Hồng Đào chặn bác sĩ lại hỏi: “Bác sĩ Đỗ, con tôi không sao chứ?”

“Bác Diệp yên tâm, chỉ là tiểu phẫu thôi.”

Nghe vậy, Diệp Hồng Đào mới thở phào một hơi, rồi dẫn Diệp Duệ An tới phòng bệnh. Do tác dụng của thuốc gây mê nên Diệp Tư Nguyên vẫn chưa tỉnh, ông ngồi xuống cạnh giường, nhìn chăm chăm một lúc lâu, sau đó đi ra ngoài gọi điện cho Quý Trường Ninh: “Đang ở bệnh viện, Tư Nguyên nhập viện rồi, con đến đón An An về đi.”

Quý Trường Ninh đang tăng ca ở công ty, nhận được điện thoại, cô lập tức bắt taxi đến bệnh viện, sau khi hỏi thăm được số phòng, đến nơi cô đứng

bên ngoài nhẹ nhàng gõ cửa, người mở cửa là Diệp Duệ An, cô chưa kịp nói gì thì Diệp Duệ An đã kéo cô vào bên trong.

“An An.” Quý Trường Ninh gọi nó, nhưng dường như nó không nghe thấy, cô đưa tay nắm chặt cổ tay nó, hơi dùng lực kéo nó lại, “Tự mẹ đi được.”

Diệp Duệ An nhìn cô nghi ngờ, thấy ánh mắt cô, nó cảm thấy có thể tin tưởng được.

Quý Trường Ninh bắt đầu đi khắp mọi nơi, dặt tay nó đi vào bên trong, Diệp Tư Nguyên đang truyền nước, Diệp Hồng Đào ngồi ngủ trên sofa, ánh mắt cô dừng lại trên gương mặt Diệp Tư Nguyên, nhìn thấy hàng mi khẽ rung rung, cô nhanh chóng thu hồi tầm mắt, sau đó đi tới cạnh Diệp Hồng Đào, nhẹ nhàng hắng giọng một tiếng.

Nhưng hình như Diệp Hồng Đào không nghe thấy, ông còn phát ra tiếng lầm bầm nhỏ.

“Ông nội.” Diệp Duệ An lay lay đuôi Diệp Hồng Đào, nói khẽ: “Mẹ đến rồi.”

Diệp Hồng Đào giật mình tỉnh dậy, từ từ ngẩng đầu nhìn Quý Trường Ninh, mặt mũi nói: “Trường Ninh đến rồi à, đến rồi thì đưa An An về đi, ta ở lại bệnh viện trông coi.” Nói xong ông lại ngáp một cái, chống tay đứng dậy, đi đến giường nhìn nước biển trong chai truyền, “Mau về đi, An An vẫn chưa ăn tối, chắc đói lắm rồi.”

Cô xê dịch vài bước, nhìn thấy dáng vẻ mặt mũi của ông, cô không cảm lòng được lên tiếng: “Hay là bác đưa An An về đi, con sẽ ở lại.”

Diệp Hồng Đào lập tức đứng bật dậy, nhìn cô cười tủm tỉm “Thế thì còn gì tốt bằng.” Sau đó ông sáng khoái gọi Diệp Duệ An đi ra ngoài.

Quý Trường Ninh sững sờ đứng im tại chỗ, mãi về sau mới nhận ra rằng trong phòng bệnh chỉ còn lại cô và Diệp Tư Nguyên.

Mà người ở trên giường kia, không biết đã tỉnh từ bao giờ.

Câu chuyện nhỏ: Đái dầm

Buổi tối đi ngủ Diệp Duệ An đái dầm, sáng hôm sau nó nhục nhũ nói chuyện này với Quý Trường Ninh, Quý Trường Ninh giúp nó giặt sạch ga giường: “Là tại mẹ, tối qua quên không gọi con dậy đi tè.”

Diệp Duệ An lập tức cảm thấy lòng dễ chịu hơn nhiều, đái dầm cũng không hoàn toàn là trách nhiệm của nó.

Thế nhưng tối ngày tiếp theo, chưa đầy một tiếng sau khi được Quý Trường Ninh gọi dậy đi tè, nó lại đái dầm ra giường, sáng hôm sau, nó hùng hổ xông vào phòng Quý Trường Ninh: “Mẹ, tối hôm qua không gọi con dậy đi tè, làm hại con lại đái dầm.”

“...”

Hình như cô gọi tận hai lần mà, mười hai giờ đêm một lần, bốn giờ sáng một lần...

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Hai người nhìn nhau một lúc lâu, cuối cùng là Quý Trường Ninh chuyển ánh mắt trước, cô cúi đầu đi tới ghế sofa mà không nhìn anh.

Diệp Tư Nguyên ngửa đầu nhìn từng giọt chất lỏng nhỏ xuống trong ống truyền dịch, phần bụng dưới âm ỉ đau, anh cứ nhìn chăm chú như thế rất lâu, mãi cho đến khi chai nước biển không nhỏ giọt nữa, anh mới lên tiếng: “Quý Trường Ninh, không thêm trông coi anh có phải không?”

Nghe thấy giọng nói không thoải mái của anh, cô ngẩng đầu trông theo hướng anh nhìn, sau khi thấy trong ống truyền không nhỏ giọt, cô vội vàng ném quyển tạp chí mà từ đầu chưa hề giở trang nào, bước nhanh đến giường điều chỉnh lưu lượng chậm lại. Cô ấn chuông ở đầu giường rồi đứng bên cạnh với vẻ áy náy, thấy sắc mặt anh u ám, cô trầm mặc không lên tiếng.

Y tá đến đổi một chai truyền to hơn chai lúc này một chút, sau đó còn hỏi thăm tình hình rồi mới ra ngoài.

Ngày trước lúc coi sóc Quý Triều Dương, Quý Trường Ninh rất cẩn thận, không hiểu tại sao bây giờ đến lượt anh thì lại thế này. Cô vẫn đứng bên giường, đến khi anh nhắm mắt lại, cô mới cảm thấy bầu không khí bớt ngột ngạt hơn, vừa quay về ghế sofa ngồi xuống thì không bao lâu sau có người đẩy cửa.

Người giúp việc nhà họ Diệp mang tới một chiếc hộp giữ nhiệt và một túi đồ, Quý Trường Ninh nhẹ nhàng đi ra, đang nghĩ chắc Diệp Hồng Đào cho người đến thay thì người giúp việc lại nói: “Lão gia bảo mang một chút đồ ăn đến.”

Cô há hốc mồm, về mặt gương gạo: “Làm phiền rồi.”

Người giúp việc nhón chân nhìn thoáng qua phía giường bệnh, sau đó lại nhỏ giọng: “Trong này có một ít đồ dùng cá nhân và quần áo để tắm giặt, cô xem có còn thiếu gì không, nếu thiếu tôi sẽ xuống dưới mua.”

Quý Trường Ninh nhận túi, dưới cái nhìn chăm chăm của người giúp việc, cô đành miễn cưỡng mở khóa ra, nhìn lướt qua rồi đặt sang bên cạnh, khẽ cười: “Không thiếu gì cả.”

“Vậy thì tốt.” Người giúp việc lại đưa chiếc hộp giữ nhiệt cho cô, “Nhân lúc đang còn nóng cô ăn luôn đi, tôi về trước đây, tiểu thiếu gia đã ăn tối rồi, lão gia bảo cô đừng lo, ông ấy sẽ chăm sóc tốt.”

Cô cảm thấy chuyện này thật buồn cười, Diệp Hồng Đào giúp cô trông coi Diệp Duệ An, cô giúp Diệp Hồng Đào chăm sóc Diệp Tư Nguyên, cô biết rõ tâm tư của Diệp Hồng Đào nhưng lại không nỡ vạch trần, ông đang cố gắng kéo gần khoảng cách giữa cô và Diệp Tư Nguyên. Cô khách khí tiễn người giúp việc ra cửa, lúc quay trở lại thì Diệp Tư Nguyên đang mở mắt, cô nhìn anh một cái rồi lại đi tới ghế sofa, mở nắp hộp giữ nhiệt, đồ vẫn còn nóng, cô nhắc từng ngụm thức ăn bày lên bàn trà.

Diệp Tư Nguyên ngửi thấy mùi thơm liền quay đầu nhìn, cô coi như không thấy, cầm thìa bắt đầu ăn. Anh mấp máy môi, không hiểu sao chợt cảm thấy cực kỳ khó chịu, bèn quay đầu đi không thèm nhìn cô giống như đang hờn dỗi.

Quý Trường Ninh ăn no xong tự đi rót cho mình một cốc nước, thấy anh này giờ vẫn không hề nhúc nhích, cô dừng bước: “Trước khi truyền nước xong thì không được ăn gì cả.”

Diệp Tư Nguyên chậm chạp quay đầu: “Khát nước.”

“Chờ một lát.” Cô đặt cốc xuống, sau đó sang phòng y tá lấy ấm bông, dùng cốc giấy rót một cốc nước đặt lên tủ đầu giường.

Diệp Tư Nguyên nhìn chăm chăm vào cốc nước, bỗng nhiên cảm giác cô đã trở thành một người phụ nữ thành thực, cũng không còn trẻ trung nữa, thấy cô giờ miếng bông đã thấm nước tới, anh nhắm mắt lại.

Quý Trường Ninh giúp anh chấm nước lên miệng, đến khi thấy miệng anh đã bớt khô mới thôi, ở cùng anh trong một không gian khiến cô cảm thấy không thoải mái, sau đó anh không có yêu cầu gì khác, cô nhìn nước nhỏ giọt trong ống truyền, chỗ mu bàn tay anh hơi sưng, cô bèn điều chỉnh tốc độ chậm lại.

Cô thu dọn sạch sẽ đồ ăn thừa rồi vào phòng tắm lấy một chậu nước cho anh rửa mặt.

Diệp Tư Nguyên rất phối hợp, không cần nhắc cũng tự biết nghiêng đầu xuống, trong lòng đang thắc mắc thấy cô định bê chậu đi, anh nhíu mày tỏ vẻ bất mãn: “Không lau?”

Quý Trường Ninh xoay người, nhìn anh ngơ ngác: “Chẳng phải lau xong rồi à?”

Diệp Tư Nguyên dùng cánh tay không bị cầm kim truyền xốc chần lên, giả vờ nhìn cô với vẻ ngây thơ: “Thế còn người thì sao? Chăm sóc bệnh nhân mà như vậy à? Chỉ lau mặt là xong?”

Quý Trường Ninh kiềm chế ý muốn hất cả chậu nước vào người anh, cô mím môi quay mặt sang chỗ khác một lúc để bình tĩnh rồi mới quay lại nhìn anh: “Có thể giúp anh lau mặt là tốt lắm rồi, nếu không hài lòng xin mời y tá đến.”

Mấy năm qua đúng là tính tình cô đã cứng rắn lên nhiều, anh hậm hực kéo chăn đắp kín nhưng vẫn không chịu từ bỏ: “Hôm nay đau đến mức vã mồ hôi, nếu vết thương bị nhiễm trùng thì không phải nằm vài ngày là xong đâu, em cũng biết đấy, cho dù anh có nằm viện thì ông già cũng chẳng quan tâm, có khi còn mừng ấy chứ...”

“Đi thay nước.” Cô lạnh lùng nói.

Diệp Tư Nguyên thỏa mãn khi cô chịu khuất phục, sung sướng nhếch môi, mặc dù vết mổ còn hơi đau nhưng không hề ảnh hưởng đến tâm tình của anh.

Thay nước ấm và khăn mặt khác, Quý Trường Ninh bê chậu nước đứng bên giường, liên tục tự nhủ rằng không sao hết, Diệp Tư Nguyên chính là như vậy, sai bảo cô như người hầu, dù gì trước kia họ cũng là vợ chồng, bây giờ giúp anh lau người một chút cũng được, anh chủ động phơi bày thân thể thì cô cũng chẳng việc gì phải ngại, coi như xem thịt lợn ngoài chợ là được.

Sau khi tự động viên mình, Quý Trường Ninh đặt chậu nước lên ghế, hơi thô lỗ xốc chăn trên người anh, liếc thấy anh hơi nhíu mày, cô bèn làm chậm lại, từ từ cởi từng cúc áo trên bộ đồ bệnh nhân màu xanh da trời của anh. Ở phần bụng dưới phía bên phải có một vết khâu trông như một con rết bất động, cô nhẹ nhàng vén gấu áo để cố gắng không đụng vào vết thương, vắt khô khăn mặt rồi lau từ bả vai xuống dưới.

Dáng người Diệp Tư Nguyên không tồi, trong lúc ánh mắt hai người vô tình gặp nhau, cô cảm giác tim mình bỗng đập liên hồi, vì phải tránh vết thương nên cô chỉ lau sơ qua, khi đang cài lại cúc áo, bên tai cô chợt vang lên tiếng nói trầm thấp của anh: “Sao càng ngày càng thiếu kiên nhẫn vậy?”

Cô hơi nhếch môi, đứng nhìn anh từ trên cao: “Chỉ thiếu kiên nhẫn với anh mà thôi.”

Anh bấu môi, biết điều tự mình chậm chạp cài lại cúc áo.

Diệp Tư Nguyên nằm trong phòng bệnh cao cấp, ngoài giường bệnh ra còn có thêm một chiếc giường khác cho người nhà nghỉ ngơi, cô thu dọn các thứ, tắm rửa xong đã là hơn mười giờ, Diệp Tư Nguyên nằm chán ngồi chuyển kênh tivi, thấy cô mặc đồ kín mít, anh bất giác nhủ mảy, sau đó nhàn nhạt nói: “Yên tâm, cho dù anh có ý nghĩ đó thì cũng không có sức...” Nghĩ tới điều gì đó, anh đột nhiên im bật, tắt tivi rồi ném điều khiển xuống cuối giường.

Quý Trường Ninh không để ý tới anh, cô kéo cổ áo, đi tắt đèn. Nghĩ đến ngày mai còn phải đi làm, cô nằm xuống giường buộc mình phải ngủ ngay, nhưng có lẽ do trong phòng còn có người khác, cô cảm giác như mùi hương của anh cứ vờn vờ quanh đây, trở mình mãi vẫn không ngủ được.

Trong bóng tối, Diệp Tư Nguyên mở to mắt, hai con ngươi đen rất sáng: “Không ngủ được? Vậy nói chuyện một chút đi, đã lâu lắm rồi chúng ta không tâm sự.”

Quý Trường Ninh đưa lưng về phía anh, cắn chặt môi ép mình phải ngủ, nhưng càng như vậy cô càng không ngủ được, sau khi nghe thấy tiếng thở dài của anh, cô bực dọc xốc chân ngồi dậy, hậm hực trừng mắt giường bên cạnh.

Nghe thấy động tĩnh, Diệp Tư Nguyên quay đầu nhìn sang, tiếc là không có đèn, anh chỉ có thể lờ mờ thấy bóng dáng của cô.

Quý Trường Ninh xuống giường, sau một loạt tiếng động sột soạt, cô ôm chăn đi ra khu nghỉ ngơi bên ngoài.

Sáng hôm sau Diệp Hồng Đào đến rất sớm, vừa vào đã hỏi: “Đánh rắm được chưa?”

Diệp Tư Nguyên bất mãn liếc ông một cái: “Không thể văn minh một chút được à? Thật sự là tục không chịu nổi.”

Diệp Hồng Đào lườm anh ra vẻ định đánh, trông thấy Quý Trường Ninh bê chậu rửa mặt đi tới bên vội vàng hạ tay xuống, ông nhìn cô một lát rồi cảm kích: “Ồ bệnh viện trông nom suốt đêm thật sự vất vả, chắc là mệt lắm rồi?”

Quý Trường Ninh gần như cả đêm không ngủ, đầu đau như búa bổ, cô gượng cười: “Không sao ạ.”

“Thế thì tốt.” Diệp Hồng Đào chắp tay sau lưng đi vòng xuống cuối giường, hết nhìn cô rồi lại nhìn Diệp Tư Nguyên, bỗng nhiên cười nói, “Bệnh tật mới biết vợ tốt, đúng không?”

Cả hai cùng im lặng, một người giả vờ không nghe thấy, một người lại muốn xem phản ứng của người kia.

Rời khỏi bệnh viện, Quý Trường Ninh về qua nhà một lúc, đang mở cửa thì Trịnh Hữu Vi từ tầng trên đi xuống, cất giọng gọi cô: “Vừa về đấy à?”

Cô nắm chìa khóa trong tay, cười nhẹ: “Vâng.” Thấy anh đang cầm cặp tài liệu, cô hỏi, “Anh chuẩn bị đi làm à?”

“Ừ.” Trịnh Hữu Vi đi tới gần cô, trên gương mặt là nụ cười hiền hòa, “Hôm qua tặng cả đêm sao? Anh có món quà nhỏ tặng An An, tối qua mang xuống nhà thì không thấy ai.”

Cô lắc đầu, cúi mặt tránh ánh mắt anh, bất giác nín thở: “Tối qua ở lại nhà một người bạn.”

“À.” Anh cười cười, “Vậy anh đi trước nhé.”

“Vâng, tạm biệt.”

Trịnh Hữu Vi đi hai bước lại ngừng, quay người nhìn cô, hỏi: “Hôm nay phải về đấy, anh sẽ mang quà xuống.”

Quý Trường Ninh hơi ngáp ngừng, trước cái nhìn chăm chú của anh, cô đành cười khan một tiếng, nói không chắc chắn, “Chắc là sẽ về.” Lúc cô rời khỏi bệnh viện Diệp Hồng Đào còn dặn cô tan ca sớm một chút, ý đồ trong đó không cần nói cũng biết.

Nhiều năm qua, mỗi lần đi công tác Trịnh Hữu Vi đều mua quà cho Diệp Duệ An, cô muốn báo anh đừng làm vậy nhưng lại không biết nên mở lời thế nào, có nhiều chuyện anh không nói rõ, cô cũng không làm rõ, ngộ nhỡ là cô hiểu lầm thì sao? Sau đó cô lấy niềm vui của Diệp Duệ An làm lý do để tự khiến bản thân thoải mái, biết đâu Trịnh Hữu Vi vốn yêu mến trẻ con.

Đến công ty, Quý Trường Ninh chẳng còn tâm trí đâu mà nghĩ ngợi lung tung nữa, bao nhiêu việc dồn lại phải hoàn thành, cô tăng ca đến hơn bảy giờ tối, lúc ra ngoài mới phát hiện trời đang mưa, cô không mang theo ô, vừa đến cổng thì có cơn gió lớn tạt qua, cô ôm người瑟瑟 lại, hoang mang nhìn bầu trời tối đen như mực.

Trận mưa này không thể tạnh ngay được, cô đang nghĩ chắc phải đợi mưa chạy ra ngoài kia bắt xe thì từ xa có hai ngọn đèn chiếu tới, một chiếc xe con màu đen dừng lại ngay trước cổng công ty, một người xuống xe cầm ô đi tới chỗ cô: “Quý tiểu thư, tôi đến đón cô tới bệnh viện.”

Cô cúi đầu nhìn mũi giày, sau đó ngẩng đầu, cười hỏi: “Có thể đưa tôi về nhà không?”

Tài xế hơi khó xử, nhỏ giọng nói: “Ồ bệnh viện không có người trông nom...”

“Mời cho anh ta một y tá, tôi đưa tiền.”

Tài xế là người hiền lành, thấy cô hơi nóng nảy, ông cười chất phác: “Cái này tôi không quyết định được.”

Đến bệnh viện, Quý Trường Ninh đi thẳng lên phòng Diệp Tư Nguyên, cô mở cửa gây ra tiếng động lớn, sau đó lại đóng mạnh cửa rồi đi vào bên trong: “Diệp Tư Nguyên...” Tiếng nói đột nhiên ngưng bật, cô sững sờ lúng túng đứng lại, tiến không được mà lùi cũng không xong.

Lúc này, Diệp Tư Nguyên đang nằm trên giường, nhìn có vẻ thoải mái nhưng thực ra là bất đắc dĩ “hường thụ” Thẩm Phương Phương dịu dàng cho ăn.

Thẩm Phương Phương dường như không phát hiện ra cô, cầm thìa múc cháo đưa đến bên miệng Diệp Tư Nguyên: “Ăn thêm một chút đi.”

Diệp Tư Nguyên nheo mắt nhìn Quý Trường Ninh, nói giọng trách móc: “Sao bây giờ mới đến?”

“Tăng ca.” Thấy anh đã có người chăm sóc, cô vội vàng nói, “Đã có người trông nom, vậy...”

“Em dám”

Hai chữ rất nhẹ nhàng của Diệp Tư Nguyên khiến cho những lời còn lại của cô nghẹn ở cuống họng, cô cảm thấy chẳng việc gì phải sợ anh, nhưng hai chân vẫn bất động như mọc rễ.

Anh nghiêng đầu né tránh thìa cháo Thẩm Phương Phương đưa tới, thản nhiên nói: “No rồi.”

“Em đi gọt hoa quả.”

“Không cần, có thể về đi.”

“Không sao, ở đây trông anh.”

“Thế thì đành phải gọi điện cho ông anh của em.”

“Được rồi, mai em lại đến.” Thẩm Phương Phương thất vọng đứng lên, đi tới ghế sofa lấy túi xách, lúc bước ngang qua Quý Trường Ninh, cô ta đột nhiên dừng lại, đưa mắt quan sát cô một lượt, sau đó nói, “Hai người đã ly hôn rồi, bây giờ tôi đang theo đuổi anh Tư Nguyên, đừng phá đám.”

Cô lịch sự mỉm cười, tỏ ra không hề có hứng thú với Diệp Tư Nguyên: “Không đâu, cô yên tâm.”

Thẩm đại tiểu thư hừ một tiếng, ngững nguẩy đi ra ngoài.

Cô từ từ quay đầu lại, đúng lúc chạm phải ánh mắt lạnh như băng của Diệp Tư Nguyên, người cô bất giác run lên.

“Muốn đi toilet, lại đây chờ anh.”

Câu chuyện nhỏ: Làm nũng trước mặt mẹ chỉ là mây bay TT

Ngày trước mỗi lần bị ngã, Diệp Duệ An đều tự mình đứng dậy, sau này đến nhà ông nội ở một thời gian ngắn, nó bỗng trở nên hay làm nũng, nếu bị ngã thì chỉ cần nằm ườn ra đấy đợi người khác tới đỡ dậy.

Một lần nó vấp ngã khi đang ở nhà, nhưng Quý Trường Ninh không phải Diệp Hồng Đào, thấy nó nằm sấp không dậy nổi, cô bèn mặc kệ cho nó nằm đấy.

Để lôi kéo sự chú ý, Diệp Duệ An còn giả vờ khóc, có điều chẳng chảy giọt nước mắt nào. Trông thấy Quý Trường Ninh cầm cốc đi vào bếp, nó đành tự bò dậy, vừa phìu phìu mồm vừa nói: “Vì sao mẹ không đỡ con dậy?”

“Nam tử hán đại trọng phu, vấp ngã còn muốn người khác đỡ dậy sao.”

“Nhưng mà lần nào ông nội cũng đỡ con dậy.”

“Vậy thì con cứ nằm đấy đi, mẹ gọi điện cho ông nội bảo ông đến đỡ con dậy, thế nào?”

Diệp Duệ An yên lặng cúi đầu, nghĩ ngợi một lát rồi nói: “... Thôi không cần đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Trường Ninh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.